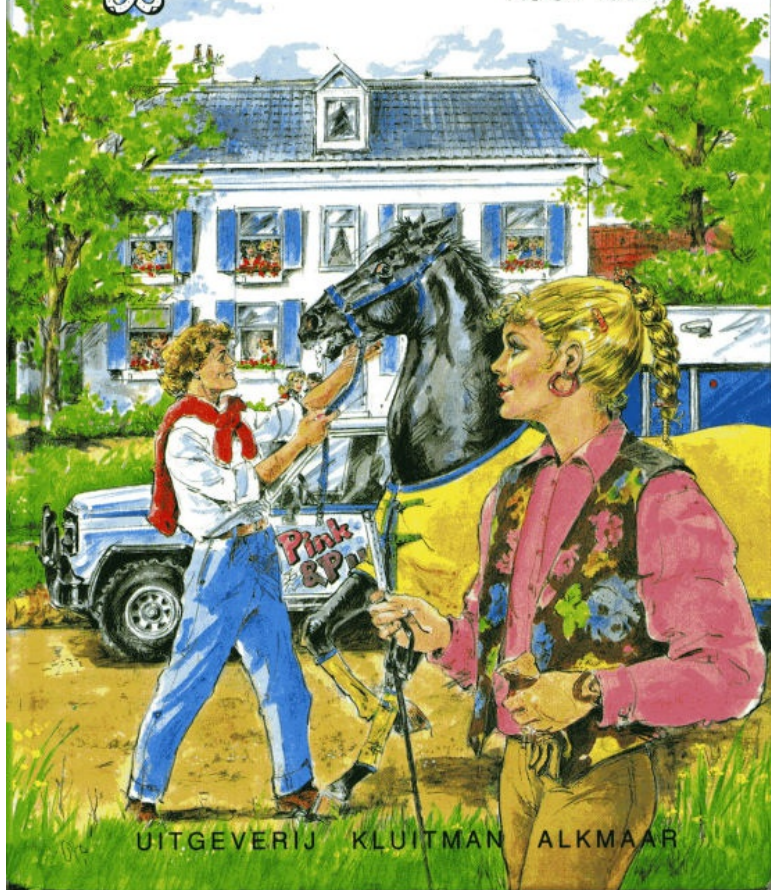

EEN POPSTER TE PAARD

Helen Taselaar

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

HOOFDSTUK 1

“Joepie!” Edith de Vries, receptioniste en administratief medewerkster van jeugdhôtel De Witte Hengst, sprong achter de balie vandaan, zwaaiend met een vel papier.

Enkele kamermeisjes die juist, gewapend met emmers en bezems, langsliepen, hielden hun pas in. Ze keken de uitgelaten Edith verbaasd aan. Wat was er ineens met haar aan de hand? zag je hen denken.

“Edith, ben je ziek?” informeerde een van hen wat bezorgd, terwijl Edith als een gek bleef ronddansen voor de balie.

“Ja!” riep Edith uit. “Ziek van vreugde!”

“Nou ja...” Elly van Waardhuizen haalde haar schouders op en keek naar haar collegaatje, Linda Montijn, dat naast haar stond. Haar ogen seinden: snap jij er wat van?

Maar ook Linda haalde haar schouders op. Ze werkte hier net een week en in die tijd was er al van alles gebeurd in het hotel, dus zo gauw maakte ze zich niet meer druk. Linda had geboft dat ze deze vakantiebaan als kamermeisje had kunnen krijgen. Ze was pas laat achter vakantiewerk aan gegaan, omdat ze had gedacht dat er volop werk zou zijn in de zomermaanden. Nou, dat viel dus mooi tegen. Nergens hadden ze een scholiere zonder ervaring nodig, leek het wel,

totdat ze ten einde raad bij De Witte Hengst had aangeklopt. Binnen een halfuur was ze aangenomen als vakantiekracht en nog tegen een leuk salaris ook. Bovendien mocht ze gebruik maken van alle faciliteiten van het hotel, zoals paardrijden, zwemmen, kanoën en midgetgolf. Het enige nadeel was de afstand geweest, maar zelfs daar had men een oplossing voor gevonden.

Sinds kort was de zolderetage leeggeruimd en had men er een soort slaapzaaltje gecreëerd. De zolder was in tweeën gesplitst door een muur, zodat er een zaaltje met wat bedden voor het vrouwelijk en ook voor het mannelijk personeel was. Voor veel vakantiehulpen was dit een uitkomst. Er was regelmatig geklaagd over de slechte verbinding met het openbaar vervoer naar De Witte Hengst. Het hotel lag nogal afgelegen en de dichtstbijzijnde bushalte was een paar kilometer lopen. Het echtpaar dat De Witte Hengst leidde, David en Claudia Freling, was toen op het idee gekomen slaappleatsen op zolder te maken. Die zolder stond toch voor de helft leeg, dus werden er enkele timmerlieden aangetrokken, die van de ongebruikte zolder iets moois maakten. Het bleef natuurlijk wel een beetje behelpen, met zo'n tien bedden per slaapzaal. Toch had het ook wel weer zijn bekoring, want de meisjes werden meestal dikke vriendinnen, omdat ze zoveel met elkaar optrokken. De slaapzaaltjes hadden elk een kleine, draagbare televisie en een radio, zodat de meisjes, en natuurlijk ook de jongens, niet verplicht waren bij de

gasten in de conversatiezaal te zitten.

Terwijl Edith nog stond te wapperen met het papier, kwam Claudia Freling aangelopen met een grote stapel handdoeken in haar armen. Verbaasd bleef ook zij staan en ze keek met open mond naar haar vriendin en collega Edith. “Wat heb jij?” vroeg ze.

“Je raadt nooit wie hier komen!” riep Edith toen en haar wangen werden rood.

Claudia legde de handdoeken zolang op de balie. “Wie komen?” wilde ze toen weten.

De kamermeisjes spitsten hun oren, want nu zou Edith dan eindelijk haar vreemde gedrag verklaren.

“Pink & Purple,” antwoordde Edith en even viel er een loodzware stilte.

“Pink & Purple?” riep Linda toen. “Bedoel je... dat die groep hier komt logeren? O... wat grandioos! Edith, zeg dat ik niet droom!”

“Ze komen hier niet alleen twee weken vakantie houden, maar ze komen ook een aantal avonden optreden in de discotheek,” vertelde Edith.

Ineens kwetterde iedereen door elkaar, want in een paar jaar tijd was de popgroep 'Pink & Purple' een van de meest populaire groepen van Nederland geworden.

“Dat is wel het laatste wat ik had verwacht!” riep Claudia. Edith en haar vriend Yoran Bianchi waren reeds vorig seizoen op het idee

gekomen een popgroep in de discotheek te laten optreden gedurende de drukste tijd van het jaar. Claudia en David hadden dat destijds een steengoed plan gevonden. Edith was toen op zoek gegaan naar een geschikte groep en had aan gasten gevraagd welke band ze momenteel de beste vonden. 'Pink & Purple' was als hoogste uit de bus gekomen. Dus had Edith vorig jaar contact opgenomen met het boekingsbureau van de groep. Ze had te horen gekregen dat de heren op dat moment door Europa toerden om hun nieuwste plaat te promoten. Zodra ze terug waren, zouden ze er echter meer van horen. Maar helaas kreeg Edith enige weken later een telefoontje dat de groep helaas geen tijd had. Kort daarna kreeg David een ongeluk, waardoor het hele plan in het vergetboek raakte.

“Ik kan het nog niet geloven,” mompelde Claudia. Ze las voor de zoveelste keer de brief en het bijgesloten contract dat ze er op eigen initiatief bij hadden gedaan. Er stond in dat Pink & Purple de eerste twee weken van juli zouden komen.

“Twee hele weken!” jubelde Elly.

Linda en ook Nathalie en Josien, die op het rumoer waren afgekomen, waren compleet van hun stuk.

“Ik vind de zanger, die Joey, zo'n peer,” zwijmelde Nathalie. “Denk je dat we een handtekening kunnen krijgen, Claudia?”

“Vast wel,” antwoordde Claudia. “Maar nu moet er gewerkt worden. Ik begrijp dat jullie opgewonden zijn bij het vooruitzicht

dat die jongens hier komen, maar de gasten verwachten een schone kamer, dus... vooruit!”

Druk pratend verdween het stel uit het gezicht. Claudia en Edith bleven samen achter.

“Het is niet te geloven, hè?” zei Edith voor de zoveelste keer. “Ze komen... ze komen echt!”

“Het zal hier heel wat opschudding geven, vermoed ik,” was Claudia van mening

“Ik denk dat de discotheek wel elke avond stamp- en stampvol zal zitten als Pink & Purple er optreedt. Denk je ook niet?”

“Dat is goed voor de omzet,” stelde Claudia zakelijk vast. “Want we moeten eerlijk blijven, Edith, extra inkomsten zijn altijd welkom.”

“Ik ben benieuwd wat Yoran en David ervan zeggen,” sprak Edith.

“Ik ga het hun meteen vertellen!” En weg was ze, hoofdschuddend nagekeken door Claudia. Met zulke dingen merkte je pas goed dat Edith enkele jaren jonger was, dacht Claudia. Zijzelf maakte zich niet meer zo druk over popgroepen, mooie zangers of gitaristen. Oké, ze vond het geweldig dat een populaire groep als Pink & Purple in De Witte Hengst zou gaan optreden, maar ze zou er geen nacht minder om slapen. Ze was al blij dat haar man, David, die vorig seizoen door een ongeluk zijn been had gebroken, weer helemaal beter was geworden. Dat vond Claudia veel belangrijker.

Linda Montijn daarentegen kon zich, na Ediths mededeling geheel niet meer concentreren op wat ze deed. Het was dat Elly haar af en toe wakker schudde uit haar diepe gepeins, anders had ze wel tien keer hetzelfde kastje afgestoft.

“Kind, waar zit je toch met je gedachten?” grinnikte Elly toen ze Linda voor de zoveelste keer op dagdromen had betrapt. “Nee, zeg het maar niet,” ging ze verder voordat Linda antwoord kon geven. “Ik denk dat ik het al weet... Pink & Purple, is het niet?”

Linda kon niet anders doen dan knikken. Ze was al vanaf het allereerste moment een grote fan van de groep, die nu drie jaar bestond. Tot nu toe hadden ze een aantal singles en drie langspeelplaten op de markt gebracht en pas de laatste van de drie was enorm aangeslagen bij het grote publiek. Daarna was de groep razend populair geworden, vooral bij de jeugd. Hun muziek was zowel eigentijds als verfrissend. Heel anders dan de wat monotone discodreun. Linda had de groep nog nooit 'live' zien optreden en nu kreeg ze dan twee weken lang de kans om ze van zeer nabij gade te slaan. Het was bijna te mooi om waar te zijn. Wie weet wat ze nog van hen kon leren. Als ze misschien zelf ooit nog eens als popzangeres op de bühne zou komen te staan, was iedere ervaring mooi meegenomen, oordeelde ze. Linda zuchtte. Ze wist dat haar vader haar ambities afkeurde. Hij hield ten eerste al helemaal niet van popmuziek en ten tweede vond hij dat ze er beter aan deed om

na haar atheneum verder te gaan studeren. Maar daar zag Linda geen brood in. Ze wilde zingen! Ze had af en toe meegezongen met het amateurbandje van de jeugdsociëteit, waar ze weleens kwam. Hierop had ze enthousiaste reacties gekregen. De groep had zelfs gevraagd of ze er niet voor voelde samen met hen op te treden. Linda had dolgraag gewild, maar toen kwam pa Montijn in. actie. Er moest geblokt worden voor school en die band zou haar schoolprestaties schaden, zei hij. Diep in haar hart wist Linda dat hij gelijk had. Ze kon goed leren, maar ze moest er wel steeds haar best voor blijven doen. En als ze op stap ging met de band zou het leren er vaak bij inschieten, wist ze. Ze had toen een compromis met haar vader gesloten. Als zij ervoor zorgde dat ze het volgende jaar slaagde voor haar atheneumdiploma, dan zou ze daarna vrij zijn om te doen en te laten wat ze zelf wilde. Dat hield in dat vader Montijn er niet bij zijn dochter op aan zou dringen verder te gaan studeren. Zo hadden ze het dus afgesproken en het volgende schooljaar scheen Linda eindeloos lang toe. Maar goed, daar was nu eenmaal niets aan te veranderen. Als ze zakte voor haar eindexamen kon ze een eventuele zangcarrière helemaal wel vergeten. Linda peinsde verder. Misschien dat die jongens van Pink & Purple haar wel wat ideeën aan de hand konden doen. Tenslotte waren ze zelf ook als amateurbandje begonnen.

“Linda!” klonk daar weer Elly's lachende stem.

“O, sorry,” mompelde Linda. “Ja, ik kom!”

HOOFDSTUK 2

Het nieuws dat de popgroep Pink & Purple in juli in de discotheek van De Witte Hengst zou optreden, verspreidde zich als een lopend vuurtje onder de personeelsleden. Iedereen reageerde laaiend enthousiast.

Edith was dik tevreden. Van de platenmaatschappij van de groep had ze posters ontvangen, die ze overal in en om het hotel ophing met de vermelding wanneer en hoe laat de band 's avonds zou optreden, want de popgroep had natuurlijk ook weleens een avondje vrij.

Toen David en Claudia 's avonds samen wilden gaan paardrijden, troffen ze zelfs op de staldeur een levensgrote poster aan.

“Het lijkt wel alsof er een Pink & Purple-koorts heerst in het hotel,” grijnsde David. “Je kunt je niet wenden of keren of je staat oog in oog met die gasten.” Hij tikte op het papier.

“Praat me er niet van,” glimlachte Claudia. “Edith gaat helemaal uit haar bol als je het over hen hebt. Als ze nu maar niet tegenvallen.”

“Wat maakt het uit?” lachte David zorgeloos. “De voorpret hebben we in ieder geval al gehad en die neemt niemand ons meer af.”

“Daar heb je gelijk in,” knikte Claudia en ze begon handig haar lievelingspaard Amber te zadelen.

Even later galoppeerde het stel weg...

Linda kreeg op datzelfde moment privéles van Yoran in de buitenbak. Voordat ze in De Witte Hengst kwam werken, had ze nog nooit op een paarderug gezeten. Toen ze steeds weer enthousiaste verhalen hoorde, leek paardrijden haar toch een leuke sport en kreeg ze zelf ook zin te gaan rijden. Ze vertelde dat tegen Yoran en hij had spontaan aangeboden haar wat lessen te geven, zodat ze de grondbeginselen van de rijkunst onder de knie zou krijgen. Als Linda dacht dat ze het wel even zou leren, kwam ze bedrogen uit. Er kwam nog heel wat bij kijken. Maar nu, na een stuk of wat lessen, waarbij ze regelmatig had gezocht, was het haar gelukt een goede houding te krijgen en was Yoran best tevreden over haar.

“Je leert het wel,” sprak hij bemoedigend, nadat de les voorbij was.

“Tegen de tijd dat je hier weggaat, ben je een volleerd amazone!”

“Poe, dat zal wel,” spottte Linda en ze liet zich uit het zadel glijden van Snowy, een witte ruïn.

“Je zult in ieder geval redelijk overweg kunnen met een paard, dat bedoel ik eigenlijk,” grinnikte Yoran. “Als het rijden je bevalt, zou ik zeker een manege zoeken waar men je verder kan lesgeven.”

“Dat ben ik ook van plan,” knikte Linda. “Ik had nooit gedacht dat ik het zo leuk zou vinden. Ik zal Snowy best wel missen als ik jullie weer ga verlaten. Het is zo'n geduldig paard en hij laat al mijn

gestuntel zo gelaten over zich heen komen.”

Yoran aaide Snowy's fluwelen neus. Het paard was nog niet zolang op De Witte Hengst, maar hij behoorde nu al tot de meest populaire dieren. “Je bent braaf,” lachte Yoran en hij gaf Snowy een suikerklontje. “Verzorg jij hem?” wendde hij zich daarna tot Linda. “Want ik wilde nog graag even een douche nemen.”

“Natuurlijk verzorg ik hem!” riep Linda wat beledigd. “Dat is wel het minste dat ik als tegenprestatie voor Snowy kan doen.” Ze pakte de teugels van Yoran over en leidde het paard naar de stallen.

Yoran keek haar goedkeurend na. Hij mocht die Linda Montijn wel. Ze was een meisje waar pit in zat en ze deed hem in haar manier van doen een beetje aan Edith denken. Edith! schrok hij toen. Hij was helemaal vergeten dat hij beloofd had haar wat vroeger naar huis te brengen! En snel vertrok hij.

Het hotel was in rep en roer. Vandaag zou Pink & Purple arriveren! Linda, Josien, Elly en Nathalie hadden van Claudia opdracht gekregen de kamers van de bandleden in orde te brengen. Natuurlijk kregen ze een VIP-behandeling. Dit hield in: bloemen op de kamer, een fles champagne in een koeler en nog diverse andere lekkernijen. Ook kreeg iedere kamer een draagbare kleurentelevisie en een radio. Zo'n VIP-behandeling kon men als gast speciaal aanvragen, maar de jongens van Pink & Purple kregen het gratis, met de complimenten

van het personeel.

“Hè, hè,” zuchtte Elly puffend, toen allebei de kamers er tiptop uitzagen. “Nou, van mij kunnen ze komen. Nog nooit heeft het hier zo geblonken als vandaag!”

“Ik ben helemaal zenuwachtig,” bekende Nathalie en ze schudde haar lange, donkerblonde haar naar achteren. Het was warm vandaag.

Linda had haar blonde haren in een hoge vlecht gedaan, zodat ze er geen last van had. Het stond haar nog goed ook, vond Elly. Als zij eens een vlecht maakte, zag ze eruit als een vogelverschrikker.

“Hebben de kamers bloemen?” informeerde Claudia, die inspectie kwam houden.

De meisjes knikten.

“Echt, Claudia, we hebben overal voor gezorgd,” sprak Josien. “Je denkt toch zeker niet dat we een groep als Pink & Purple iets te kort zouden doen?”

“Misschien zijn ze wel onuitstaanbaar,” merkte Claudia droog op, terwijl ze de wastafels inspecteerde op achtergebleven vuil.

“Hè, Claudia!” kreunde Linda. “Zeg zoiets toch niet. Ik heb er zo naar verlangd hen te ontmoeten en nu zet jij een domper op mijn vreugde.”

“Nou ja,” zei Claudia schouderophalend, “het was maar een veronderstelling. Je hoort vaak genoeg dat groepen kapsones krijgen

wanneer ze een beetje bekendheid gaan genieten.”

“Pink & Purple is vast niet zo,” dacht Josien overtuigd.

Claudia liet het daar voorlopig maar bij. Ze hoopte van ganser harte dat Pink & Purple bestond uit hartelijke, gewone knapen, al was het alleen maar om de meisjes niet teleur te stellen.

Plotseling klonk er geronk aan de voorkant van het hotel.

Linda, Claudia en Nathalie keken uit het raam en zagen een busje voor het hotel stoppen.

“Daar zijn ze!” gilde Nathalie en ze kreeg een kleur als vuur. “Mogen we naar beneden, Claudia? Hè, toe, mogen we hun begroeten?”

Claudia glimlachte. Het zou onmenselijk zijn geweest het stel hier te houden, dat begreep ze wel. “Vooruit, ga maar,” gaf ze toe.

De meisjes slaakten vreugdekreten. Als een kudde wilde paarden verlieten ze de kamer.

Claudia keek hen hoofdschuddend na. Een paar jaar geleden zou zij ongetwijfeld precies hetzelfde gereageerd hebben, wist ze. Nu maakte ze zich om zulke dingen niet meer zo druk. Ze vond het leuk de leden van de groep in levenden lijve te ontmoeten, maar of dat vandaag of morgen zou zijn, maakte haar niet uit.

Het hotel was in opschudding. Ja, dat kon je wel zeggen. Gasten en personeel verdrongen zich rond het busje om maar een glimp van hun idolen te kunnen opvangen.

David en Yoran hadden de grootste moeite zich een weg te banen

door de menigte. Ze wilden ervoor zorgen dat de groep zonder kleerscheuren in het hotel kon komen.

“Mensen, mensen, laat onze nieuwe gasten nu eens rustig uitstappen,” verzocht David diverse malen dringend. “Hoe zouden jullie het vinden als apen te worden aangestaard? Niet leuk toch? Nou dan!” En waarachtig, het hielp. De menigte week wat uiteen en de chauffeur van het busje opende de deur.

“Kan het?” lachte de man geamuseerd. “Kunnen de heren veilig en wel uitstappen?”

“Wat mij betreft wel,” grinnikte David verontschuldigend. „Ze zijn allemaal zo opgewonden, maar dat zal wel overgaan als ze eenmaal kennisgemaakt hebben met de groep.”

“Dan komen we naar buiten,” klonk de stem van Joey Andersen, de zanger van Pink & Purple. “Kom mee, jongens, even spitsroeden lopen!”

Er klonk gegrinnik en gestommel.

David en Yoran maakten vervolgens kennis met Joey, Pim, Hugh en Olaf, voordat ze uit het busje stapten en er een oorverdovend gejuich losbarstte.

Een paar meisjes sprongen naar voren om Joey te omhelzen. Hij was duidelijk de lieveling van het publiek.

Linda bekeek de begroeting sceptisch. Ook zij was opgewonden dat ze nu eindelijk kennismakte met de jongens, maar om zich zo aan

te stellen door zich bijna in iemands armen te werpen... Nee, dat zou zij nooit doen! Wat moesten die jongens zich opgelaten voelen, bedacht ze. Ze vergat echter dat de bandleden het afgelopen jaar al voor hetere vuren hadden gestaan. Ze raakten eraan gewend, belaagd te worden door hysterische fans en de begroeting die hun op De Witte

Hengst ten deel viel, was bijna een verademing. Er werd niet aan hun kleding of haar getrokken toen ze zich naar het hotel begaven en hysterische taferelen speelden zich ook niet af.

Binnen stonden Edith en Claudia klaar om de taak van Yoran en David over te nemen. Deze moesten namelijk weer aan het werk, want andere gasten verdienden minstens evenveel aandacht.

Claudia en Edith heetten de jongens welkom met een drankje en een hapje en namen wat dingen met hen door, met betrekking tot hun vakantieoptredens in De Witte Hengst.

Drummer Hugh Willems strekte daarna zijn lange benen en zei tevreden: "Dit is een gaaf hotel, dames. Ik denk dat ik het hier best een paar weken volhoud, 's Avonds optreden en overdag vakantie houden, een goede combinatie, al zeg ik het zelf."

"Ik ben het volkomen met je eens," knikte zanger Joey en Edith keek hem zwijmelend aan.

Het was dat ze Yoran had, want anders... Ze zou gemakkelijk verliefd op Joey kunnen worden. Meteen verdrong ze deze gedachte

weer. Het was te zot om los te lopen. Ediths nuchtere verstand kreeg weer de overhand. Joey werd aanbeden door duizenden meisjes, dat wist ze heel goed. Een vrouw had zo'n man nooit voor zichzelf. Altijd zou ze hem moeten delen met zijn publiek. Nee, dan was ze met Yoran, die er alleen voor haar was en minstens zo aantrekkelijk was, wel zo goed af!

“Zeg,” begon Joey toen en Edith schrok op uit haar gepeins. “Mijn paard wordt vanmiddag gebracht. Dat is toch wel goed? Onze manager zei tenminste dat gasten hun eigen paard konden meebrengen, dus ik dacht dat ik Wervelwind...”

“Natuurlijk is dat goed!” riep Claudia meteen. Wat leuk dat die zanger paardreed. Dat had ze nooit achter hem gezocht. Hij steeg daardoor meteen in aanzien bij de aan paarden verslaafde Claudia.

“Ik zal straks meteen aan David en Yoran vragen of ze een box voor hem in gereedheid willen brengen. Wat is het voor een paard?”

Joey keek wat verlegen. “Eh... hij is nogal onstuimig, vrees ik. En het is een hengst. Ik hoop dat dat geen probleem zal geven?”

“We geven hem wel een plek waar hij zich een beetje thuis zal voelen,” beloofde Claudia. “Ik hoop alleen dat je hem de baas bent?”

Joey knikte. “Ik kan hem aan,” verzekerde hij haar. “Je hoeft dus niet bang te zijn voor jullie merries.”

Ze lachten allemaal.

Daarna namen Edith en Claudia hun gasten mee naar hun kamers.

Alhoewel ze vast stukken beter gewend waren, vielen de eenvoudige kamers direct bij de jongens in de smaak.

“Het ziet er gezellig uit,” was Pim, de basgitarist, van mening.

Claudia zuchtte opgelucht. Geen sterallures dus, dacht ze. Gelukkig maar!

HOOFDSTUK 3

Sinds Pink & Purple in het hotel was aangekomen, had Linda Montijn geen rust meer. Gelukkig was ze vanmiddag vrij. Ze wilde nog wat oefenen met Snowy. Ze hoopte dat het paard niet door een van de gasten zou worden meegenomen. Het personeel mocht dan gratis rijden, er moesten wel genoeg paarden beschikbaar blijven voor de gasten. Afijn, anders moest ze maar een ander paard nemen. Ze was echter aan Snowy gewend en reed daarom het liefst op hem. Ze moest natuurlijk wel in de bak blijven, want Yoran vertrouwde haar rijkunst nog niet zo, dat hij haar alleen in het bos wilde laten rijden. Niet dat Linda dat erg vond. Ze wist zelf ook wel dat ze daar nog niet aan toe was. De ochtend duurde eindeloos lang, zonder dat ze nog een glimp van de groep opving. Maar goed, vanavond zouden ze in de discotheek optreden, dan zou ze haar kans grijpen. Linda's grootste wens was natuurlijk dat ze met een van de jongens over hun werk kon praten. Ze wilde precies weten hoe het was om in een band op te treden en wat de positieve en de negatieve kanten waren van het popmuzikant zijn. Eindelijk was de ochtend om en Linda gebruikte de lunch samen met Josien en Elly.

“Heb jij hen nog gezien?” informeerde Elly bij de twee andere

meisjes. “Ik in elk geval niet!”

Linda en Josien schudden ook hun hoofd.

“Ze bereiden zich vast voor op vanavond,” veronderstelde Josien. “Ik hoorde dat ze vanmiddag al gingen oefenen in de disco. Net kwam er een grote vrachtwagen met allerlei apparatuur, versterkers en weet ik al niet meer. Ze zijn nu bezig het podium op te bouwen. Dat is een heel werk, als je het mij vraagt.”

“Doen ze dat dan zelf?” vroeg Linda verbaasd.

“Wel nee,” lachte Josien. “Daar hebben ze road-managers voor in dienst. Die kerels sjouwen zich een breuk, werkelijk waar.”

“Ik wilde dat het al avond was,” zuchtte Elly uit de grond van haar hart.

Na de lunch gingen Elly en Josien weer aan het werk en vertrok Linda naar de zolderetage om te douchen en zich te verkleden. Ze vond werken in De Witte Hengst heel plezierig, maar die stomme uniformen, die het huishoudelijk personeel sinds kort droeg, daar had ze ronduit een hekel aan. Linda opende de kast met haar naam erop en hing haar uniform erin. Ze haalde haar eigen kleding en een paar rijlaarzen, die ze uit de collectie van De Witte Hengst had geleend, te voorschijn. Snel nam ze een douche om het stof van de afgelopen ochtend weg te spoelen. Ze vlocht haar haren in een paardestaart en met een cap aan haar arm liep ze naar beneden en daarna door naar de stallen.

Het was er rustig. Dat was meestal zo, want de gasten lunchten nu. Dit was voor Linda een voordeel, want het betekende dat Snowy beschikbaar was. Het dier hinnikte toen hij haar zag.

Linda hoopte in stilte dat dit was omdat hij haar herkende, maar het was waarschijnlijker dat hij naar iedereen hinnikte die de stallen betrad. Terwijl ze hem zadelde, zag ze dat de box naast die van Snowy er picobello uitzag. Waarschijnlijk wordt er een paard van een van de gasten verwacht, veronderstelde ze. Ze keek op het naamkaartje. 'WERVELWIND' stond erop. Linda haalde haar schouders op. Nog nooit van gehoord, dacht ze.

Zo, ze was klaar en ze leidde Snowy uit zijn stal. De bak lag er verlaten bij, maar dat vond Linda allesbehalve erg. Ze kende haar tekortkomingen en hoe minder publiek ze had des te beter het was. Eenmaal in de bak ontdekte Linda dat ze haar cap vergeten was. Ze bond Snowy met de teugels aan het hek van de buitenbak vast en liep terug naar de stal...

Op datzelfde ogenblik arriveerde het paard van Joey Andersen. Yoran en David hadden er hun handen vol aan, want het paard was zo dwars als wat.

“Wat een knol,” hijgde Yoran. “De hoop wel dat die Joey de waarheid sprak toen hij zei dat hij hem aankon.”

“Dat zal toch wel?” meende David. “Want als het paard moeilijkheden veroorzaakt, zal hij echt weg moeten, popgroep of

geen popgroep.”

Met veel moeite kregen ze Wervelwind in zijn tijdelijke, nieuwe onderkomen.

Linda zag alles met verbazing aan. Was dit Wervelwind? vroeg ze zich af. Ze hadden hem beter Tornado kunnen noemen! “Staat hij?” informeerde David inmiddels.

“Hij staat,” pufte Yoran. “Allemachtig, wat een driftkikker, zeg.” David keek fronsend naar de grote, zwarte hengst, die nu met zijn neus in de voerbak was gedoken. Ze hadden nog nooit een paard met zo'n sterk karakter te logeren gehad en hij hoopte van ganser harte dat alles goed zou gaan.

Linda was al een tijdje aan het oefenen, toen ze voelde dat ze werd gadegeslagen. Ze keek om zich heen en haar ogen ontmoetten die van Joey Andersen, die over het hek van de bak geleund stond.

Prompt voelde Linda tot haar ontzetting dat ze een kleur als vuur kreeg. Ze had zich zo verheugd op een ontmoeting met een van de jongens en nu het zover was, wist ze niet waar ze het had.

“Je zit als een zoutzak,” klonk zijn stem. “Rechttop, teugels losjes...” Linda zond hem een kwade blik. Waar bemoeide hij zich mee? “Ik weet zelf ook wel dat ik nog een hoop moet leren,” snibde ze. “Dat hoeft jij me niet te vertellen.”

“Tut, tut,” plaagde hij. “Weet je wel tegen wie je spreekt?”

“Waar zie je me voor aan?” kaatste Linda terug. “Natuurlijk weet ik

dat. Maar maakt dat wat uit?”

Joey haalde zijn schouders op. “De meeste mensen behandelen ons met het nodige respect,” antwoordde hij nonchalant. “En voor een kamermeisje ben je aardig brutaal.”

Door deze opmerking werd het Linda duidelijk dat hij haar dus had herkend. Nu werd het haar helemaal te gortig. Hoe durfde hij! “Op het moment ben ik anders kamermeisje-af,” sprak ze hooghartig. “Dus hoef ik niet te buigen als een knipmes, meneer Andersen.” Het amuseerde hem alleen maar dat ze kwaad werd, zag ze.

“Ik verwacht helemaal niet dat je zoiets doet,” zei Joey en hij ging boven op het hek zitten, zodat hij haar verrichtingen nog beter kon gadeslaan.

Dat maakte Linda alleen maar zenuwachtiger. Hoepelde hij maar op, dan kon zij tenminste rustig verder rijden.

“Dus je bent vanmiddag vrij?” vroeg hij toen onverwacht.

Linda knikte stug en ze hield Snowy stil.

“Zou je me de omgeving willen laten zien?”

Deze vraag had Linda van haar leven niet verwacht. “Hoe bedoel je?” wilde ze daarom weten. “Te paard?”

Joey knikte. “Mijn paard is zojuist gebracht en ik heb zin in een rit. Maar ik ga liever niet alleen.”

Linda trok een verbaasd gezicht. “Ik denk dat er genoeg meisjes zijn, die het een eer vinden om met je mee te gaan,” antwoordde ze

spottend.

“Ik vraag het aan jóu,” zei Joey, “omdat ik het idee heb dat je niet flauwvalt als ik naast je rijd.”

Ondanks alles schoot Linda in de lach. Ze zag het al voor zich dat ze van haar paard afduikelde, omdat ze zo verliefd was op Joey Andersen. Natuurlijk was het een stuk om te zien, dat kon ze niet ontkennen, maar verliefd... Ze had meer interesse voor zijn werk.

“Doe je het?” bleef Joey aanhouden.

Linda schudde echter haar hoofd. “Ik heb pas een paar lessen gehad,” verduidelijkte ze. “En Yoran vindt me nog niet goed genoeg om er alleen op uit te trekken.”

“Ik ben toch bij je?” Het klonk ongewild een beetje superieur, maar daar trok Linda zich niets van aan.

“Zeker op die wilde hengst van je?” lachte ze. “Snowy zou binnen de kortste keren op hol slaan door dat beest. Nee, dank je. Ik heb geen zin om wat te breken.”

Joey gaf het op. Er waren genoeg andere meisjes, ook al zag deze er leuk en vlot uit. “Hoe heet je eigenlijk?” vroeg hij haar.

“Linda,” antwoordde ze, terwijl ze Snowy keerde. “Linda Montijn, om u te dienen.” Dat laatste kwam er wat spottend uit, maar Joey kon het wel waarderen. Hij had schoon genoeg van de adoratie van de vrouwelijke fans. Die Linda bleek niet zo snel onder de indruk van zijn 'sterstatus', die hem tegen wil en dank was toebedeeld. Hij

zag haar wegglijden, nu keurig rechtop, met de lange, blonde vlecht op haar rug. Zuchtend liet hij zich van het hek glijden. Hij zou er dus alleen op uit moeten...

Een kleine tien minuten later zag Linda hem langsstormen op Wervelwind. Ze zag nog net zijn lachende gezicht en opgestoken hand, voordat ze zich hoofdschuddend afwendde. Het was genoeg voor vandaag, vond ze en ze bracht Snowy weer naar zijn stal om hem daar te verzorgen. Terwijl ze daarmee bezig was, gleden haar gedachten weer terug naar de ontmoeting met Joey. Als ze nu toch goed had kunnen paardrijden! dacht ze hartstochtelijk. Dan had ze nu met hem door de bossen kunnen galopperen en hem van alles kunnen vragen over zijn werk. Ik baal, dacht Linda opstandig. Want het was onwaarschijnlijk dat ze ooit nog zo'n kans zou krijgen. Maar misschien dat ze meer succes zou hebben bij een van de andere groepsleden. Tenslotte had ze haar zinnen niet speciaal op Joey gezet. Hugh, Olaf en Pim waren er immers ook nog. Linda verliet de stal, nadat ze zich er nogmaals van had verzekerd dat Snowy goed verzorgd was. Van Joey Andersen was geen spoor meer te bekennen...

Linda bofte echter. Toen ze zich boven had omgekleed en daarna het zwembad binnenliep, zag ze dat de overige leden van Pink & Purple daar baantjes aan het trekken waren. Weliswaar onder belangstelling van nogal wat fans, maar dat mocht de pret niet

drukken. Het zou niet lang duren of de jongens zouden volledig geaccepteerd worden, meende Linda. Al waren ze dan wijd en zijd bekend, het bleven toch normale jongens.

Hugh en Olaf deden een wedstrijd, terwijl Pim en de fans hen aanmoedigden.

Linda zorgde ervoor dat ze dicht bij Pim in de buurt kwam en begon een praatje met hem. “Doen jullie soms aan conditietraining?” vroeg ze hem lachend, wijzend op de twee in het water.

Pim keek op en hij blikte aangenaam verrast in Linda's prachtige ogen. Hij was belangstelling van het vrouwelijk geslacht gewend, maar ook hij vond Linda toch wel zeer aantrekkelijk. Ze kwam hem vaag bekend voor en toen herinnerde hij het zich weer. Dit was een van de meisjes die de kamers schoonhielden. “Die uitslovers daar denken dat ze aan de Olympische spelen meedoen, geloof ik,” grijnsde hij terug en hij kwam dichterbij staan. “Heb je zin om wat te drinken bij de bar?”

Dat gaat vlot, vond Linda en ze stemde toe. In de zomermaanden was er naast het zwembad een bar open, waar de gasten wat konden gaan drinken als ze daar behoefte aan hadden. Daar troonde Pim Linda nu heen.

Hij bestelde wat te drinken voor hen beiden en vroeg: “Jij werkt toch hier in het hotel? Ik meende je al te hebben gezien.” Linda knikte. “Ik ben hier vakantiehulp, ja,” gaf ze toe. “O, dus niet voor

vast?”

“Nee,” antwoordde Linda. “Ik moet helaas nog een jaar naar school.”

“Heb je er een hekel aan?” vroeg Pim meelevend, want hij had zelf een broertje dood gehad aan school en alles wat daarmee te maken had.

“Ach, een hekel,” zei Linda schouderophalend. “Dat is het niet. Ik kan redelijk leren. Maar ik wil zo graag gaan werken.”

Nu schoot Pim hartelijk in de lach. “Dat hoor je niet vaak,” grinnikte hij.

“Ik zing een beetje,” vertelde Linda toen verlegen. “Bij de band in onze jeugdsociëteit. Ze hebben me voor vast gevraagd, maar ik zit nog een jaar aan die school vast. Mijn vader gaf geen toestemming.” Ze zuchtte. “Ik kan haast niet wachten tot dat jaar om is!”

“Zing je echt?” Pims belangstelling was gewekt en hij lette niet op de jaloerse blikken van andere meisjes die ook aandacht wilden, in Linda's richting.

“Ik zou dolgraag met die band gaan optreden,” gaf Linda toe.

“Daarom was ik ook zo enthousiast dat jullie hier zouden komen optreden. Ik hoopte dat jullie me meer konden vertellen over het leven van een popgroep.”

Dit was het begin van een lang gesprek. Ze zaten nog te praten toen Joey al lang en breed van zijn rit terug was en ook zijn vertier in het

zwembad kwam zoeken. Daar trof hij Linda met Pim aan en hij fronste zijn wenkbrauwen. Wat deed Pim bij Linda? Hij maakte toch geen afspraakje met haar? Hij wilde namelijk zelf weleens met haar uit. Ze trok hem op de een of andere manier aan. Vastberaden stapte hij op het stel af. “We moeten repeteren voor vanavond,” wendde hij zich tot Pim. “Zie ik je zo in de discotheek?”

Pim keek verbaasd op. Wat klonk Joey's stem kortaf. “En jij dan?” vroeg hij verbaasd. “Jij ziet eruit alsof je wilt gaan zwemmen.”

“Ik trek even een paar baantjes en dan kom ik ook,” antwoordde Joey. “Ik heb net paardgereden, dus voel ik me nogal stoffig. Ik zie je zo wel. Jullie moeten toch eerst een soundcheck doen.”

Pim zag dat Hugh en Olaf ook het zwembad al hadden verlaten en hij stond met tegenzin op. “Je ziet het,” zei hij tegen Linda. “Het werk wacht. Maar ik spreek je nog wel.”

“Ongetwijfeld,” glimlachte Linda vriendelijk. Ze mocht die Pim wel. Hij leek haar sympathiek.

Zodra Pim zijn hielen had gelicht, kwam Joey naast haar zitten. Linda keek hem verbaasd aan. “Ik dacht dat jij wilde gaan zwemmen?” vroeg ze hem, toen hij nog wat te drinken bestelde voor haar en zichzelf.

“O, dat doe ik zo,” antwoordde hij achteloos. “Het is nu zo druk in het zwembad.” “Je wilde Pim weg hebben,” was Linda's constatering. Joey lachte naar haar. “Slim meisje...” “Maar waarom?”

wilde ze weten.

“Ik wil je niet aan Pim verliezen, Linda Montijn,” was zijn antwoord.

Linda werd boos. “Zeg, doe niet zo idioot,” voer ze uit. “Pim en ik zaten gewoon over jullie werk te praten. Wat denk je wel?”

“Wat ik dacht, zal ik maar niet vertellen,” plaagde Joey. “Je bent nu al zo kwaad.”

Linda stond op. Ze vond Joey op dat moment onuitstaanbaar.

“Hé, ga je al?” vroeg hij teleurgesteld, maar ze gaf hem geen antwoord en dook sierlijk het zwembad in.

Maar als Linda had gedacht dat ze van hem af was, kwam ze bedrogen uit. Joey's hoofd dook vlak voor haar op en geïrriteerd zwom ze de andere kant op.

“Linda, wacht nou even,” hoorde ze hem hijgen, maar ze crawlde naar de kant. Toen ze aanstalten maakte om het zwembad te verlaten, klonk Joey's stem: “Doe niet zo flauw. Ik was een beetje jaloers op Pim, nou goed? Kom er nu in...”

Linda, die op de kant was gaan zitten, keek hem spottend aan.

“Houd je smoesjes maar voor je, meneer Andersen. Jaloers, het idee alleen al!” En ze duwde Joey met haar voet onder water en voordat hij weer bovenkwam, was ze verdwenen naar de badhokjes.

Joey knarsetandde. Hij begreep dat dit niet de manier was om Linda's vertrouwen te winnen. Hij zou het anders moeten

aanpakken!

HOOFDSTUK 4

In de discotheek was alles voor die avond in gereedheid gebracht. Er kwam nog heel wat bij kijken, vonden Claudia en Edith, die alles met bewondering hadden gadegeslagen.

Pink & Purple had zelfs speciaal iemand in dienst, die de belichting deed.

Claudia maakte een praatje met de bewuste jongeman, die Diederik heette.

“Ja, het geeft elke keer veel werk,” moest hij toegeven toen Claudia hem ernaar vroeg. “Ik ben nu een jaar bij de band in dienst, maar het bevalt prima. Het zijn geen lastige jongens om mee samen te werken en dat heb ik wel anders meegemaakt.”

“O ja?” vroeg Claudia belangstellend.

Diederik vertelde over een andere populaire popgroep, maar dan één met veel kapsones en poeha. “Eerlijk, met die knapen viel op een gegeven moment niet meer te werken,” zuchtte hij, terwijl hij verwoed zijn brilleglazen begon te poetsen. “Op werkelijk alles hadden ze kritiek. Toen ben ik opgestapt.” Hij keek Claudia trouwhartig aan. “Kijk,” ging hij verder, “ik weet dat ik goed ben in mijn werk, dus daar viel niets op aan te merken. Maar als je dan toch steeds weer op- en aanmerkingen moet incasseren, die nergens

op slaan... nou, dan heb je het snel gezien. Ja, en toen hadden ze spijt.” Diederik grinnikte met leedvermaak. “Maar voor mij kwam dat te laat. Ik liet me niet ompraten door mooie woorden en de belofte van opslag. Een week later werd ik benaderd door de manager van Pink & Purple en ziehier... Ik werk nog steeds voor hen.”

De deur van de discotheek ging open en Hugh, Pim en Olaf kwamen binnen.

“We komen repeteren,” zei Hugh. “Is alles geïnstalleerd?” “Voor zover ik weet wel,” antwoordde Diederik. “Waar is Joey? Komt hij niet?”

“Die trekt nog een paar baantjes in het zwembad,” vertelde Pim, al zat het hem niet lekker dat hij zich in feite als een kleine jongen had laten wegsturen. Hij had wel gezien hoe Joey naar Linda had gekeken. Hield die knaap dan nooit eens op met achter de meisjes aan te zitten? Linda was veel te serieus voor hem. Maar Pim wist ook dat Joey reuze charmant kon zijn als hij wilde en daar vielen meisjes op. Pim had zelf ook niet te klagen over vrouwelijke belangstelling, maar het was nu eenmaal een feit dat Joey de lieveling van het publiek was. Dit lag voor de hand omdat hij degene was, die het meest op de voorgrond trad. Hij kon ook het publiek tot razend enthousiasme opzweepen met zijn stem. Maar Linda... Pim vond haar zelf wel leuk en ze deed niet zo plakkerig. Ze was gewoon

geïnteresseerd in wat hij deed en dat beviel hem. Hij wilde dat hij kon horen hoe ze zong. Misschien wel als een kraai, maar dat deed er niet toe. Wie weet, kreeg hij daar de kans nog voor. Ze vroegen weleens meer mensen uit het publiek op het podium om een stukje mee te zingen. Veelal was dat niet om aan te horen, maar als Linda werkelijk over een goed stemgeluid beschikte, was het misschien nog leuk ook.

Hugh was inmiddels achter zijn drumstel gaan zitten en gaf een drumsolo weg, die Edith kippevel bezorgde. Dat zal een spektakel worden vanavond, dacht ze en haar ogen begonnen te glanzen. Yoran werd compleet gek van haar, want de hele dag hoorde hij niets anders dan lyrische verhalen over Pink & Purple.

“Is Joey aan het zwemmen?” lachte Olaf nu een beetje spottend.

“Man, die komt geen meter ver als hij in het water springt!”

“Ik vrees het ook,” beaamde Edith. “Hij zal wel belaagd worden door het vrouwelijk schoon hier, al houden de meeste meisjes de nodige afstand.”

“Maar daar zal Joey, als hartenbreker, wel verandering in brengen..” merkte Pim op.

Olaf keek zijn collega verbaasd aan. Pim leek wel jaloers, dacht hij verwonderd. Dit vond hij vreemd, omdat het hem nooit eerder was opgevallen, in al die jaren dat ze nu al samenwerkten. “Wat heb jij?” vroeg hij daarom ook later, toen ze beiden hun gitaren aan het testen

waren.

Pim haalde stuurs zijn schouders op. “Weet ik veel, een beetje de pest in, denk ik,” was het antwoord. “Door Joey?”

Pim knikte en vertelde wat er in het zwembad was voorgevallen.

Olaf lachte. “En jij liet je zomaar wegsturen? Pim, jongen, dan is het je eigen schuld.”

“Daarom ben ik ook zo kwaad,” knikte Pim. “Bij nader inzien had ik gewoon moeten blijven zitten. Joey is de baas toch niet?”

“Zo gedroeg hij zich anders wel. Waar blijft hij eigenlijk? Straks zit hij nog met die Linda aan de bar.” Olaf blikte over zijn schouders en zei: “Daar komt hij net aan, zonder Linda.”

Joey deed net alsof er in het zwembad niets was gebeurd en sprong lenig het podium op. “Is alles in orde?” informeerde hij. “Alles goed afgesteld en zo?”

“Alles oké!” riep Hugh vanachter zijn drumstel. “Nu ben jij aan de beurt, ventje. In het zwembad liggen met je fans om je heen kun je nog twee weken lang.”

Joey lachte aantrekkelijk en hij zag dat Pim strak naar hem keek. Hij trok zich er echter niets van aan, omdat zijn stelregel was, dat in oorlog en liefde alles was geoorloofd. Pimmetje moest maar tegen zijn verlies kunnen, hoor!

Linda had er intussen geen flauwe notie van wat ze tussen de twee bandleden van Pink & Purple teweeg had gebracht. Joey nam ze al

helemaal niet serieus, want die werd altijd gefotografeerd met de een of andere schone dame aan zijn zijde. En met Pim had ze gewoon lekker als vriend gepraat. Ze besteedde de rest van de middag aan het verstellen van enkele kledingstukken en een telefoontje naar huis, want ze wilde daar zondagmiddag naar toe gaan.

“Ach, kind, had je zondagmiddag willen komen?” klonk haar moeders stem bedrukt.

“Dan heb ik vrij,” antwoordde Linda, “maar zo te horen, hebben jullie al plannen gemaakt voor die dag.”

“Je vader en ik wilden met tante Ans en oom Peter naar België,” vertelde mevrouw Montijn. “Hè, wat jammer nu. Als ik had geweten dat je wilde komen...”

Linda lachte. “Dat geeft toch niets, mam,” zei ze. “Dan kom ik toch gewoon een andere keer? Ik amuseer me zondag wel, hoor. Gaan jullie nu maar gezellig naar België. Gaat Christa ook mee?” Christa was Linda's jongere zus.

“Nee, Chris gaat naar een vriendin,” antwoordde haar moeder.

“O, nou vertel haar maar dat de groep Pink & Purple in het hotel is gearriveerd,” zei Linda. “Dan zal ze wel groen zien van jaloezie! Maar ik zal proberen of ik handtekeningen voor haar kan bemachtigen, oké?”

“Ik zal het doorgeven,” knikte mevrouw Montijn. “En als je de volgende keer van plan bent langs te komen... laat het dan een beetje

bijtijds weten.”

“Doe ik,” beloofde Linda. “Tot ziens dan, mam en doe de groeten aan pap en Chris.” Linda legde de hoorn neer. Als het weer goed bleef, kon ze zondagmiddag een lange fietstocht gaan maken, nam ze zichzelf voor. De omgeving van het jeugdhotel was werkelijk prachtig en ze had nog niet veel kans gehad die te bekijken, omdat ze op haar vrije dagen vaak iets anders te doen had of naar huis ging. Nu kreeg ze dus haar kans. Ze zou wat broodjes meenemen voor onderweg. Ja, ze verheugde zich op zondagmiddag!

Yoran, Edith, Claudia en David hadden later diezelfde middag een vergadering met meneer Bianchi. Hij was de eigenaar van het hotel en de vader van Yoran. Zo eens in de maand kwam hij langs om het een en ander te bespreken met betrekking tot het hotel. Ook ditmaal bracht hij weer nieuws waar ze allen mee in hun nopjes waren.

Een stuk braakliggend terrein zou namelijk worden omgetoverd tot camping. Dit plan was er al een tijdje, maar nu zou het dan eindelijk verwezenlijkt worden. Het was een vaststaand feit dat De Witte Hengst in de zomermaanden bomvol zat. Veel mensen moesten daardoor teleurgesteld worden, maar het was nu eenmaal niet anders. Als de camping er op een steenworp afstand zou komen, zouden meer jonge mensen in staat worden gesteld gebruik te maken van de

faciliteiten van het hotel.

Met de bouw van een was- en douchegelegenheid zou binnen afzienbare tijd worden gestart, liet meneer Bianchi weten.

“Dus het plan gaat eindelijk door,” zei Yoran. “Dan zal er ook een campingbeheerder of zo moeten worden aangetrokken.”

Meneer Bianchi knikte. “Natuurlijk,” bevestigde hij. “Als jullie die zorg er nog bij zouden krijgen, dan zouden jullie al snel overwerkt zijn. Er komt een huis voor de campingbeheerder plus een winkel, want het winkeltje dat we in De Witte Hengst hebben, verkoopt alleen het allernoodzakelijkste en is bovendien veel te klein. In die winkel moet ook weer personeel komen, dus een paar nieuwe mensen kunnen we wel aan de loonlijst toevoegen, denk ik.”

“Ik denk dat de camping over het algemeen studenten en scholieren zal gaan herbergen,” merkte Claudia op. “Want als je net van school komt en je wilt graag op vakantie gaan, dan beschik je meestal niet over veel geld.”

“Zullen we straks eens over het terrein lopen?” stelde meneer Bianchi toen voor. “Dan zal ik jullie exact laten zien waar het een en ander moet komen te staan.” Hij keek David met glinsterende ogen aan.

“Ik heb jouw vader benaderd om het plan uit te werken, David.”

Davids vader was architect. Hij had er destijds ook voor gezorgd dat de verbouwing van De Witte Hengst en de discotheek werd gerealiseerd.

“Zo, dat is leuk,” vond David glimlachend. Hij dacht aan de tijd dat zijn vader er fel op tegen was geweest dat zijn enige zoon in De Witte Hengst was gaan werken. Freling senior wilde David in zijn eigen zaak, maar David had daar niets voor gevoeld. Gelukkig dat een neef die leegte nu aardig opvulde en Davids vader was zeer tevreden over hem. Toen hij had gemerkt hoezeer David het in De Witte Hengst naar zijn zin had, had hij bakzeil gehaald en hij was er verder niet over door blijven zeuren. In de loop der jaren was De Witte Hengst ontzettend populair geworden en dat was mede te danken aan de inzet van David en zijn vrouw Claudia. Nu was meneer Freling er alleen maar trots op dat David in De Witte Hengst werkte.

Het terrein waar de camping moest komen, was erg hobbelig. Alles zou geëgaliseerd moeten worden en daarna moest er een nieuwe grasmat op komen. Dat was geen punt, vond meneer Bianchi. Het terrein lag er toch maar nutteloos bij. Nu zou het eindelijk in gebruik genomen worden.

“Het is nog aardig groot,” vond Edith. “Ik heb er eigenlijk nooit zo op gelet.”

“Ik ook niet,” antwoordde Claudia. “Dit stuk was me altijd een doorn in het oog, omdat het zo'n onverzorgde indruk maakte.”

“Dan zul je wel blij zijn dat daar eindelijk wat aan gedaan wordt, Claudia,” lachte meneer Bianchi.

Nadat het terrein geïnspecteerd was, liepen ze met z'n vijven weer terug naar het hotel. Jantien, de kokkin, wilde vast wel een pot thee zetten.

Het was die avond een gekkenhuis in de discotheek. Van heinde en verre waren de jongelui gekomen om hun favoriete popgroep te zien optreden.

David en Yoran hielden een oogje op de ingang, want het zag er al snel naar uit dat vele jongeren teleurgesteld weer naar huis moesten terugkeren, omdat de disco anders overvol zou raken. Op een gegeven moment was het dan ook zover en het kostte Yoran en David moeite om uit te leggen dat er echt niemand meer in kon, anders zou het gevaarlijk worden.

“Het is erg jammer,” sprak David tegen de teleurgestelde jongeren. “Maar we zitten voor vanavond echt vol. Er is echter één troost... Pink & Purple treedt hier de komende twee weken een aantal avonden op, dus jullie krijgen nog wel een kans.”

Uiteindelijk kregen ze de jongelui zover dat ze naar huis gingen. Yoran zuchtte opgelucht. Voor je het in de gaten had, ontstonden er problemen. Je kon tegenwoordig namelijk in dit soort situaties van alles verwachten. En wat deed je dan met z'n tweeën tegen zo'n mensenmassa? Gelukkig was het zover niet gekomen.

David en Yoran voegden zich bij de discogangers, want ook zij

wilden natuurlijk het eerste optreden meemaken. Het kostte heel wat moeite om Edith en Claudia terug te vinden, die een mooie plek hadden gevonden bij het podium. Linda, Nathalie, Elly en Josien zaten vlak bij hen en ze wachtten in spanning op het komende spektakel.

Eerst werden er gewoon platen gedraaid om de stemming erin te brengen, maar veel gedanst werd er niet. Het wachten was immers op Pink & Purple!

“Ik kwam Joey vanmiddag in de gang tegen,” zwijmelde Nathalie.

“O, die ogen! Ze keken dwars door me heen!”

“Röntgenogen zeker?” merkte Linda spottend op en Nathalie stak haar tong uit.

“Daar komen ze,” fluisterde Elly.

Het werd opeens doodstil. Daarna barstte een oorverdovend gejuich los, toen de bandleden hun instrumenten grepen.

Enkele bekende nummers werden gespeeld, afgewisseld door een op dat moment populair nummer van de hitlijsten. De zaal deinde en zong enthousiast mee. Linda deed even hard haar best.

Na een halfuur pauzeerde de band en werden er weer platen gedraaid.

Linda veegde haar lange, blonde haar naar achteren en zei tevreden:

“Wat zijn ze goed, hè? Ik had hen nog nooit 'live' gehoord, maar ze klinken net zo als op de plaat.”

“Ik ga hun laatste plaat morgen meteen kopen,” nam Nathalie zich voor.

De avond mocht een succes genoemd worden en na afloop ging iedereen zeer tevreden huis- of kamerwaarts.

Toen Linda haar vermoeide hoofd op haar kussen neervlijde, dreunde de muziek nog na in haar oren. O, wat moet het heerlijk zijn met een band door het land te toeren, dacht ze gelukzalig. Voor haar betekende zoiets in ieder geval het einde! Toen viel ze in een diepe, droomloze slaap...

HOOFDSTUK 5

Het was zondagmiddag en het was mooi weer. Linda had bij Jantien in de keuken broodjes gesmeerd en ze stopte deze, samen met nog enkele lekkernijen, in haar fietstas.

“Zo, ga je er op uit?” vroeg Jantien belangstellend, terwijl ze stond te roeren in een enorme pan soep.

Linda knikte. “Ik zou graag te paard gaan, maar ik rijd nog steeds te stuntelig,” bekende ze spijtig. “Dus pak ik de fiets maar. De omgeving moet erg mooi zijn, heb ik gehoord.”

“Dat is ze zeker,” antwoordde Jantien. “Maar verdwaal niet, want dat komt geregeld voor. Dan kunnen Yoran en David weer een zoekactie beginnen.”

“Ik heb bij Edith een kaartje van de omgeving gehaald,” vertelde Linda glimlachend. Stel, dat het donker werd en ze had nog steeds niet de weg terug naar het hotel gevonden! Ze moest er niet aan denken. Overdag zag het bos er vriendelijk en uitnodigend uit, maar 's avonds bleef ze er liever uit vandaan. Ze zou zich al doodschrikken als ze een uil hoorde. Wat dat betrof, was Linda niet zo'n held. Zo, ze was klaar. De fietstocht kon beginnen.

“Veel plezier,” wenste Jantien haar toe, waarop Linda vertrok.

Er waren diverse fietsen beschikbaar voor de gasten en Linda had er

vast een apart gezet, zodat ze niet zou misgrijpen. Het was een vrijwel nieuwe fiets, dus ze hoefde niet bang te zijn dat hij het onderweg zou begeven. Ze had 'bandplakspul' op zak voor het geval dat.

Alsof zo'n doosje met plakspullen me vertrouwen kan geven, dacht Linda ironisch en ze sjoerde de Fietstas achterop. Ze had van haar leven nog nooit een band geplakt! Maar ja, komt tijd, komt raad, dacht ze optimistisch.

Een paar minuten later was ze op weg. De zon scheen, de vogels floten en Linda genoot bij iedere kilometer die ze wegtrapte meer. Dit had ze veel eerder moeten doen, was haar conclusie.

Na anderhalf uur voelde ze zich moe worden. Tenslotte was ze het fietsen niet gewend. Thuis had ze een brommer en als ze volgend jaar voor haar eindexamen slaagde, mocht ze van haar ouders rijlessen gaan nemen.

Linda zocht een plekje op dat haar beviel. Het was onder een paar bomen, vlak bij een weiland, waarin enkele koeien aan het grazen waren. In de verte zag ze een boerderij. Ze zette de fiets tegen een boom en haalde haar fietstas van de bagagedrager af. Hè, ze had er honger van gekregen. Uit haar fietstas diepte ze een broodje op en net toen ze daar haar tanden in wilde zetten, klonk er vlak bij een donderend geluid. Linda sprong met een gil dodelijk verschrikt op. Het zwarte paard dat voor haar opdoemde, leek de duivel zelf wel.

Toen herkende Linda zijn berijder. Joey! Ze had het kunnen weten. Er was er maar een die zo roekeloos kon rijden en dat was hij.

Wervelwind steigerde en Joey zag Linda ineens voor zich staan.

“Hé, Linda,” lachte hij. “Ik had jou nog niet gezien.”

“Nee, dat was te merken,” antwoordde ze zuur. “Je reed bijna over me heen, ezel.”

“Ezel?” herhaalde hij verontwaardigd. “Wie gaat er nu aan de rand van een pad zitten? Wervelwind had je wel dood kunnen trappen.”

“Rijd dan ook niet zo wild,” briepte Linda. “Ik dacht een rustig plekje gevonden te hebben om op mijn gemak een boterhammetje te kunnen eten, maar in plaats daarvan had ik bijna een broodje paarde vlees.”

Joey kwam van Wervelwinds rug af en sprak het nerveuze dier kalmerend toe. Daarna bond hij het aan het hek vast en keek begerig naar de fietstas. “Denk je dat je voor mij ook nog een broodje over hebt?” vroeg hij en hij hield zijn hoofd schuin, zodat hij er onweerstaanbaar uitzag.

Dit tot ergernis van Linda. “Ik zou je eigenlijk op een broodje koeievla moeten trakteren,” mopperde ze, maar ze dook toch in haar tas en gaf hem een van haar broodjes. “Ook nog wat drinken, monsieur?” vroeg ze liefjes en ze zwaaide met de thermosfles voor zijn neus.

“Dat sla ik niet af,” lachte hij en hij ging naast haar zitten.

Linda wierp een blik op Wervelwind. “Waar laat je je paard eigenlijk als jullie door het land toeren?” vroeg ze hem plotseling. “Je zult doordeeweeks wel niet veel tijd voor hem hebben, denk ik.”

Joey grinnikte. “Ik heb een broer, die met zijn vrouw op een boerderij woont,” vertelde hij tussen twee happen door. “Daar mag ik mijn paard stallen.”

“Is jouw broer bóer?” wilde Linda verbaasd weten.

“Ja, is dat zo vreemd?” lachte Joey.

Linda haalde haar schouders op. “Ach, nee, eigenlijk niet,” vond ze.

“Alleen hebben jullie dan wel twee heel verschillende beroepen gekozen.”

“Mijn vader was vroeger boer,” antwoordde hij. “En mijn broer heeft het bedrijf van hem overgenomen toen het voor mijn vader te zwaar werd. Eric en ik zijn opgegroeid met paarden. Als ik er dus niet ben om Wervelwind af te rijden, dan doet Eric dat voor me. Als tegenprestatie versier ik via onze platenmaatschappij goedkope compact discs voor hem.” Joey schonk nog eens koffie in en vroeg of Linda ook nog een beker wilde. Ze hield hem haar beker voor en hij vulde die langzaam. Linda keek op en ontmoette zijn donkere ogen, zodat ze de hare haastig neersloeg. Hè, wat een vervelende klier was hij toch, dacht ze geërgerd.

“Je mag me niet, hè?” vroeg Joey onverwacht.

Linda staarde hem geschrokken aan. “W... wat bedoel je?” zei ze

onnozel, hoewel ze heel goed wist waar hij op doelde.

“Nou, precies wat ik zeg,” antwoordde hij. “Dat je me niet kunt uitstaan.”

Ze schoot in de lach. “Dat is wel erg overdreven,” grinnikte ze. “Wat ken ik je nou? En wat kan het jou trouwens schelen hoe ik over je denk? Over twee weken zien we elkaar toch nooit meer.”

“Ja, dat is waar,” gaf Joey toe en hij vroeg zich af waarom dat idee hem helemaal niet aanstond. Hij leek wel gek! Op hun tournee door het land ontmoetten de jongens van de band de leukste meisjes. Meisjes, die heel wat aardiger en liever waren dan die kattenkop van een Linda Montijn. Maar Joey moest met tegenzin toegeven dat Linda iets had dat hem aantrok. Misschien was het juist wel het feit dat ze geen zoete broodjes bij hem bakte. Ze ging gewoon haar eigen gang en behandelde hem net zoals ze dat anderen zou doen. Dat ergerde hem, want dat was hij niet gewend. Negen van de tien keer kreeg

Joey zijn zin als hij zijn zinnen op een bepaald meisje had gezet. Sommigen kon hij zich niet eens meer herinneren, maar hij wist dat hij Linda niet licht vergeten zou. Ze was een pittige tante, die stevig in haar schoenen stond. “Dus je hebt geen hekel aan me?” vroeg hij opnieuw.

Linda schudde haar hoofd. “Soms vind ik je onuitstaanbaar,” gaf ze toe. “Maar jullie muziek blijft tof en dat is toch ook heel

belangrijk.”

Joey trok een gezicht. Dit was niet wat hij graag wilde horen!

“Luister eens,” begon hij. “Waarom ga je niet eens met me uit?

Ergens eten of zo. Ik zal je laten zien dat ik niet zo onuitstaanbaar ben als jij wel denkt.”

Linda aarzelde even. Als Christa, haar zus, haar nu eens had kunnen zien! Ze zou werkelijk groen zien van jaloezie. En als Linda haar zou vertellen dat Joey haar mee uit had gevraagd, zou ze dat nooit willen geloven! “Eh...” begon Linda, “ik denk niet dat dat zo'n goed idee is, Joey. Maar evengoed bedankt.” Ze begon de spullen bij elkaar te zoeken en in haar fietstas te proppen.

“Doe niet zo flauw.” Joey liet zich niet zo snel met een kluitje in het riet sturen.

“Ik doe niet flauw,” verdedigde ze zichzelf. “Het lijkt me gewoon beter niet met elkaar uit te gaan. Al dat geklets dat je ervan krijgt. Daar heb ik gewoon geen zin in. Maar ik weet zeker dat er genoeg anderen zijn, die graag met je willen gaan eten, hoor,” liet ze er plagend op volgen.

Joey haalde zijn schouders op. “Nou ja, ik kan je moeilijk dwingen,” zei hij en zijn stem klonk teleurgesteld. Nu ontmoette hij eindelijk een meisje met wie hij graag eens een hele lange avond zou willen praten over van alles en nog wat en nu wees ze hem af!

Linda liep naar haar fiets en zei over haar schouder: “Ik ga er weer

vandoor, anders wordt het zo laat. Tot ziens!”

Voordat Joey terug had kunnen groeten, zag hij de blauwe fiets tussen de bomen verdwijnen.

De terugweg ging sneller dan de heenweg. Toen had Linda allerlei kronkelende bospaadjes genomen en nu reed ze gewoon over het fietspad terug. Het scheelde haar minstens een halfuur. Het was al vier uur, zag ze op haar horloge. Glimlachend dacht ze aan Joey. Hij gaf het maar niet op! Ze moest bekennen dat het haar moeite had gekost zijn uitnodiging af te slaan, want hij was aantrekkelijk genoeg. Maar om Joey's vriendin nummer zoveel te worden... nee, daar voelde ze zich toch te goed voor.

Moe, maar met een ontspannen gevoel kwam ze uiteindelijk terug op De Witte Hengst. Daar liep ze Pim tegen het lijf, die regelrecht uit het zwembad kwam.

“Hallo, Linda,” begroette hij haar verheugd, want hij had net aan haar lopen denken. Hij had namelijk van Edith gehoord dat Linda die middag vrij was en had haar mee uit willen vragen. Helaas kon hij haar nergens vinden en ook Joey was spoorloos. Nu bleek gelukkig dat ze niet met Joey mee was, zoals Pim in eerste instantie had gedacht.

“Hoi, Pim,” antwoordde Linda en ze dacht: Pim doet tenminste normaal, zonder overdreven de aandacht op zich te vestigen.

“Heb je een eind gefietst?” wilde Pim weten.

“Nou en of,” lachte Linda. “Ik heb er een pijnlijk zitvlak aan overgehouden. Ik fiets bijna nooit, zie je.”

“Ik had best met je mee gewild,” liet Pim zich ontvallen. “Ik liep namelijk een beetje met mijn ziel onder mijn arm, weet je.”

“Ja, ja,” antwoordde Linda een beetje spottend. “Met al die meisjes om je heen zeker.”

Pim keek beledigd. “Ze beginnen het al gewoon te vinden dat we hier logeren,” zei hij. “Ik heb zelfs, zonder dat ik werd gehinderd, rustig kunnen zwemmen.”

Linda nam haar tas van de bagagedrager. “Tjonge, jonge,” plaagde ze. “Dat viel zeker wel tegen?”

Oplettend keek Pim haar aan. “Je plaagt graag, hè?” constateerde hij toen vermaakt. “Tja, misschien heb ik daar om gevraagd. Klonk het erg hooghartig wat ik zei?”

“Ach, het viel wel mee,” grinnikte Linda. Ze snakke naar een lekkere, warme douche, want ze had het door de fietstocht warm gekregen en ze voelde zich plakkerig.

“Vanavond begint ons optreden pas om tien uur,” hoorde ze Pim toen zeggen. “Heb je zin voor die tijd ergens wat te gaan eten of zo?” Linda dacht even na. Ze vond Pim sympathiek en hij kon haar ongetwijfeld nog het een en ander vertellen over het wel en wee van een band. Maar als ze zijn uitnodiging aannam... wat zou Joey dan wel niet denken? Meteen veegde ze die gedachte van tafel. Wat kon

het haar schelen wat Joey wel of niet dacht? Ze mocht toch zeker zelf weten met wie ze uit wilde gaan? Nou dan! “Dat lijkt me wel gezellig,” zei ze daarom tegen Pim, wiens gezicht een brede grijns kreeg. Linda ging met hem mee!

“Ik reserveer dan wel wat,” bedisselde hij. “Om een uur of zeven, is dat goed? Dan zijn we hier weer ruim op tijd terug.”

“Ja, hoor, dat is prima,” antwoordde Linda vlot. “Maar nu ga ik douchen, want ik voel me ronduit vies! Ik zie je vanavond dan wel op de binnenplaats, maar...” Ze stopte en keek verschrikt. “Hoe zit dat met het vervoer?”

Pim lachte. “O, maak je daar maar niet bezorgd over. De jongens en ik hebben voor deze weken een auto gehuurd. We kunnen dus alle kanten op. Tot vanavond, Linda.”

Toen Linda naar boven was vertrokken, klonken er paardehoeven op de binnenplaats. Het was Joey op Wervelwind. Hij ontdekte Pim meteen.

“Hé,” riep hij. “Wat sta jij daar te kijken als een kat die net een vogeltje heeft verschalkt?”

Pim stak zijn duim omhoog. “Linda gaat vanavond met me uit eten,” antwoordde hij en hij keek Joey ronduit uitdagend aan.

Maar Joey, inwendig woedend, liet niets van zijn gevoelens merken.

“Leuk voor je,” zei hij neutraal. “Als je maar zorgt dat je op tijd weer terug bent. Je weet dat we om tien uur moeten optreden.” Met deze

woorden verdween hij richting stallen.

Yoran begreep niet waaraan hij de snauwerige groet van Joey had verdiend toen deze langskwam. Had hij soms iets verkeerd gedaan of gezegd? Hij kon het zich niet herinneren. Toen Joey daarstraks was weggegaan, was hij in een opperbest humeur geweest. Hij haalde zijn schouders op. Nou ja, iedereen was weleens uit zijn humeur, dacht hij vergoelijkend en hij besloot er verder maar niet meer over na te denken.

Grommend verzorgde Joey in de stallen zijn paard. Die verduivelde Pim, dacht hij woedend. Hoe haalde die het in zijn malle hoofd om Linda mee uit te vragen! En Linda... hoe kon ze toestemmen nadat ze hem had afgewezen? Voor het eerst van zijn leven werd Joey Andersen, de zanger van Pink & Purple, geconfronteerd met afschuwelijke jaloezie. Hij kon Pim op dit moment wel naar de maan wensen. En dan dat gezicht van die vent! Pim had ervan genoten dat hij Joey kon vertellen dat Linda met hem zou uitgaan. Met een woest gebaar gooide Joey zijn borstels aan de kant en hij verliet de stal van Wervelwind. Ik vraag het eerste het beste meisje mee uit, dat ik tegenkom, nam hij zich voor. Linda kon hem wat!

HOOFDSTUK 6

Edith en Yoran woonden al enige tijd samen in een pas gereedgekomen eengezinswoning in het dorp. Het was hun bedoeling aan het begin van het volgende jaar te trouwen. Net als David en Claudia destijds, wilde Edith graag een groot feest geven waarop het personeel van De Witte Hengst hartelijk welkom was. Daar zoiets een kostbare zaak was, hadden ze samen besloten voorlopig eerst maar een tijdje te gaan samenwonen.

Toen Yoran en Edith die avond thuiskwamen na een lange, vermoeiende werkdag, lag er een brief uit Amerika op hen te wachten.

Edith viste hem meteen tussen de overige post uit. “Wat leuk, een brief van Katinka!” riep ze en ze zwaaide met het epistel voor Yorans neus.

Katinka Bianchi was Yorans oudste zus. Tijdens een werkvakantie in Texas had ze een jonge Amerikaan leren kennen, die uiteindelijk Katinka's ware liefde bleek te zijn. Maar voor die meid dat had ingezien! Edith moest er nog om lachen als ze eraan terugdacht. Als Scott Katinka niet achterna was gereisd, toen ze naar Holland was teruggegaan, dan was het vast nooit wat geworden tussen die twee. Want Katinka mocht Scott helemaal niet! En dat had ze hem,

tijdens hun verblijf op De Witte Hengst laten blijken ook. Maar uiteindelijk was alles op zijn pootjes terechtgekomen en woonde Katinka alweer een poosje bij Scott en zijn ouders op hun katoenplantage.

Edith schopte haar schoenen uit en terwijl Yoran voor iets te drinken zorgde, verdiepte zij zich in Katinka's brief. Haar ogen vlogen over de regels, want Katinka kon boeiend schrijven en er gebeurde altijd wel wat op de plantage. "O, Yoran," riep ze toen uit. "Ze gaan trouwen! Scott en Katinka gaan trouwen!"

"Is dat dan zoiets bijzonders?" vroeg Yoran nuchter. "Er zijn toch duizenden mensen die gaan trouwen en wij ook als ik het me goed herinner..."

Edith trok een gezicht. Die Yoran altijd.

"Wanneer is het grote gebeuren?" informeerde Yoran toen, want hij was toch wel benieuwd. Katinka was tenslotte zijn zus en hij mocht haar graag. Soms had hij het er best moeilijk mee dat ze zo ver weg was gaan wonen.

"Ze trouwen nog eerder dan wij," antwoordde Edith. "Eind november om precies te zijn. O, en Yoran... ze vraagt of we kunnen overkomen! Dat doen we toch wel, hè?"

Yoran keek bedenkelijk. Zo'n reis was een kostbare zaak, maar aan de andere kant was het logisch dat zijn zus haar familie graag om zich heen wilde hebben op de mooiste dag van haar leven. "Dan

zullen we nog harder moeten sparen,” was zijn antwoord. “We kunnen moeilijk wegblijven als Scott en Katinka wel op onze trouwdag komen.”

“Maar de Howards zijn rijk,” zuchtte Edith. Ze wist dat de familie Bianchi ook niet bepaald onbemiddeld was en dat pa Bianchi graag het geld voor de reis zou willen voorschieten, maar Edith en Yoran wilden het zonder geldelijke hulp zien te redden. Ze verdienden beiden een redelijk salaris en als ze zuinig aan zouden doen, dan konden ze vast wel zonder problemen naar Katinka's trouwerij. Edith mijmerde. Katinka... ze was nu alweer zolang weg... Het zou ontzettend leuk zijn haar na al die tijd weer te zien.

Josien was door het dolle toen ze van Linda hoorde dat Pim haar mee uit had gevraagd. “O, waarom overkomt mij nu nooit zoiets,” jammerde ze en ze frunnikte voor de spiegel aan haar piekerige, blonde haar. “Jij boft toch maar weer, Linda Montijn, al was ik liever door Joey mee uit gevraagd. Maar ja, Pim is ook leuk,” liet ze erop volgen.

Linda grinnikte. Ze vertelde Josien maar niet dat Joey haar ook gevraagd had. Want dat zou ze nooit geloven! “Wat zal ik vanavond aantrekken?” vroeg ze daarom. “Ik heb hier niet zoveel keus en op een uitje met de bassist van een bekende popgroep had ik al helemaal niet gerekend toen ik hier kwam werken.”

“Nee, dat kan ik me voorstellen,” antwoordde Josien wat afgunstig. “Waarom trek je die kakibroek niet aan, die je pas hebt gekocht met die bijpassende, legergroene bloes. Dat staat je geweldig.”

“Zou je denken?” aarzelde Linda. “Is dat wel netjes genoeg?”

Josien schoot hartelijk in de lach. “Kind, je gaat toch niet naar een galadiner? En zie jij Pimmetje vanavond in smoking verschijnen?” Daarop moest Linda ook lachen. Nee, Josien had gelijk. Pim zou zijn spijkerbroek niet zomaar aan de wilgen hangen. De kakibroek zou het dus worden, besloot ze uiteindelijk.

Maar hoe was het Joey inmiddels vergaan? Wel, hij was inderdaad op het eerste het beste meisje afgestapt dat hem aanstond. Haar naam was Natasja en ze had golvend, blond haar. Ze was het tegenovergestelde van Linda en dat was nu juist Joey's bedoeling. Natasja was helemaal in de wolken toen Joey haar vroeg om die avond met hem te gaan eten. Ze was al een hele tijd in stilte verliefd op hem, maar dat zou ze hem nooit vertellen. En nu vroeg hij haar mee uit! Haar grootste wens ging daarmee in vervulling en haar vriendinnen, met wie ze in De Witte Hengst logeerde, werden stapeldol van haar. Joey was zo groot, zo knap, zo aardig en zo attent. Ze hoorden niets anders meer dan loftuitingen over het door velen aanbeden pop idool.

“Ja, houd nu maar eens op,” deed Shirley, een van de vriendinnen, een beetje geïrriteerd. “Als ik jou zo hoor, is er werkelijk niets

verkeerd aan die knul. Straks verklaar je hem nog heilig!”

Natasja trok haar neus op. “Och, kind,” antwoordde ze laatdunkend. “Je bent alleen maar stinkend jaloers!”

Waarop Shirley en de anderen het uitproestten.

“Waarom zou ik?” vroeg Shirley. “Ik geef toe: Joey is een stuk om te zien. Maar dat weet hij maar al te goed, knoop dat in je oren.

Vanavond ben jij zijn afspraakje, maar morgen is het weer iemand anders. Nou, zo'n knul zou ik niet hoeven, hoe aantrekkelijk hij ook is.”

Natasja wendde zich nuffig af en ging naar boven om haar garderobe te inspecteren. Want ook zij wist nog niet wat ze zou aantrekken.

Linda trof Pim die avond op de binnenplaats. Ze voelde zich, in tegenstelling tot Josien, helemaal niet opgewonden. Ze zag het uitje met Pim gewoon als een aangenaam verzetje en ze was ook helemaal niet verliefd op hem. Dat Pim het wel degelijk op haar was, daar stond Linda in het geheel niet bij stil.

Pims ogen lichtten op toen hij Linda ontdekte. Tot zijn blijdschap had ze zich niet in een of ander opzichtig avondtoilet gehuld en drongen er ook geen wolken parfum in zijn neus. Daar had hij namelijk een gruwelijke hekel aan. Hij was eens uit geweest met een meisje dat zich zo overdadig met parfum had besprenkeld, dat hij aan die avond een ontzettende hoofdpijn had overgehouden. Nee, Linda had wel een geurtje opgedaan, maar het was een bescheiden,

bloemig luchtje, dat niet overheerste. Daar hield ze namelijk zelf ook niet van.

“Zullen we?” vroeg Pim, nadat hij haar had begroet en Linda knikte. Pim opende het autoportier voor haar en liet haar instappen. Zo'n galanterie maak je zelden nog mee, dacht ze geamuseerd, maar ze vond het wel leuk om voor de verandering eens als een echte dame behandeld te worden.

Pim bracht haar naar een mooi restaurant, even buiten het dorp. Het was er vrij rustig en ze kregen een tafel, vlak bij de reusachtige open haard, die gezellig brandde.

“Wat is het hier mooi,” merkte Linda op. “En zo landelijk ingericht.”

“Ik ben er nooit eerder geweest,” antwoordde Pim. “Het was gewoon een gok. Maar als het eten net zo goed verzorgd is als het interieur, dan hebben we niets te klagen.”

De ober kwam met de wijnkaart en ze kozen samen voor een fruitige, witte wijn. Terwijl ze daarop wachtten, kwamen er nieuwe mensen het restaurant binnen en Linda verschoot van kleur.

“Wat is er?” vroeg Pim en hij draaide zich half om, zodat hij kon zien waar Linda zo van schrok. “Wel verdraaid,” mompelde hij toen hij Joey en Natasja ontdekte. “Raak ik dan nooit van die gast verlost?”

“Wist je dat hij vanavond ook hier zou zijn?” wilde Linda weten en

ze voelde zich ineens niet meer zo op haar gemak. Ze had Joey tenslotte afgewimpeld en nu zat ze hier wel met Pim.

Pim schudde zijn hoofd. “Eerlijk, dat wist ik niet,” sprak hij overtuigend. “Als ik het wel had geweten, had ik een ander restaurant uitgekozen,” besloot hij grimmig. “Joey en ik liggen elkaar de laatste dagen niet zo.”

Linda keek naar het knappe, blonde meisje dat Joey bij zich had. Vol aanbidding keek ze naar hem op, toen ze door de ober naar hun plaats werden gebracht. Bah, dacht Linda geïrriteerd. Zo'n meisje zou zijn ego wel strelen, maar zij vond het maar overdreven. Ze wendde haar blik af toen de ober met de wijn kwam.

Joey had hen niet gezien en met een beetje geluk bleef dat zo, want Joey en zijn partner zaten helemaal aan de andere kant van het restaurant.

Na een glaasje wijn voelde Linda zich wat meer op haar gemak en ze begon Pim van alles te vragen over zijn loopbaan als popartiest.

Pim vond het niet erg en hij vertelde over allerlei gebeurtenissen van het afgelopen jaar. “Als je zo ineens doorbreekt met een plaat raakt je leven in een soort stroomversnelling,” zei hij. “Dan moet je oppassen dat je jezelf niet voorbij gaat lopen en dat je niet geleefd wordt. We hebben weken meegemaakt, waarin we van het ene interview in het andere rolden. Pers en media stortten zich op ons en waar we ook kwamen, we waren nergens alleen.”

“En nu?” wilde Linda weten. “Is dat nu dan minder?”

“Je hebt het gezien aan onze eerste dag in De Witte Hengst,” vertelde Pim verder. “Iedereen gedroeg zich anders dan anders, zag ons als iets heel bijzonders, terwijl we toch maar gewone jongens zijn... En moet je nu zien... ze behandelen ons als vrienden en doen ook niet meer zo overdreven. Daar ben ik blij om. Publiciteit is onontbeerlijk voor een popgroep, maar als je geen privéleven meer overhoudt, wordt het minder leuk.”

Daar moest Linda over nadenken. Het leek haar heerlijk aanbeden te worden door een duizendkoppig publiek, maar als je inderdaad niet meer rustig over straat kon lopen zonder handtekeningjagers achter je aan of de pers... nee, dan werd het al een stuk onaantrekkelijker. “Dus...” lachte Pim en hij tikte met zijn wijnglas tegen het hare. “Als je echt van plan bent een bekende zangeres te worden... je kunt nú nog kiezen.”

Linda liet zich niet zo snel uit het veld slaan. “Ik wil zangeres worden,” was haar vastbesloten antwoord. “Maar of ik ooit bekend of beroemd zal worden, is een tweede. Het voornaamste voor mij is dat ik werk doe, dat ik leuk vind.”

“Applaus,” klonk een stem naast hun tafeltje en daar stond Joey. Linda kreeg een kleur als vuur.

“Ik zag jullie daar zo knusjes samen zitten,” ging Joey verder, “dat ik even gedag moest komen zeggen. Waarom vertelde je niet dat je

hiernaar toe zou gaan, Pim? Dan hadden Natasja en ik met jullie kunnen meerijden. Nu hebben we een taxi moeten nemen.”

“Ik wist niet dat jij van plan was hierheen te gaan,” antwoordde Pim en hij wenste dat Joey zou teruggaan naar zijn partner voor die avond. Hij zag heus wel hoe hij Linda aanstaarde!

“O...” zei Joey langgerekt. “Tja, dat is waar, dat kon jij niet weten. Maar misschien kunnen we dan straks mee terugrijden?”

Pim wilde weigeren, maar hij zag dat hij de ander daarmee precies in de kaart zou spelen. Daarom zei hij enigszins zuur: “Zoals je wilt. Uiteindelijk is die auto er voor ons aller plezier.”

“Mooi,” knikte Joey tevreden, “dat is dan geregeld. Ik zie jullie straks wel, hè?” En met deze woorden liep hij terug naar zijn eigen tafeltje.

Pim zat met een gezicht als de bekende oorworm.

Linda legde troostend haar hand op de zijne. “Trek het je niet aan,” zei ze zachtjes. “Hij deed het erom.”

“Vertel mij wat,” sprak Pim gepikeerd. “Ik weet heel goed dat hij een oogje op jou heeft, Linda.”

“Op mij en op tientallen anderen,” zei ze schouderophalend. “Ik zal het maar eerlijk tegen je zeggen, Pim. Voordat jij me mee uit vroeg vanavond, had Joey dat al gedaan.”

Pim staarde haar sprakeloos aan.

“Ik kwam hem tegen tijdens mijn fietstocht,” vertelde Linda verder.

“Hij reed op Wervelwind. Hij vroeg of ik zin had in een etentje, maar dat heb ik beleefd afgeslagen. Hij vroeg het alleen maar, omdat hij wist dat ik toch niet met hem zou meegaan.”

“Jij hebt Joey een blauwtje laten lopen?” grijnsde Pim ontsteld.

“Meisje, meisje, dan heb je hem op zijn tenen getrapt. Vandaar dat slechte humeur toen hij vanmiddag terugkwam. En ik, in mijn onschuld, nog vertellen dat jij vanavond met mij uit eten ging.”

“Dus dat wist hij!” riep Linda uit. “Nou ja, het doet er ook niet toe. Ik mag toch zeker zelf wel uitmaken met wie ik wegga?”

Pim greep haar hand. “Ik ben blij dat je niet met hem bent meegegaan,” zei hij innig, waardoor Linda wat terugdeinsde.

Pim zou toch niet...? vroeg ze zich af, maar ze wierp die gedachte meteen weer terzijde. Nee, Pim niet, dacht ze. Maar ook Linda kon zich vergissen.

Na afloop verlieten ze met z'n vieren gelijktijdig het restaurant.

Natasja had haar arm bezitterig door die van Joey gestoken, vooral nadat enkele meisjes in het restaurant om zijn handtekening hadden gevraagd. Zij hoorde vanavond bij hem en dat wilde ze laten zien ook!

Joey lachte tegen haar, maar zijn blik rustte, over Natasja's hoofd, telkens op Linda, het meisje bij wie zijn gedachten in werkelijkheid waren.

Pim opende de portieren van de auto en liet Joey en Natasja achterin

plaats nemen.

Linda kwam natuurlijk naast hem zitten. Ze was moe, want pas nu voelde ze hoe ver ze vanmiddag gefietst had. Haar benen en armen voelden zwaar aan en het duurde dan ook niet lang of ze doezelde weg. Ze droomde dat Pim haar in zijn armen nam en teder met zijn vingers door haar haren ging en net toen ze hem wilde vertellen dat ze hem alleen maar aardig vond, moest Pim in het donker ergens voor remmen en schrok Linda wakker. Ze had echter niet gedroomd over de vingers door haar haar, want ze voelde hoe Joey achter haar haastig zijn hand wegtrok... Linda was woedend. Hoe durfde hij en dat met een ander meisje naast zich! Ze zou het hem nog weleens betaald zetten, nam ze zich voor.

“Weer wakker?” vroeg Pim nu met een tedere blik op het meisje naast zich. “Je was ineens vertrokken.”

“Ik was moe,” bekende Linda. “Vergeet niet dat ik vanmiddag kilometers heb gefietst.”

“We zijn er bijna,” zei Joey. “We zijn ruim op tijd om ons te verkleden voor het optreden, Pim.”

Pim antwoordde niet. De aanwezigheid van Joey kon hem op dit moment worden gestolen. Hij had op passende wijze afscheid willen nemen van Linda, maar dat kon hij nu wel vergeten met die twee erbij. Hij parkeerde de auto even later op de binnenplaats van het jeugdhotel en hielp Linda bij het uitstappen. “Je komt toch nog wel

naar de discotheek?” vroeg hij haar. “Of ben je zo moe dat je meteen naar bed wilt?”

Linda knikte. “Als je het niet erg vindt, ga ik nu naar bed,” zei ze. “Ik voel me ineens heel moe.” “Ik loop even met je mee,” besloot Pim.

Joey kon niet anders doen dan Natasja naar haar kamer brengen. Voor de deur wierp ze haar armen om zijn hals en kuste hem vurig. Met moeite kon hij zich losmaken uit de omhelzing. “Nou zeg, rustig een beetje,” mompelde hij.

Natasja keek hem beledigd aan. “Wat is er?” vroeg ze. “Ik dacht dat jij zo'n hartenbreker was?”

Joey haalde zijn schouders op. “Je moet niet alles geloven wat ze in die bladen schrijven,” antwoordde hij. “Zie ik je zo nog in de discotheek?”

In Natasja's groene ogen kwam weer hoop. “Ja, natuurlijk,” kirde ze. “Ik zou het optreden voor geen prijs willen missen.”

Daar was ik al bang voor, dacht Joey vermoeid, maar hij zei het niet. Het was uiteindelijk zijn eigen schuld dat het meisje hem nu achternaliep als een hondje. Had hij haar maar niet mee uit moeten nemen om Linda te straffen. Te straffen? Het kon haar geen zier schelen dat ze hem vanavond met Natasja had gezien! Met een grimmig gezicht liep Joey de trap af om naar zijn eigen kamer te gaan. Hij was nog net getuige van het innige afscheid tussen Pim en

Linda. Vol walging rende hij de trap weer op. Hij wachtte wel even tot ze klaar waren met afscheid nemen.

In werkelijkheid was het Pim die Linda ineens overviel met zijn zoen.

Ze was een beetje van haar stuk gebracht en stamelde: “Maar, Pim... ik dacht... wat...?”

“Ik ben stapelverliefd op je, snap je dat dan niet?” zei Pim en hij zag aan haar grote, verbaasde ogen, dat Linda het inderdaad niet snapte. Hij zuchtte. “Je bent dus niet verliefd op mij,” constateerde hij nuchter.

Linda kon niet anders doen dan haar hoofd schudden. Pim was een schat en ze kon leuk met hem praten, maar verliefd op hem... nee, dat was ze niet! “Het spijt me, Pim,” antwoordde ze. “Ik had geen idee dat jij... ik bedoel...”

“Ik weet wat je bedoelt.” Pim haalde met een moedeloos gebaar zijn schouders op. “Nu ontmoet ik eindelijk eens een meisje dat me behandelt als een gewoon, normaal iemand en dan komt de liefde niet van twee kanten. Ik hoop dat we toch vrienden kunnen blijven, Linda?”

Linda was blij dat Pim dat voorstelde. Het zou haar verdriet hebben gedaan als hij zich ineens zou hebben teruggetrokken. “Natuurlijk blijven we vrienden,” zei ze spontaan en ze kuste hem op beide wangen. “Maar nu ga ik echt naar boven. Morgen kom ik weer naar

jullie optreden kijken, hoor.”

“Dat is je geraten,” bromde Pim en hij opende met een zucht de deur van zijn kamer. Linda was niet voor hem bestemd, wist hij nu. Linda nam de trap met twee treden tegelijk. Ze voelde zich oneindig opgelucht omdat Pim nu wist waar hij aan toe was. Ze had er nu eenmaal een hekel aan iemand aan het lijntje te houden. Boven liep ze regelrecht in de armen van Joey en ze schrok zich naar, omdat ze hem daar helemaal niet had verwacht. “W... wat doe jij hier?” stamelde ze, terwijl hij haar bleef vasthouden.

“Wachten tot jullie eindelijk klaar waren met afscheid nemen,” gromde hij. “Ik sta hier bijna wortel te schieten.”

Linda rukte zich los. “Dat zal wel meevallen,” zei ze. “Pim en ik hadden nog het een en ander te bepraten.”

“Bepraten, ja, ja,” spotte hij. “Wat ik daarnet zag, had niets met praten te maken, meisje.”

Linda kreeg een kleur. “Heb je staan gluren?” katte ze en ze zag dat Joey's donkere ogen vuur schoten.

“Gluren!” antwoordde hij minachtend. “Alsof ik zoiets zou doen. Maar als jij Pim zo kunt kussen, dan verdien ik toch op z'n minst ook wel een nachtkus, nietwaar?”

En voordat Linda er erg in had, had hij haar naar zich toegetrokken en hartstochtelijk op haar mond gekust. Toen ze weer bij haar positieven kwam, was Joey al lang en breed naar beneden verdwenen

en voelde Linda nog zijn warme lippen op de hare. Ze zou woest moeten zijn en ze had hem een klap in zijn gezicht moeten geven. Tot haar eigen grote verbazing was ze helemaal niet woest en had ze ook geen behoefte hem te slaan. Wat bezielde haar eigenlijk? Linda begon aan de trap die naar de zolderetage leidde.

Er was niemand aanwezig op de grote slaapzaal. Nee, iedereen wachtte immers vol spanning op het komende optreden?

Linda liet zich neerzakken op haar bed. Waarom had Joey haar gekust? vroeg ze zich telkens af. Hij had er kwaad uitgezien alsof hij, en dat was het idiote, jaloers was geweest op Pim. Hij jaloers op Pim? Nee, dat bestond niet. Joey kon elk meisje krijgen, dat hij wilde. Was het misschien daarom? Omdat zij niet zo snel onder de indruk was? Linda wist op deze vragen, die in haar hoofd rondspookten, ook geen antwoord. Wat wilde Joey toch van haar? Ze zou er snel achter komen!

HOOFDSTUK 7

Joey was allerm minst trots op zichzelf toen hij zich later op zijn kamer aan het verkleden was. Hij deelde die kamer met Hugh, zodat hij Pim niet onder ogen hoefde te komen. Hij had het nu zeker verknaald bij Linda! Op z'n minst had hij verwacht dat ze hem een mep zou verkopen, maar daar was ze te perplex voor geweest. Stomme ezel, schold hij zichzelf uit, terwijl hij de bühnekleding met tegenzin aantrok. Hij had vanavond totaal geen zin, maar tegenover het enthousiaste publiek kon hij dat moeilijk laten blijken. Waarom kon hij Linda dan ook niet met rust laten? Joey had nu een idee wat de meisjes moesten voelen, die hij na een avondje uit nooit meer had gebeld. Meisjes die stapelverliefd op hem waren, hem de prachtigste liefdesbrieven schreven en werkelijk alles voor hem wilden doen als hij maar aandacht aan ze zou schenken. Hij had erom gelachen en hun telefoontjes en brieven nooit beantwoord. In elk stadje wachtte immers weer een ander schatje? Na verloop van tijd wist hij niet eens meer waar die meisjes woonden, hoe ze heetten en hoe ze eruitzagen. Het leven ging toch al zo snel, je moest ervan genieten, was Joey's stelregel altijd geweest. Maar nu, na er jaren op los geleefd te hebben, was hij dan eindelijk zelf de klos. Ja, de klos, want het meisje in kwestie lachte hem midden in zijn gezicht uit en liet hem

het ene blauwtje na het andere lopen. En ook pas nu kreeg Joey medelijden met al die meisjes die de afgelopen jaren zijn pad hadden gekruist en die hadden gedacht dat hij ook verliefd op hen was.

Voor de spiegel ordende hij zijn warrige, donkere haardos.

Onderwijl werd er op de deur geklopt.

“Joey, ben je klaar?” klonk Pims stem. “Het is vijf voor tien. De anderen zijn allang beneden.”

“Ik kom,” antwoordde Joey en hij opende de deur. In plaats van een stralende Pim, zag hij een mat gezicht. Waarom keek Pim in vredesnaam zo? vroeg Joey zich geërgerd af. Linda's belangstelling gold immers hem? Maar hij vroeg niets, wilde ook niets weten.

“Laten we gaan,” was het enige dat hij zei.

De disco zat weer bomvol, maar toch was het Natasja gelukt een plekje vlak bij het podium te bemachtigen na het nodige ellebogenwerk, wat haar niet in dank werd afgenomen. Boze en geïrriteerde blikken werden in haar richting geworpen, maar Natasja trok zich daar weinig van aan. Het enige dat ze wilde, was in Joey's buurt zijn. Al had ze op z'n minst verwacht dat hij haar daarstraks bij het afscheid voor haar deur teder in zijn armen zou nemen, ze had de moed nog niet opgegeven. Misschien was Joey diep in zijn hart wel erg verlegen, dacht ze.

Gestamp, geklap en gejuich weerklonk toen de vier jongens op het podium verschenen en hun openingsnummer begonnen te spelen.

Handen werden in de lucht gestoken en er werd meegedeind op de maat van de muziek.

Joey wierp zijn bekende, zwoele blik naar het publiek en de meisjes gilden. Maar vanavond deed dat hem weinig, want het meisje naar wie zijn belangstelling uitging, was niet aanwezig. Hij was echter professioneel genoeg om net te doen alsof hij het publiek waanzinnig vond, dat hoorde er nu eenmaal bij.

Ook Pim speelde braaf zijn rol. Hij was na Linda's woorden nog steeds diep teleurgesteld, maar nu hij er langer over nadacht, begreep hij haar wel. En hij kon zich ook best voorstellen dat ze er geen zin in had een relatie te beginnen met iemand die in een popgroep speelde en bijna nooit thuis was. Als vriendin van een popartiest moest je stevig in je schoenen staan en niet al te jaloers zijn, want de concurrentie was groot. Geen van de bandleden had dan ook een vaste vriendin. Hugh en Pim waren de rustigsten, terwijl Joey en Olaf er diverse losse vriendinnen op na hielden. Zodra die laatste twee echter het gevoel kregen dat er te veel beslag op hen werd gelegd door die meisjes, haakten ze af.

Linda had een tijdje op haar bed gezeten en merkte tot haar verbazing dat ze over haar slaap heen was. Het was in je eentje ook zo ongezellig op de slaapzaal, terwijl ze wist dat haar collegaatjes allemaal van het popconcert in de discotheek genoten. Ze besloot er toch heen te gaan. Pim en Joey moesten er maar van denken wat ze

wilden. Snel vervuilde Linda haar 'nette' kleren voor een wat gemakkelijker outfit. Op haar gebleekte spijkerbroek trok ze een leuke, wijde sweater met korte mouwen aan, want het was ongetwijfeld druk en warm in de discotheek en als ze nog ging dansen, wilde ze niet gehinderd worden door iets wat warm en plakkerig was. Ze haalde een borstel door het lange, blonde haar en werkte haar make-up bij. Zo, klaar, dacht ze tevreden. Een tasje nam ze niet mee, want daar had je met dansen alleen maar last van. Ze stopte haar portemonnee in de zak van haar spijkerbroek en lichtvoetig liep ze de trappen af naar beneden.

Yoran en David hielden een oogje op de deur, want de disco was weer behoorlijk vol en er mocht niemand van buitenaf meer in. Voor Linda werd er natuurlijk een uitzondering gemaakt, omdat ze tot het personeel behoorde.

“Wat ben je laat,” zei Yoran tegen haar. “Ze zijn al begonnen, hoor. Het is nu pauze.”

“Ik was eerst van plan vroeg naar bed te gaan,” legde Linda uit.

“Maar toen ik eenmaal boven zat, was de slaap ineens over.”

“O ja, je had een fietstocht gemaakt vandaag, is het niet?” vroeg David. “Dat hoorde ik tenminste van Claudia.”

Linda knikte. “Het was heerlijk,” zei ze enthousiast. “Maar zulke afstanden ben ik helemaal niet gewend. Mijn armen en benen leken daarom vanavond wel van lood. Vreemd genoeg is dat nu bijna

over.”

“Kun je toch nog even gaan dansen,” lachte Yoran en hij liet haar voorbijgaan.

Het was beredruk aan de bar, maar het lukte Linda toch een drankje te bestellen. Er werd discomuziek gedraaid en ze zag Claudia en Edith samen op de dansvloer.

De jongens van Pink & Purple waren nergens te zien.

Gelukkig, dacht Linda. Ze zouden wel ergens achter het podium rustig hun glaasje drinken, vermoedde ze.

Na ongeveer twintig minuten verscheen de band weer.

Linda had goed zicht op hen, want ze stond vrij vooraan. Na het eerste nummer zag ze dat Pim haar gezien had. Hij knipoogde naar haar en Linda lachte verlegen terug. Ze was blij dat hij haar geen beledigde blikken toewierp.

Na nog een paar nummers, nam Pim plotseling het woord. Hij zei: “Het is onze gewoonte tijdens optredens af en toe iemand uit het publiek op het podium te halen...”

Er werd gejoeld en de schrik sloeg Linda om het hart. Hij zou toch niet... Hij wilde toch niet...?

Pim ging verder: “Diegene mag dan meezingen met Joey. Wie kan hier aardig zingen?”

Weer klonk er gejoel.

Linda probeerde onder te duiken in de massa, maar Pim richtte het

woord ineens tot haar.

“Jij daar!” riep hij haar toe, zodat Linda een kleur kreeg als een biet.

“Wil jij onze band komen versterken?”

Joey merkte dat het Linda was tegen wie Pim stond te praten.

Linda zag dat hij keek en hoe! Ronduit uitdagend met een gezicht van: dat durft ze toch nooit! En Linda, die eerst van plan was geweest botweg te weigeren, werkte zich nu naar voren en werd door enkele behulpzame jongens het podium opgetild.

Josien, Elly en Nathalie waren door het dolle heen.

“Ze gaat het doen, ze doet het!” gilde Josien.

“Dat ze het durft,” zei Elly met ontzag. “Want ze gaat natuurlijk af als een gieter.”

“Hoezo?” vroeg Nathalie. “Misschien kan Linda wel heel behoorlijk zingen.” Maar dat zagen de beide andere meisjes niet zo zitten.

“Hallo, Linda.” Joey keek haar tartend aan en zijn mooie ogen schitterden. “Wat zullen we samen zingen?”

Linda keek minstens zo uitdagend terug. Als Joey soms dacht dat ze zo vals zong als een kraai, dan zou hij toch bedrogen uitkomen. Ze dacht er niet aan dat ze voor het eerst van haar leven voor een aardig groot publiek zou komen te staan. Het was wel even iets anders dan zo'n handjevol jongelui in de jeugdsociëteit.

“Wat dacht je van 'Paradise by the dashboardlight'?” vroeg ze poeslief, want ze wist dat dit een van de moeilijkste popduetten was,

die er bestonden.

Joey keek haar even glazig aan. Wilde ze het soms doelbewust op een fiasco laten uitlopen? Nou, als ze dat zo graag wilde, kon ze het krijgen! En hij knikte. “Goede keus,” mompelde hij en ergens kreeg hij toch wel een beetje medelijden met Linda. Hij gunde het haar niet dat er straks om haar gelachen werd, want daar mocht hij die eigenwijze tante te veel voor. Maar ze had het lied zelf gekozen. Hij gaf de jongens door wat ze wilden gaan zingen en greep zelf naar de extra microfoon. Die werd doorgaans door Olaf gebruikt, die vaak de tweede stem zong. Maar dat was nu niet nodig.

Het duurde een minuut voordat de juiste toonhoogte gevonden was, maar toen barstte het geweld los.

Joey begon. Net als de man tegen het meisje in de videoclip, begon hij uitdagend tegen Linda te zingen en zijn ogen waren geen moment van haar gespannen gezicht af.

Toen was het Linda's beurt. De zaal hield de adem in toen ze met zuivere en luide stem zong:

*“Ain't no doubt about it
Baby got to go and shout it
Ain't no doubt about it!”*

Joey vergiste zich bijna in de tekst die hij daarna moest zingen,

omdat het volume van Linda's werkelijk geweldige stem hem totaal had overrompeld.

Nu was het Linda's beurt uitdagend te kijken.

Het publiek reageerde waanzinnig enthousiast, behalve Natasja, die het hele gedoe maar overdreven vond. Het leek alsof Joey en Linda alleen nog maar oog voor elkaar hadden, al hoorde dat natuurlijk bij het liedje. Ze kon niet weten dat Linda tijdens het liedje totaal anders over Joey ging denken. Wat was hij toch een fantastische zanger! Het was een eer met hem 'Paradise by the dashboardlight' te mogen zingen.

Na afloop werd er gestampt, geklapt en gegild om meer.

Joey en Linda keken elkaar lachend aan, allebei transpirerend van inspanning en spanning.

Pim keek tevreden. Het was een goed idee van hem geweest Linda het podium op te halen, vond hij zelf.

“Die meid kan echt zingen!” riep Olaf hem toe. “Wat een dijk van een stem, zeg. Ze zong Joey bijna onder tafel!”

“Die twee zijn aan elkaar gewaagd,” was ook Pims mening en dat gold niet alleen voor het zingen, dacht hij er wat zuur achteraan.

“Wat doen we, nog een paar duetten?” riep hij naar Joey, die Linda een handdoek had gegeven, zodat ze het zweet van haar gezicht kon vegen.

“Wil je?” vroeg Joey en hij keek haar vragend aan.

“Vooruit dan maar,” plaagde ze.

Ze zongen nog enkele nummers en eindigden met het romantische 'Together again' waarop de zaal lekker langzaam en romantisch kon dansen.

Onder het zingen zag Linda haar collega's in de armen van diverse gasten, Claudia en David en Edith en Yoran, die allemaal totaal vergeten leken te zijn waar ze zich bevonden. Linda genoot! Het was een heerlijk gevoel dat iedereen zo lekker kon mijmeren bij een romantisch liedje. Tijdens 'Together again' had Joey zijn arm om Linda's schouders geslagen. Ze had dit toegelaten, omdat je bij een dergelijke song toch moeilijk drie meter uit elkaar kon gaan staan, maar ze was zich wel degelijk bewust van zijn arm. Het maakte haar warm en angstig tegelijk, want wat dacht ze nu eigenlijk van Joey? Aan de ene kant wilde ze hem op een afstand houden, maar aan de andere kant bedacht ze dat het heerlijk moest zijn om in zijn armen te liggen.

Het lied was uit. Voordat Joey nog wat had kunnen zeggen, was Linda van het podium verdwenen en werd ze verzwoegen door de opdringende fans. Hij keek teleurgesteld, maar begreep haar ergens wel. Ze was overdonderd door het succes en wilde daar nu even in stilte van nagenieten. Had hij niet hetzelfde gevoeld na het eerste succesvolle optreden van Pink & Purple?

Joey zat er niet zover naast. Linda had eerst de gelukwensen van haar

collega's, Edith, Yoran, Claudia en David over zich heen laten komen en pas daarna was het haar gelukt naar boven te ontsnappen. Ze gloeide helemaal van opwinding en kon Pim wel kussen dat hij haar op het podium had gesleept. Wat was zo'n optreden geweldig! Ze had er geen woorden voor. Je kreeg er zo'n kick van, daar kon niets tegenop. Ze popelde van verlangen straks met haar eigen band door het land te trekken. Boven gooide Linda de bezwete kleren van zich af en ze nam een uitgebreide douche. Ze spoelde als het ware alle spanning van zich af en genoot nog na van het geweldige applaus en de vele complimentjes. Doodmoe viel ze een halfuurtje later neer op bed en ze hoorde niet eens meer hoe haar collegaatjes wat later op de avond opgewonden de zaal binnenkwamen.

HOOFDSTUK 8

De verrassende avond in de discotheek was ten einde. Yoran en Edith gingen nog even met Claudia en David mee naar hun huis, dat op het terrein stond, om een afzakkertje te nemen, voordat ze naar hun eigen huis zouden gaan.

Terwijl David de drankjes klaarmaakte en Claudia wat pinda's in een bakje deed, merkte Edith op: "Wat kan die Linda zingen, zeg! Ik stond werkelijk paf."

"Dan ben je niet de enige," knikte Yoran. "Zo'n volume uit de keel van zo'n frêle meisje. En iedereen maar denken dat ze zou afgaan als een gieter!"

"Degene die nog het meest verbaasd stond, was die zanger zelf," grijnsde David met pretlichtjes in zijn ogen. "Hij was helemaal overdonderd toen Linda begon te zingen."

"Maar ze was dan ook geweldig." Claudia ging naast Edith op de tweezitsbank zitten en nipte van haar glas. "Ze zou zo bij een band kunnen gaan zingen."

"Wie weet, doet ze dat straks ook wel," peinsde David. "Maar ik weet dat ze nog een jaar naar school moet. Dat vertelde ze me namelijk toen ze hier kwam solliciteren als vakantiekracht."

"Met zo'n stem kun je alle kanten uit," vond Yoran. "Ik hoop dat

Pink & Purple haar nog een keer op het podium zal vragen. Het publiek was razend enthousiast.”

“De vonken spetterden eraf,” vulde Edith aan. “En de stemmen van Linda en Joey pasten goed bij elkaar. Zoiets moet je altijd maar afwachten.”

Nee, ze raakten er niet over uitgepraat en het werd toch nog laat voordat Edith en Yoran eindelijk naar hun eigen huis vertrokken. Hugh, Olaf, Pim en Joey zaten op de kamer van Hugh en Joey en ook zij praatten nog na over de afgelopen avond.

“Die meid kon anders wel zingen.” Hugh stak zijn bewondering niet onder stoelen of banken. “Je mag blij zijn dat jij ook over een prima stemgeluid beschikt, mannetje,” ging hij verder tegen Joey. “Anders had ze je compleet van het podium gezongen!”

“Ze kon er wat van, ja,” moest Joey eerlijkheidshalve toegeven. Hij was nog steeds bezig die ontdekking te verwerken. Hij had Linda willen behoeden voor een afgang, in plaats daarvan had de zaal aan haar voeten gelegen en om meer gesmeekt. “Jij wist vast dat ze kon zingen,” zei hij tegen Pim.

Die knikte. “Je denkt toch niet dat ik Linda had willen zien afgaan?” vroeg hij. “Ze had me verteld dat ze weleens zong in de band van een jeugdsoos en dat ze, als ze volgend jaar van school afkomt, serieus met zingen wil doorgaan.”

“Nu komt de aap uit de mouw,” grinnikte Olaf. “Jij wist het!”

“Ik stond met het zweet in mijn handen toen ze zei dat ze 'Paradise by the dashboardlight' wilde zingen,” bekende Joey. “Uitgerekend een van de moeilijkste duetten wat timing en stemgebruik betreft.”

“Maar ze deed het voortreffelijk,” zei Pim. “We kunnen haar best nog eens vragen. De zaal barstte bijna uit zijn voegen van enthousiasme en duetten zijn nogal populair.”

“Ja, vraag het haar maar,” antwoordde Joey schouderophalend.

Pim keek hem aan en antwoordde: “Waarom vraag je het haar zelf niet? Jij bent tenslotte de zanger en jij moet met haar zingen.”

“Ik?” Joey keek Pim verrast aan. “Als ik het haar vraag, doet ze het bij voorbaat al niet. Ze heeft wat tegen me.”

“Dat verbeeld je je maar.” Hugh gaf hem een klap op zijn schouder.

“De kan me geen meisje herinneren, dat niet voor de bijl ging als jij haar met smachtende blikken aankeek.”

“Nou, daar is Linda anders immuun voor,” antwoordde Joey, terwijl zijn gezicht boekdelen sprak.

“Onzin,” vond Hugh. “Dan zul je al je charmes in de strijd moeten gooien. We rekenen op je, Joey. Die Linda maakt ons nog populairder dan we al zijn.”

“Ik zal het proberen,” gaf Joey uiteindelijk met veel tegenzin toe.

Hij wist zeker dat, als hij Linda zou vragen om nog eens samen met hem te willen optreden, ze zou weigeren. Al was het alleen maar om het hem betaald te zetten dat hij haar zo had overvallen met zijn

zoen. Ze was niet het type meisje dat zoiets zomaar zou vergeten. Hij zuchtte eens diep. Nou goed, hij zou het haar vragen, maar wat haar antwoord zou zijn, wist hij nu al...

De groep moest de volgende ochtend al vroeg op, want er stonden enkele dingen op het programma waar ze niet onderuit konden. Ten eerste werden ze in Hilversum bij een radio-omroep verwacht voor een interview, daarna hadden ze een optreden voor een bekend popprogramma en verder een fotosessie, die moest dienen voor de hoes van hun nieuwe langspeelplaat, die binnenkort zou verschijnen. Al met al zouden ze de hele dag weg zijn en Joey was daar niet rouwig om.

Voor Linda was het een verrassing met gezang wakker gemaakt te worden. Vals en kermend stonden haar collega's 'Paradise by the dashboardlight' om haar bed te zingen en Linda stopte kreunend haar hoofd onder haar kussen. "Houd op!" verzocht ze. "Mijn arme oren."

"En we dachten nog wel dat we je er een plezier mee zouden doen," lachte Elly. "Meid, je was gisteravond geweldig. Waarom heb je ons nooit verteld dat je zo goed kon zingen?"

"Jullie hebben het me nooit gevraagd," antwoordde Linda nuchter en ze zwaaide haar benen buitenboord.

"Je kunt zo in een groep gaan zingen," zei Nathalie.

"Dat ben ik ook van plan," antwoordde Linda laconiek. "Maar

voorlopig moet ik nog een jaar naar school.” Ze trok een ongelukkig gezicht. “Ik zou liever nog vandaag dan morgen van mijn hobby mijn beroep willen maken, maar mijn geliefde vader vindt dat niet goed. Hij staat erop dat ik eerst mijn diploma haal.”

“Een verstandige vader,” grinnikte Josien. “Die van mij zou precies hetzelfde zeggen. Zonder diploma ben je tegenwoordig nergens.”

“Dat weet ik ook wel,” moest Linda toegeven. “Maar een jaar duurt zolang.”

“Ben je gek, dat is zo voorbij,” lachte Elly en ze gooide een kussen naar Linda's rug. “Kom op, meiden, we moeten opschieten, anders missen we het ontbijt!”

Van de kokkin, Jantien, hoorden de meisjes dat de jongens van Pink & Purple al een tijdje geleden waren vertrokken.

“Toch niet voorgoed?” schrok Nathalie. “Ze zouden toch twee hele weken blijven?”

“Ze hadden nog andere werkzaamheden op het programma staan,” vertelde Jantien. “Een playbackoptreden in een popprogramma, geloof ik, en meer van dat soort dingen. Dat hoort er nu eenmaal ook bij.”

“De arme zielen, zo vroeg op,” merkte Josien medelijdend op en ze hapte gretig in haar beschuit.

Het eerste werk waar ze zich na het ontbijt op stortten, was de discotheek. Het was daar een complete puinhoop en Linda kreunde

toen ze dat zag.

Als ze ergens nu geen zin in had was het wel de discotheek opruimen en schoonmaken. Ze keek naar het podium met Hughs fantastische drumstel en de levensgrote versterkers. Linda kon zich nauwelijks voorstellen dat zij op datzelfde podium gisteravond de sterren van de hemel had gezongen. Het kwam haar allemaal een beetje onwerkelijk voor.

Met z'n vieren werkten ze flink door en toen Claudia na anderhalf uur kwam kijken hoe het ermee stond, blonk alles weer als een spiegel.

“Dat was zeker een heel karwei, hè?” lachte Claudia de meisjes toe.

“Tja, dat is een van de negatieve kanten... Het publiek was zo enthousiast dat ze van alles op de grond hebben gesmeten, van sigarettepeuken tot lege glazen. Maar jullie hebben het keurig opgeruimd, mijn complimenten.”

Daarna gingen ze koffiedrinken.

“Hè, daar was ik echt aan toe,” zuchtte Linda en ze nam genietend een slok van het donkere vocht. “Ik vind niets zo naargeestig als rommel van een vorige dag.”

“Gelukkig is de tent weer aan kant,” vond ook Josien.

Na haar werk ging Linda nog een uurtje op Snowy oefenen in de bak.

Terwijl ze daarmee bezig was, verscheen Yoran. “Je doet het prima,”

complimenteerde hij haar. “Als je wilt, mag je van mij best een stukje in het bos gaan rijden. Snowy is een gemakkelijk paard, dus hij zal je niet in de problemen brengen.”

“O, mag dat echt?” riep Linda enthousiast. “Dan ga ik vanavond na het avondeten gelijk een uurtje.”

“Haal wel even een routekaart bij Edith,” raadde Yoran haar aan.

“Want ik wil niet dat je hier de weg kwijtraakt.”

“Oké,” beloofde Linda. En ze deed wat ze zich had voorgenomen.

Na het avondeten verkleedde ze zich in iets gemakkelijks. Ze haalde een kaart bij Edith en zadelde Snowy. “Zo, mannetje,” kletste ze tegen het witte paard. “Wij gaan er samen een uurtje op uit. Laat me alsjeblieft niet uit het zadel vallen!”

Kort daarna was ze op weg, de kaart in de binnenzak van haar bodywarmer. Linda genoot met volle teugen van de rit. Snowy luisterde prima naar haar en bezorgde haar geen moeilijkheden. De vogels kwinkeleerden in de boomtoppen. Na verloop van tijd raadpleegde ze haar kaart. Ze wist exact waar ze was en besloot daarom van het ruiterspad af te gaan en een stukje door het bos te nemen, waardoor ze een gedeelte van de route die ze volgde, zou afsnijden. Dit had ze beter niet kunnen doen. De weg zat vol hobbels en uitsteeksels, maar de brave Snowy volgde trouw de weg die Linda aangaf.

Toen gebeurde het. Een van Snowy's voorbenen zakte ineens weg in

de zachte grond en het paard viel naar voren.

Linda, die daarop totaal niet bedacht was, duikelde zo over zijn hoofd op de grond. De pijnscheut die door haar knie schoot, was ondraaglijk en ze schreeuwde het uit. Linda zag dat ze met haar knie tegen een boomstronk was gesmakt.

Snowy had zich inmiddels hersteld, maar tot haar schrik constateerde Linda dat het paard kreupel liep. Het gat waarin hij was gestapt, was een konijnhol of iets dergelijks geweest.

“O... wat nu?” kreunde ze, terwijl ze over haar zere knie wreef. “We zijn een heel eind van het hotel af!”

Snowy snuffelde aan haar schouder en Linda deed een greep in zijn lange manen. Moeizaam kwam ze overeind, sterk leunend tegen het paard, maar met een gil moest ze het opgeven. Ze kon geen stap verzetten. Tot overmaat van ramp hoorde ze in de verte gerommel van donder. “Nee, hè!” riep ze hardop. “Alsjeblieft geen regen en onweer!” Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en begon te huilen...

Pink & Purple was inmiddels weer terug in De Witte Hengst. Het was voor hen een drukke dag geweest en de jongens waren alle vier moe.

“Ik weet niet wat jullie gaan doen,” zei Hugh tegen de anderen, “maar ik ga een duik nemen.” Pim en Olaf voelden daar ook veel voor.

Joey zei: “Ik ga eerst een kijkje bij Wervelwind nemen en daarna kom ik ook.” Op zijn gemak liep hij richting stallen, waar hij Yoran tegenkwam, die nogal bezorgd naar de snel donker wordende lucht keek.

“Het gaat vast onweten,” merkte hij ongerust op tegen Joey. Joey trok zijn donkere wenkbrauwen op. “Je wilt me toch niet vertellen dat je bang bent voor een beetje onweer?” vroeg hij plagend.

Yoran schudde echter zijn hoofd. “Ik heb Linda voor het eerst toestemming gegeven om een buitenrit te maken,” antwoordde hij. Joey staaarde hem aan. Linda was in het bos? Alléén? “Is ze nog niet terug?” vroeg hij bezorgd. “Stel, dat het onweer straks losbarst.” “Ja, dat is nu net waar ik bang voor ben,” zei Yoran. “Linda kan aardig rijden en Snowy is door en door betrouwbaar, maar ze heeft nog nooit in onweer gereden en ik hoop dat ze niet in paniek raakt.” Joey aarzelde niet langer. “Heeft ze een kaart mee?” vroeg hij op zakelijke toon.

Yoran vertelde hem dat Linda volgens Edith van plan was geweest de gele route te nemen, een route voor niet al te geoefende ruiters. “Ik rijd haar wel even achterna,” bood Joey toen aan. “Ik heb die route ook al eens genomen.”

“Zal ik met je meegaan?” vroeg Yoran, maar Joey sloeg dat aanbod vriendelijk af. “Als ze niet van de route is afgeweken, moet het niet

moeilijk zijn haar op te sporen,” antwoordde hij.

“Als je maar niet van plan bent op Wervelwind te stappen,” zei Yoran toen vastberaden. “Dat wilde beest raakt meteen in paniek als hij in noodweer terechtkomt.”

“Kalm maar, ik neem Amber wel,” stelde Joey hem gerust.

Vijf minuten later zag Yoran hem wegstuiven op Amber. Hij schudde zijn hoofd en besloot dat als Joey over een halfuur nog niet terug was, hijzelf ook zou gaan. Uiteindelijk was hij degene die Linda toestemming had gegeven er alleen op uit te trekken.

Joey volgde de pijlen van de gele route zonder veel problemen. Het werd al donker in het bos en de eerste regendruppels begonnen te vallen. Hij hoopte maar dat hij Linda zou vinden, voordat het echt hard zou gaan gieten.

Linda had zich inmiddels met behulp van de trouwe Snowy op één been naar het ruiterpad weten te slepen. De pijn in haar knie was haast ondraaglijk en ze hoopte niet dat hij gekneusd was of dat er iets gebroken zou zijn. Haar enige hoop op dit ogenblik waren Yoran en Edith. Zij waren de enigen die wisten dat ze met Snowy weg was. Als Yoran de stallen controleerde, moest hij toch zien dat ze nog niet terug was. Moeizaam liet Linda zich in het mos zakken, de teugels van Snowy in haar handen geklemd. Als het straks ging onweten, moest ze zien te voorkomen dat Snowy er in paniek vandoor zou gaan. Hij liep nog steeds wat kreupel, al was het niet zo

erg als in het begin, had Linda opgelucht geconstateerd. Ze hoopte daarom dat het voor het paard nogal mee zou vallen.

Dikke druppels vielen nu naar beneden en Linda ging zich met de minuut ellendiger voelen. Kwam Yoran nu maar, dacht ze hulpeloos.

HOOFDSTUK 9

Joey was nu halverwege de gele route. Hij was doornat, maar dat voelde hij niet. Zijn enige wens was Linda te vinden, die malle meid die geen minuut uit zijn gedachten was.

Amber stapte braaf door, maar liet af en toe haar ongenoegen blijken met een luid gesnuif. Ze hield er niet van in de regen te lopen en Joey gaf het paard geen ongelijk.

Opeens hoorde Joey vlak bij een luid gehinnik en meteen beantwoordde Amber deze groet. Daar, even verder op het ruiterspad, ontdekte Joey een wit paard en hij wist dat het Snowy was. Hij maande Amber tot wat meer spoed aan en toen zag hij ook Linda, ineengedoken als een zielig hoopje mens. "Linda!" riep hij opgelucht en blij.

Linda hief haar gebogen hoofd op. "Joey?" vroeg ze aarzelend. Joey sprong uit het zadel, maar hield Amber stevig vast aan haar teugels, want ze mocht er eens vandoor gaan. "Wat is er met je gebeurd?" Joey knielde bij Linda neer.

"Ik ben uit het zadel geduikeld," rilde de druipnatte Linda. "O, ik ben zo blij dat jij er bent. Ik kan geen stap verzetten en Snowy is ook kreupel..."

"Yoran vertelde me dat je er alleen op uit was," zei Joey en hij sloeg

zijn arm om Linda's tengere schouders om haar overeind te helpen. Linda kreunde zachtjes. Ze wilde zich niet laten kennen, maar ze kon het wel uitschreeuwen. "B... ben jij me toen achternage... gegaan?" Linda rilde van de kou, want ze was nat tot op haar huid. "Dat... dat is lief van je..."

"Je weet nog niet half hoe lief ik kan zijn," antwoordde Joey schalks. Ondanks haar ellendige toestand antwoordde Linda: "Jij geeft het ook nooit op, wel?"

"Niet als iets of iemand me ontzettend interesseert," grinnikte Joey en hij liet er plagend op volgen: "Wat ben je zo heerlijk hulpeloos!" Linda zond hem een vernietigende blik toe, maar ze had geen zin om op dit moment met hem te gaan bekvechten. Het enige dat ze wilde, was een warm bad en droge kleren en iemand die naar haar knie keek.

"Kom, ik help je even in het zadel," zei Joey toen. "Ik zal proberen voorzichtig te zijn, maar ik kan je niet garanderen dat het geen pijn doet."

Zo goed en zo kwaad als het ging, werd Linda op Ambers rug gezet. Joey was blij dat ze niet zo zwaar was, want het kostte hem nu al moeite genoeg. Hij pakte de teugels van Snowy en ging toen achter Linda in het zadel zitten. "Gaat het zo?" vroeg hij haar. "Leun maar tegen mij aan als je wilt."

Linda protesteerde niet. Ze was doodop.

Joey overhandigde haar de teugels van Snowy en pakte zelf de teugels van Amber. Langzaam begonnen ze aan de terugtocht, Snowy was kreupel en daarmee moest rekening worden gehouden. Bovendien wilde Joey Linda's knie ontzien.

Halverwege kwamen ze Yoran tegen, die het niet langer meer had uitgehouden en Joey achterna was gegaan. “Man, ben ik even blij dat ik je zie,” zuchtte hij opgelucht tegen Joey. “Ik durfde niet langer te wachten. Linda, wat is er gebeurd?”

Linda vertelde het hem kort en bondig en voegde er snel aan toe dat het haar eigen schuld was, omdat ze van het ruiterspad was afgeweken.

“Ja, dat was ook niet zo slim,” vond Yoran. “Maar het belangrijkste is dat we je gevonden hebben.” Hij nam Snowy van hen over en ging voorop rijden.

Yoran had David verteld dat hij Joey achternaging en deze stond hen al bij de stallen op te wachten, geflankeerd door Edith en Claudia, die zich samen over Linda ontfermden.

In het huisje van Claudia en David werd naar de knie gekeken, die er weliswaar dik uitzag, maar verder scheen het toch niets ernstig te zijn.

“Je zult wel een paar dagen moeilijk uit de voeten kunnen,” concludeerde Claudia. “Als je morgen nog erge pijn hebt, moeten we maar even langs de dokter gaan.”

“Die Linda,” plaagde Edith. “Gered door de knappe Joey! We zouden eigenlijk een of ander roddelblaadje moeten inlichten, Claudia. Dan komt ze nog op de voorpagina!”

Linda stak haar tong uit. Ze zat behaaglijk voor het knappende open haardvuur, dat door David snel was aangemaakt.

Joey had boven een douche genomen en kwam nu, zijn haren droogwrijvend, weer naar beneden in kleding van David. De beide mannen hadden ongeveer dezelfde maat, dus dat kwam goed uit. Ook hij maakte het zich gemakkelijk voor het vuur. “Het is maar goed dat we vanavond niet hoeven op te treden,” grijnsde hij. “Want dat is wel het laatste waar ik zin in heb.” Hierbij keek hij naar Linda. Haar gezicht stond moe en de blonde haren hingen in sluike pieken langs haar hoofd, maar toch vond hij haar nog steeds onweerstaanbaar.

“Ik ga Yoran even helpen met de paarden,” kondigde David toen aan, waarop hij verdween.

“En ik ga koffiezetten,” knikte Claudia. “Met een scheutje cognac voor de ongeluksvogel en haar redder.”

Edith zei dat ze wel even zou helpen en de twee meisjes liepen druk kletsend naar de keuken.

Het bleef even stil tussen de twee achterblijvers.

“Gaat het weer een beetje?” vroeg Joey toen.

Linda ontdekte dat hij er eigenlijk geweldig uitzag, vooral in het

schijnsel van de open haard. Ze knikte. “Ja, dank zij jou,” antwoordde ze een beetje verlegen. “Ik weet niet hoe ik je moet bedanken...”

Joey's ogen glinsterden. “O, maar ik wèl,” zei hij geheimzinnig en voordat Linda er erg in had, boog hij zich over haar heen en kuste haar teder.

Linda ervoer dit in het geheel niet als vervelend.

Edith, die net met een schaaltje koek naar binnen wilde lopen, trok zich schielijk terug, zodat Claudia verwonderd vroeg wat er was.

“O... niets,” sprak Edith onschuldig. “Ik wilde het stel binnen niet storen.”

“Wat bedoel je?” zei Claudia verbaasd. “Dat ze...?” En ze maakte een veelzeggend gebaar.

“Ja,” knikte Edith ondeugend. “Wie had dat gedacht, hè?”

In de huiskamer duwde Linda Joey zachtjes van zich af. “Joey...” begon ze ademloos. “Wat wil je nu eigenlijk van me?”

Joey lachte plagend. “Nou,” antwoordde hij en zijn ogen waren bedrieglijk dicht bij de hare. “Dat lijkt me nogal duidelijk, hè?”

Linda schudde echter haar hoofd. “Het is mij anders helemaal niet duidelijk,” was haar mening. “Wil je je zo nodig bewijzen of zo? Je probeert nu al dagenlang mijn aandacht te trekken.”

Joey trok een gezicht. “Zonder veel resultaat, mag ik wel zeggen,” antwoordde hij somber. “Heb je werkelijk een hekel aan me? Of

ben je alleen maar koppig?”

Linda had moeite haar lachen in te houden. “Geen van beide,” zei ze toen ferm. “Maar ik ben gewoon niet van plan om jouw 'vriendinnetje voor een week' te worden, begrijp je? Misschien dat een ander meisje daar wat voor voelt, maar ik niet!”

Op dat moment kwamen Claudia en Edith weer binnen en moest tot ergernis van Joey het persoonlijke gesprek worden afgebroken. Hoe kon hij Linda aan het verstand brengen dat hij het ditmaal serieus meende? Dat hij nog nooit zo verliefd was geweest als nu? Ze zou hem, gezien zijn reputatie, wel niet geloven en daar kwam nog bij dat dat uitje met Natasja er zeker geen goed aan had gedaan. Linda zag hem slechts als een onverbeterlijke versierder en ergens was haar dat niet kwalijk te nemen.

“Zo, koffie,” zei Claudia opgewekt.

“En cognac,” vulde Edith aan. “Of hebben jullie het inmiddels al warm genoeg gekregen?”

Leek het maar zo of keek Edith inderdaad veelzeggend? vroeg Joey zich af. Maar Edith zei niets, dus kwam hij daar niet achter. De koffie met cognac deed het laatste beetje kou uit hun lichaam verdwijnen en er kwam meteen al wat meer kleur op Linda's bleke wangen.

“Hoe is het nu met je knie?” informeerde Claudia.

“Ik voel nog steeds een stekende pijn,” zei Linda. “Maar als ik rustig

blijf zitten, is het wel te verdragen.”

“Je moest vannacht maar hier blijven,” stelde Claudia daarop voor. “Dan hoef je al die trappen naar de slaapzaal niet op. Hoewel ik het idee heb dat Joey je graag naar boven zou hebben gedragen.” Ze zond Joey een knipoogje toe, waarna deze zeker wist dat een van de twee meisjes gemerkt moest hebben hoe de zaak ervoor stond tussen Linda en hem. Maar zou hij Linda nu kunnen overtuigen dat hij het wel degelijk met haar meende? Daarvoor wist hij zo gauw geen oplossing.

“Gelukkig dan voor hem dat dit niet nodig is,” zei Linda liefjes. “Ik zou het niet op mijn geweten willen hebben dat Joey door zijn rug zou gaan!”

Er werd gelachen en Joey deed mee als een boer die kiespijn heeft. Ze daagde hem uit en als hij iets terug zou zeggen dan zou ze hem weer op zijn plaats zetten. Wat voor spelletje speelde ze met hem? Hij ervoer het in elk geval als hoogst onaangenaam. En voor de zoveelste keer beseftte hij dat hij de afgelopen drie jaar niet anders had gedaan met de meisjes die hij ontmoette. Hij had het leuk gevonden te zien hoe verliefd ze op hem waren, totdat het hem ging vervelen en hij weer een andere uitdaging zocht. Linda was een constante uitdaging voor hem. Zij zou hem niet snel gaan vervelen, hij ontdekte steeds nieuwe dingen in haar.

“Bedankt, Claudia,” zei Linda nu. “Ik maak graag van je aanbod

gebruik, want ik zie er inderdaad tegen op al die trappen op te klimmen. Alleen zal ik wel wat spullen nodig hebben.”

“Als je zegt wat, dan haal ik die nu wel even,” bood Edith aan.

“Yoran zal zo wel klaar zijn bij de paarden en dan gaan we daarna direct naar huis.”

“Als je dat zou willen doen,” antwoordde Linda dankbaar. “En als je dan meteen een briefje op de slaapzaaldeur wilt plakken, waarop staat waar ik vannacht ben. Anders maken ze zich misschien ongerust.”

“Doe ik,” beloofde Edith en nadat Linda had opgegeven welke spulletjes ze nodig had en in welk bed ze sliep, vertrok Edith richting hotel.

Joey stond op. “Ik moet ook maar eens gaan,” zei hij.

Daar stak Claudia echter een stokje voor. “Nu al?” vroeg ze teleurgesteld. “Drink toch nog een kop koffie mee of heb je zin in een wijntje of een pilsje? Dat vindt David vast ook gezellig,” voegde ze eraan toe. “Anders zit hij straks met twee vrouwen opgescheept en het kost hem al genoeg moeite om er een in toom te houden!”

Linda lachte inwendig. Claudia deed net voorkomen alsof David een huistiran was, terwijl het tegendeel waarschijnlijk waar was. Ze vond Claudia en David juist zo'n leuk stel.

“Eh...” zei Joey. “Ik heb wel zin om te blijven... tenminste als jullie dat niet vervelend vinden?”

“Ik vind het juist gezellig,” antwoordde Claudia overtuigend, waarop Joey weer op de poef voor het vuur ging zitten.

“Misschien heeft Joey wel een afspraakje, Claudia,” klonk toen opeens Linda's tartende stem. Ze kon het niet laten hem te plagen. “En voelt hij zich nu verplicht bij ons te blijven omdat jij het hem zo aardig vroeg.”

“Nee toch?” riep Claudia geschrokken uit. “Als dat zo is dan...”

“Het is niet zo,” viel Joey haar in de rede en hij zond Linda een geïrriteerde blik, die ze met een suikerzoete glimlach beantwoordde.

“O nee?” vroeg ze hierop plagend. “Ik dacht dat je nogal close was met Natasja... of was dat haar naam niet?”

Claudia had wel door dat de twee jonge mensen voor de open haard elkaar het vuur aan de schenen legden, maar ze besloot zich er niet mee te bemoeien. Misschien had Edith het zich verbeeld dat ze Linda in Joey's armen had gezien.

David en Yoran kwamen binnen en even later volgde Edith ook. Ze zette een tas met spullen naast de stoel van Linda neer en toen vertrokken Yoran en Edith naar hun eigen huis. Kort daarna kondigde Linda geeuwend aan dat ze het liefst naar bed ging.

“Dat kan,” zei Claudia. “De twee mannen moeten je dan maar even naar boven dragen.”

Zo gezegd, zo gedaan. Tussen David en Joey in werd Linda als een prinses naar boven gedragen, waar de logeerkamer was. Ze zetten

haar op het smalle bed neer en David zei dat hij even Linda's tas zou gaan halen.

Toen de deur achter hem was dichtgefallen, siste Joey tussen zijn tanden door: “Ik wist niet dat jij zo'n heks kon zijn, Linda Montijn.”

Linda lachte. “Er is veel dat jij nog niet van me weet, Joey-lief. Misschien kom je daar in de komende week nog wel achter.”

“Je geeft me daar nogal de kans toe,” gromde hij, terwijl hij naast haar op het bed ging zitten. “En bepaald aardig doe je ook niet tegen me.”

“Is dat dan wat je wilt?” vroeg Linda en ze deed net alsof ze heel verbaasd was. “Wel... in dat geval...” En tot Joey's grote verbazing voelde hij haar zachte lippen op zijn mond. Toen duwde ze hem van zich af en ze zei met glinsterende ogen: “En dan wens ik je nu wel te rusten!”

“Ik...” stamelde Joey, een beetje van zijn stuk gebracht.

Maar toen stond David alweer voor hun neus. “Zo, hier zijn je spullen,” lachte deze argeloos. “Denk je dat je zo kunt redden en dat je de wastafel kunt bereiken zonder te vallen?”

“Dat gaat wel,” verzekerde Linda hem. “Bedankt en wel te rusten.” Joey kon toen niet veel anders meer doen dan afscheid van Linda nemen. Hij bleef nog een tijdje beneden zitten praten met Claudia en David tot ook bij hem de vermoeidheid begon toe te slaan. Het

was al met al een enerverend dagje geweest. Hartelijk nam hij afscheid van de Frelings.

Toen hij weg was, zei Claudia: “Eigenlijk is hij heel aardig. Geen wonder dat Linda op hem valt...”

David staarde haar aan. “Linda?” echode hij. “Hoe kom je daar nu bij?”

Claudia haalde haar schouders op. “Of misschien is het net andersom,” zei ze. “Maar daar hoop ik nog achter te komen!”

HOOFDSTUK 10

De daaropvolgende dagen gingen voorbij zonder dat er veel gebeurde. Linda had nog een dag behoorlijk last van haar knie, maar daarna kon ze weer redelijk uit de voeten. Ze had gelukkig niets bijzonders aan haar avontuur overgehouden. Als je tenminste verliefdheid als niets bijzonders beschouwde. Want Linda wist nu zeker dat ze, helaas, smoorverliefd was geworden op de knappe zanger van Pink & Purple. Ze had hem niet meer gesproken nadat hij die avond bij Claudia en David was weggegaan en was een paar dagen naar huis gegaan, zodat er een tijdje tussen zat voordat ze elkaar weer zagen.

Christa, de zus van Linda, was razend enthousiast over het bierviltje met handtekeningen van de leden van Pink & Purple. Die had Pim Linda bezorgd vlak voor ze naar huis ging. “Vertel eens, zijn ze echt zo eindeloos?” wilde Christa weten. “En is Joey werkelijk zo knap als op de foto's?”

“Hij mag er best zijn, ja,” moest Linda toegeven, want ze zou liegen als ze het ontkende.

Er kwam een dromerige blik in Christa's ogen toen ze zei: “Hij zal daar in De Witte Hengst wel hele hordes meisjes achter zich aan hebben.”

Linda kon moeilijk bekennen dat Christa's oudere zus daar ook toe behoorde, al liep zij hem dan niet achterna. Natasja daarentegen deed alles om zijn aandacht te krijgen.

Met de bus ging Linda weer terug naar De Witte Hengst. Ze had een fiets bij de bushalte laten staan, zodat ze het laatste eindje naar het hotel per fiets aflegde. Het was ongeveer halfnegen toen ze daar arriveerde.

Voor de balie kwam ze Edith en Yoran tegen, die op het punt stonden naar huis te gaan.

“Hallo, fijne dagen gehad?” informeerde Edith en Linda knikte.

“Gaan jullie al weg?” wilde ze weten. “Treedt Pink & Purple vanavond dan niet op?”

“Jawel, maar we zijn moe en we willen ook weleens een avond voor onszelf hebben,” legde Yoran uit.

“Je hebt nog gelijk ook,” vond Linda. “Tot morgen dan, luitjes.”

Even later hoorde Linda de motor van Edith en Yoran wegrazen.

Met haar weekendtas over haar schouder nam Linda de trap naar boven. Ze hoorde stemmen en onwillekeurig luisterde ze ernaar.

“Ik begrijp het niet, Joey.” Linda herkende de stem van Natasja. “De afgelopen dagen doe je net alsof er zondagavond niets is gebeurd...”

Linda bleef stilstaan op de trap. Het was niet haar bedoeling het gesprek af te luisteren, maar haar nieuwsgierigheid was te veel gewekt.

“Je stelt je er te veel van voor, Tasje.” Dat was Joey en Linda's hart begon onwillekeurig sneller te slaan bij het horen van zijn stem.

“Straks ben ik weer 'on the road' en ben ik niet in staat je nog eens te ontmoeten.”

“Ik verzin wel een manier,” klonk Natasja's stem wanhopig. “Toe, Joey, doe niet zo... zo naar tegen me. Ik houd van je!”

Linda wenste dat ze oordopjes in had, maar het was al te laat.

Het was even stil en toen zuchtte Natasja: “O, Joey, dat was geweldig!”

“Zo, heb je nu je zin?” antwoordde Joey.

Linda wist genoeg. Hij had Natasja zojuist gekust. Ze kneep stevig in het handvat van de weekendtas, haalde diep adem en vervolgde haar weg naar boven met opgeheven hoofd.

Joey zag haar en spurte naar haar toe. Uit de manier waarop ze zijn blik ontweek, begreep hij dat ze wist wat er net was voorgevallen tussen Natasja en hem. En hij had het alleen maar gedaan om eerder van Natasja af te zijn. “Linda!” riep hij.

Linda liep echter stevig door en deed net alsof hij niet bestond.

Ondertussen bonsde haar hart met pijnlijke slagen. Zie je wel, dacht ze verdrietig. Hij is precies zoals ik dacht. Een gewone versierder, verder niets! Ik lijk wel gek dat ik één gedachte aan hem verspill! Zonder een woord te zeggen, opende ze de deur van de slaapzaal en smet hem voor Joey's neus dicht. De slaapzaal was uitgestorven en

nadat ze het licht had aangeknipt, kwakte Linda haar weekendtas op haar bed en ging er zelf met een plof naast zitten. Wat een belabberd einde van een week, dacht ze. O, die Joey! Ze kon hem wel ik weet niet wat doen.

Plotseling ging de deur van de slaapzaal open en wie stond er in de deuropening? Juist, de hoofdpersoon uit haar gedachten.

“Linda, luister,” zei hij dringend. “Ik weet wat je nu denkt, maar het is niet zo!”

“Hoepel toch op,” antwoordde Linda vermoeid en ze ritste haar weekendtas open. “Ga ergens anders je praatjes verkopen, wil je? Ik ben er niet van gediend.”

Joey kwam dichterbij. Zijn gezicht had een gekwelde uitdrukking. “Ik heb niets met Natasja, geloof me!”

Linda keek hem ronduit spottend aan. “Heb je haar zoeven gezoend?” vroeg ze hem op de man af.

Hij knikte en zei: “Ja, maar dat was alleen omdat ik...”

“Het kan me niet schelen waarom!” riep Linda uit. “Ik begon net een beetje te geloven dat je misschien wel was veranderd, maar kennelijk is dat niet zo. Ik ben stom geweest dat te denken. Je blijft gewoon dezelfde, Joey Andersen. Nou, je doet voortaan je best maar. Ik houd het voor gezien!” En ze rende langs hem heen naar beneden.

Joey bleef verslagen achter. Waarom was nu net Linda getuige van

die onverkwikkelijke situatie? vroeg hij zich wanhopig af. Hij kon zich niet eerder van Natasja's gezelschap verlossen voor hij haar had gegeven wat ze klaarblijkelijk zo dolgraag van hem wilde, namelijk een zoen. Hij wenste dat hij Natasja, noch Linda ooit ontmoet had! Alle meisjes konden, wat hem betrof, voortaan de boom in. Hij had voorlopig zijn portie gehad!

In de discotheek was de stemming uitgelaten.

Linda glipte ongemerkt naar binnen. Ze had eigenlijk helemaal geen zin meer om naar Pink & Purple te gaan, maar het lokte haar ook niet om weer naar boven te vertrekken waar ze Joey misschien opnieuw tegen het lijf zou lopen. Ze voelde zich verdrietig en kwaad tegelijk. Kwaad op zichzelf, omdat ze bijna geneigd was geweest Joey te vertrouwen. Wat had Joey haar willen zeggen vlak voor Edith en Claudia waren binnengekomen die avond? Of liever... wat had ze willen horen? Maar nu deed het er allemaal niet meer toe. Natasja kreeg haar zin en Linda voelde zich niet eens jaloers.

Waarom zou ze ook?

Het zou Natasja precies zo vergaan als haar talloze voorgangsters.

Linda zag Claudia op zich afkomen.

“Hallo, Lin,” begroette deze haar. “Heb je thuis fijne dagen gehad?”

“Ja, hoor,” antwoordde Linda mat.

Het viel Claudia op hoe triest ze eruitzag. Er was thuis toch niets gebeurd? vroeg ze zich af.

Toen ze ernaar vroeg, zei Linda snel: “O nee, thuis is alles oké. Ik heb een beetje hoofdpijn, dat is alles. Dat zal wel van de busrit komen, denk ik.”

“Ja, dat is vervelend,” vond Claudia. “Zullen we een plekje zoeken aan de bar? Het optreden zal zo wel beginnen.”

Linda liet zich meetronen en Claudia bestelde wat te drinken.

De bandleden kwamen het podium op, maar Linda keurde ze zelfs geen blik waardig.

Er ging Claudia een lichtje op. Zou Linda soms woorden hebben gehad met Joey? Ze had de afgelopen dagen wel gezien dat die Natasja steeds verwoede pogingen deed zijn aandacht te trekken, maar ook dat haar dit slechts gedeeltelijk lukte. Maar dat kon Linda natuurlijk niet weten, want die had met haar knie gezeten en was er de afgelopen dagen niet geweest. Ze stootte Linda aan. “Ze gaan beginnen, hoor,” merkte ze op.

Linda reageerde lauw: “Leuk...” De muziek boeide haar vanavond matig en de stemming wilde maar niet komen. De teleurstelling over Joey was ook zo groot. Ze hoorde Pim vaag iets zeggen en opeens drong het tot haar door dat iedereen naar haar keek.

“Pim vroeg of je zin had nog een paar duetten te zingen met Joey.” Claudia schudde Linda's arm.

Linda keek haar wanhopig aan. “O nee, niet vanavond,” smeekte ze. Claudia zei bemoedigend: “Probeer het toch. Misschien ben je dan

meteen van die vervelende hoofdpijn af. Toe, jò, de zaal wacht op je.”

Met benen zo zwaar als lood stond Linda met tegenzin op. Ze zou al haar acteertalent in de strijd moeten gooien om ongedwongen met Joey te kunnen zingen zonder dat haar stem oversloeg.

Een applaus steeg op vanuit het publiek toen Linda op het podium werd getild. Ze keek Pim wanhopig aan. “Ik ben niet zo in de stemming,” gaf ze te kennen. “Joey en ik hebben woorden gehad.” “Zing het er dan uit,” raadde Pim haar aan. “Reageer het allemaal af. Je zult zien dat het prima gaat. Kop op. Ik duim voor je!”

Deze bemoedigende woorden deden Linda goed. Ze zou het inderdaad van zich afzingen! Ze ontweek halsstarrig Joey's blik toen ze de microfoon greep.

Enkele bekende nummers werden in een sneltreinvaart afgewerkt en het lukte Linda zowaar om zuiver te blijven zingen, ook al zat haar keel bijna dicht van ellende.

Toen zette Olaf met zijn gitaar de eerste akkoorden van het romantische lied 'Reunited' in en er vormden zich al meteen dansende stelletjes op de dansvloer. Linda kon dus moeilijk weigeren dit lied te zingen en ze voelde hoe Joey dichterbij haar kwam staan. Ook zag ze Natasja's stekende blik vanuit het publiek. In haar ogen was jaloezie te zien en Linda had haar toe willen schreeuwen dat ze van haar niets te vrezen had.

Het was een ware opgave het lied tot een goed eind te brengen en toen was Linda ook werkelijk aan het einde van haar krachten. Ze kon het niet opbrengen nog langer met Joey op het podium te staan. Nadat de laatste woorden van het liedje waren weggestorven, zorgde ze ervoor dat ze snel het podium verliet, uiteraard onder luid applaus. Ze voegde zich weer bij Claudia aan de bar.

“Heb je woorden met Joey gehad?” raadde deze op goed geluk, want Claudia met haar scherpe opmerkingsgave had op een afstand gezien hoe Linda met Joey had gezongen. De emotie ontbrak, al had de zaal daar niets van gemerkt.

“Hoe raad je het?” zei Linda bitter. “De arrogante kwast. Hij denkt dat iedereen naar zijn pijpen wil dansen. Nou, dan is hij bij mij aan het verkeerde adres!” Ze kon niet voorkomen dat er een traan langs haar wangen gleed.

Claudia klopte haar bemoedigend op haar hand. “Trek het je niet zo aan, meid,” probeerde ze Linda te troosten. “Wil je niet vertellen wat er is gebeurd? Het hoeft niet, hoor,” voegde ze er snel aan toe.

“Maar misschien lucht het op.”

Linda veegde haastig die lastige tranen weg. “Het sop is de kool niet waard,” zei ze. “Ik ben zo onnozel geweest verliefd op Joey te worden. Moet je nu niet hard lachen, Claudia? Ik heb er van alles aan gedaan om dat gevoel te verdringen, maar het lukte me niet.”

“Waarom geef je er dan niet aan toe?” vroeg Claudia zachtjes. “Zo

erg is het toch niet om verliefd te zijn?”

Linda lachte vreugdeloos. “Dat is ook niet erg, als je maar niet op iemand als Joey verliefd wordt. Je weet toch wat een versierder hij is! Ik werd eerder deze avond zelf met mijn neus op de feiten gedrukt.” En hierna vertelde ze Claudia het hele voorval. Benieuwd naar Claudia's reactie keek ze haar vragend aan.

Claudia kon er niets aan doen, maar ze begon zachtjes te lachen, waarop Linda haar een boze blik toewierp. “Ik lach echt niet om jou,” zei Claudia toen haastig. “Maar ik herinnerde me zo'n zelfde situatie, alleen was het niet Joey die ik in de armen van iemand anders aantrof, maar David...”

“David?” herhaalde Linda. “Claudia, waar heb je het over?”

En Claudia vertelde haar, wat zij in het verleden op haar liefdespad had meegemaakt. “Het was ook niet wat ik ervan dacht,” eindigde ze. “David had het bewuste meisje alleen maar een lesje willen geven, omdat ze zich zo aan hem opdrong. Hij bekocht dit met een klap in zijn gezicht, maar dat maakte ik niet meer mee. Toen was ik al kwaad weggelopen.” Ze lachte weer bij de herinnering.

Linda lachte echter niet mee. “Nou, Natasja gaf Joey anders geen klap,” antwoordde ze. “En je wilt Joey toch zeker niet met David vergelijken? Die twee zijn zo verschillend als de dag van de nacht.” “Dat is een ding dat zeker is,” moest Claudia toegeven. “Maar wat ik ermee wilde zeggen, is: oordeel niet te snel...”

“Ach, ik weet het niet...” aarzelde Linda. “Ik bedoel, wat heeft het allemaal voor zin? Stel, dat hij net zoveel om mij geeft als ik om hem... Dan nog voorzie ik problemen voor de toekomst. Ik ga straks weer naar school en hij zwerft door heel Europa.”

“Nu draaf je wel erg door,” vond Claudia. “Praat nu eerst eens met hem. Misschien zal zo'n gesprek voor jullie wel heel verhelderend werken.”

Linda liet zich van haar kruk glijden. „Ik zie wel,” antwoordde ze. “Ik ga een luchtje scheppen. Vind je het goed dat ik Beer meeneem?” Beer was de sint-bernard van Claudia en David, die zijn hok bij de stallen had.

“Natuurlijk vind ik dat goed,” zei Claudia verbaasd. “En Beer waarschijnlijk ook.”

Linda slenterde over de uitgestorven binnenplaats. Dat was geen wonder, want bijna iedereen zat in de discotheek. Bij de stal haalde ze Beer op. De kolossale lobbies waggelde braaf naast haar voort en Linda besloot een rondje om het hotel te lopen in de hoop haar gedachten wat te kunnen ordenen. Wat moest ze doen? Ze wist nog steeds niet wat Joey van haar wilde en dat maakte haar zo onzeker. Met een zucht liep ze verder...

Pink & Purple hield weer even pauze. Natasja viel meteen om Joey's hals toen hij van het podium stapte, maar hij duwde haar ongeduldig van zich af. “Ik heb nu geen tijd, Natasja,” zei hij. “Ik

heb wat met Claudia te bespreken.”

Natasja trok een pruillip, maar kon hem niet tegenhouden. Afijn, op Claudia was ze niet jaloers, die was al een behoorlijke tijd met David getrouwd en zo te zien nog steeds hevig verliefd op hem. Joey begroette Claudia, maar deze begreep meteen al dat hij niet voor haar kwam. “Is Linda al naar bed gegaan?” vroeg hij. Door de manier waarop hij dit vroeg, kwam de teleurstelling duidelijk naar voren.

Claudia had een beetje medelijden met hem, ook al had ze gezien hoe Natasja hem om zijn hals was gevlogen. “Ze is een luchtje aan het scheppen,” antwoordde Claudia. “Wat is er toch met jullie aan de hand? Ik zie alleen maar lange gezichten vanavond.”

“Ach, een misverstand,” mompelde Joey. “Linda wil dat alleen niet geloven. Ik moet ook toegeven dat de schijn tegen me is, maar of ik haar daarvan kan overtuigen...”

“Geef je om Linda?” vroeg Claudia voorzichtig, hoewel ze zich er eigenlijk verder niet mee wilde bemoeien.

Joey keek haar gepijnigd aan. “Ik ben stapel op die gekke meid,” gaf hij toen schoorvoetend toe. “Vraag me niet waarom, want ik kan je daar geen antwoord op geven. Maar voor het eerst van mijn leven ben ik echt serieus verliefd, Claudia... En ik weet niet wat ik ermee aan moet!”

“In ieder geval moet je niet hier blijven zitten, want dan gebeurt er

echt geen wonder,” plaagde Claudia. “Misschien vind je haar buiten wel ergens. Praat dan eens met elkaar, want ook Linda weet niet waar ze aan toe is. En hoe zit het met Natasja?”

“Natasja betekent niets voor me!” riep Joey wanhopig uit. “Wanneer gelooft iemand me nu eens? Ik ben één keertje met haar uit geweest en heb een paar keer met haar gedanst, dat is alles.”

“Alles?” vroeg Claudia en ze hield haar hoofd schuin.

“Nou ja,” moest Joey toegeven. “Ik heb haar ook wel gekust, maar dat stelde toch niets voor? Ik wilde graag van haar af en dat leek me de enige oplossing. Helaas was Linda er getuige van en die trok haar eigen conclusies...”

“Tijd dus om dat misverstand uit de wereld te helpen,” vond Claudia. “Nou, wat zit je hier dan nog? Ga dat arme kind opzoeken en vertel haar wat je van haar vindt.”

Dat liet Joey zich geen tweede keer zeggen en hij verliet, onopgemerkt voor Natasja, de discotheek.

Linda had een eindje met Beer gewandeld en was nu weer op de terugweg. Ze voelde zich een stuk rustiger, maar wist nog steeds niet wat ze nu moest doen. Waarom kon ze Joey niet gewoon vergeten? Was het maar zo makkelijk. Ze bleef staan, want het was net alsof iemand haar naam riep. Ze draaide zich half om en zag iemand op haar toesnellen. Joey!

“Linda, wacht,” hijgde hij.

Beer sprong blaffend om hem heen.

“Ik moet je spreken,” zei hij toen. “Alsjeblieft, luister naar me, wil je?”

Linda's hart ging sneller kloppen. Wat wilde hij haar zeggen? Joey greep haar schouders. “Linda, ik houd van je,” zei hij toen. Linda, die alles behalve dit verwacht had, staarde hem aan alsof het hem in zijn bol geslagen was. “Maar...” stotterde ze verward.

“Niks te maren,” antwoordde Joey. “Ik ben al gek op je vanaf het moment dat ik je zag en ik meen wat ik zeg. Ik vind het afschuwelijk dat je me zo negeert, want het liefst wil ik je in mijn armen nemen, maar...” Hij keek ronduit verlegen. “Ik weet niet wat jij van mij vindt...” eindigde hij onbeholpen.

Het drong opeens tot Linda door wat hij allemaal tegen haar zei. Dat hij van haar hield en dat hij haar het liefst in zijn armen wilde nemen... Daarom vroeg ze hem: “Waar wacht je dan nog op?” Joey keek haar niet-begrijpend aan. “Wat... bedoel je?” vroeg hij onzeker.

“Neem me in je armen, uil,” lachte Linda en dat liet Joey zich geen twee keer zeggen...

HOOFDSTUK 11

Paniek in de zaal! Joey was nergens te vinden.

David kwam buiten adem op Claudia af, die nog steeds op haar plekje aan de bar zat. “Heb jij Joey soms gezien?” vroeg hij haar. “Volgens mij heb jij het laatst met hem gesproken. De band wil weer beginnen, maar de zanger is in geen velden of wegen te bekennen. Mooie boel...”

“Rustig toch,” sprak Claudia kalmerend. “Hij zal heus zo wel komen, maar hij had even belangrijker dingen aan zijn hoofd.”

David keek geïrriteerd.

Claudia streek hem liefkozend over zijn donkere haar. “Bullebak,” schold ze. “Joey is naar Linda toe. Die twee hadden wat uit te praten en in zo'n situatie kijk je niet op je horloge. Vraag de discjockey of hij nog een paar platen draait, dan begint de band toch gewoon kwartiertje later?”

David liet zich ompraten en verdween.

Claudia zag even later de deur van de discotheek opengaan en een stralende Linda en Joey binnenkomen. Dat zat dus wel goed...

Pim had het wel een beetje moeilijk bij het zien van de twee gelukkige gezichten, maar hij vatte het sportief op. Het was voor het eerst dat hij Joey zo serieus had meegemaakt als het om een meisje

ging en misschien werd het deze keer echt wat. Hij hoopte het maar voor Linda, want ze verdiende het.

De enige die werkelijk spinnijdig was bij het zien van het verliefde stel was Natasja.

Vooral nadat vriendin Shirley wat hatelijk opmerkte: “Zie je nu wel? Hij heeft je gewoon voor een ander ingeruild.”

“Ik krijg hem nog wel!” briepte Natasja en ze verliet woedend de zaal.

Natuurlijk moest Linda ook dit keer het podium opkomen en het zingen klonk nu heel wat gemeender dan eerder op de avond.

De vonken spatten er weer af, zei Claudia later tegen David.

Ze zongen 'Don't go breakin' my heart', nog een keer 'Reunited', omdat dat lied nu wel op zijn plaats was en als laatste het onvergetelijke 'Paradise by the dashboardlight'.

Dolgelukkig kwam Linda na afloop weer bij Claudia zitten. Haar ogen straalden als sterren en Claudia was blij voor haar dat alles nu was uitgepraat.

De band speelde een oud nummer van de groep Foreigner en het lied heette 'Waiting for a girl like you'.

Linda hoefde niet te vragen waarom Joey dit lied zong, dat het voor haar was, was duidelijk. Ze neuriede zachtjes het refrein mee:

“I've been waiting, for a girl like you

*To come into my life
I've been waiting, for someone new
To make me feel alive...*

“Dat liedje zegt al genoeg,” merkte Claudia op. “Je hebt een romantische vrijer, geloof ik, Linda!”

Linda genoot alleen maar. Ze kon alles nog niet goed bevatten. Joey, die had gezegd dat hij van haar hield, het leek allemaal zo onwerkelijk.

Na het optreden kwam Joey natuurlijk bij de twee meisjes zitten, maar Claudia trok zich al snel terug. Ze wilde de twee niet storen en ging daarom David opzoeken.

Hij kwam net binnen en glimlachte naar haar toen hij haar zag. Claudia was nog steeds zijn allergrootste liefde. De leukste en knapste meisjes bezochten De Witte Hengst, maar het was nog nooit in zijn hoofd opgekomen Claudia ontrouw te zijn. En sommige meisjes lieten overduidelijk blijken dat ze er niets op tegen zouden hebben als David wat meer aandacht aan hen zou schenken. “Waar kom jij vandaan?” vroeg Claudia nu aan David, terwijl ze haar arm door die van hem stak. “Je hebt net een grandioos optreden gemist.”

“Ja, jammer, maar ik had nog het een en ander te doen,” antwoordde David. “Zeg, is het jou niet opgevallen dat er al een dag

een camper vlak bij het hotel staat geparkeerd?” vroeg hij toen.

“Ja, dat heb ik ook gezien,” zei Claudia schouderophalend. “Ik hoorde van iemand dat het popjournalisten waren, die vernomen hadden dat Pink & Purple hier twee weken vakantie houdt.

Waarschijnlijk zijn ze uit op een sappig verhaal of iets dergelijks.”

“Wat een baan,” zuchtte David hoofdschuddend. “Ik hoop dat ze de jongens met rust laten.”

“En dat ze er niet achter komen dat het tussen Joey en Linda meer is dan vriendschap,” vulde Claudia aan. “Want dat zou ik vervelend voor hen vinden. Je zult de hele dag maar worden achtervolgd door een hardnekkige journalist! Lekker romantisch.”

“Dus het is toch nog wat geworden tussen die twee?” David lachte.

“En Natasja dan? Of stelde dat niets voor?”

Claudia keek om zich heen. “Nu je het zegt, ik heb haar niet meer gezien,” antwoordde ze. “Maar het was voor haar ook niet zo leuk om Linda en Joey samen te zien. Ik geloof dat ze het goed van hem te pakken had.”

“Arm kind,” vond David. “Nou ja, laten we hopen dat Linda meer geluk heeft...”

Natasja zat inderdaad op haar kamer. Ze was woedend. Op Joey en op Linda. Ze had echt gedacht dat ze wat voor Joey betekende, maar al die tijd had hij zijn zinnen op die stomme Linda gezet, bleek nu. Ze knarsetandde en had weinig zin om terug te gaan naar de

discotheek waar haar vriendinnen waren. Van hun op- en aanmerkingen was ze nu helemaal niet gediend. Shirley zou ongetwijfeld zeggen dat ze haar wel gewaarschuwd had en daar zat Natasja niet op te wachten. Ze besloot een luchtje te gaan scheppen en daarna naar bed te gaan. De lol was er voor haar toch af...

Eenmaal buiten botste ze bijna tegen een lange, jonge vrouw op, met glanzend dik, bruin haar en een grote bril.

“O, het spijt me,” stamelde Natasja. “Ik zag u niet.”

“Geeft niet,” antwoordde de onbekende. “Logeer je in De Witte Hengst?”

“Ja.” Natasja knikte bevestigend.

“Moet je dan niet naar het optreden van Pink & Purple?” vroeg de jonge vrouw verbaasd. “Ik dacht dat het hele hotel daar zowat bij aanwezig was?”

“Nou, ik niet!” antwoordde Natasja bits. “Voor mij hebben ze afgedaan, vooral de zanger, Joey!”

Natasja zag niet dat de ogen van de jonge vrouw begonnen te glinsteren. De hele dag had ze al tevergeefs gehoopt een interview te kunnen maken met een of meer van de leden van de groep, maar telkens werd ze teleurgesteld. Dat de jongens van de band niets te maken wilden hebben met een journaliste van het roddelpopblad 'Hot Pop News', kon en wilde Agnes Diepenveen maar niet begrijpen. Welke groep wilde er nu niet in het nieuws komen? Doch

Pink & Purple had beleefd maar standvastig geweigerd Agnes te woord te staan. Popfotografe Margriet Anker was het maar nauwelijks gelukt een paar plaatjes te schieten en de beide dames hadden danig de smoor in. Ze waren door hun redacteur op pad gestuurd om een sappig verhaal over Pink & Purple te schrijven, nadat hij erachter was gekomen dat de groep twee weken in jeugdhôtel De Witte Hengst logeerde. Vooral in zanger Joey was de redacteur geïnteresseerd. Want stond die niet bekend om zijn talloze avontuurtjes met mooie meisjes? In dat hôtel moesten er daarvan genoeg rondlopen, zo redeneerde hij, dus had hij zijn meest vasthoudende journaliste en brutaalste fotografe samen op pad gestuurd om uit te vinden of er enig nieuws te vergaren viel.

“Zeg,” begon Agnes nu tegen Natasja. “Laat ik me eerst even voorstellen. Ik ben Agnes Diepenveen en ik schrijf voor Hot Pop News. Heb je daar weleens van gehoord?”

Daar keek Natasja van op. Hot Pop News was haar favoriete popblad. Ze was dol op nieuwtjes op popgebied. “Nou en of,” zei ze daarom ook. “Ik koop jullie blad elke week!”

Agnes keek bepaald tevreden. Ze zou dit argeloze meisje eens een prachtig verhaal laten vertellen. Ze wist vast wel iets interessants over Pink & Purple en wat gaf het als het wat overdreven was? Een kniesoor die daar op lette... “Kom bij ons koffie drinken,” stelde ze Natasja voor. “Dan kun je meteen kennismaken met Margriet, mijn

collega. We zitten in die camper, die wat verderop staat.”

Natasja voelde daar wel voor. Terug naar de discotheek wilde ze toch niet meer. “Oké, ik ga mee,” stemde ze dan ook toe.

Het was al laat toen Margriet en Agnes hun 'slachtoffer' lieten gaan. De beide jonge vrouwen gniffelden.

“Dat was een koud kunstje,” lachte Agnes. “Ze was maar al te bereid om te vertellen wat een versierder Joey Andersen is.”

“Ja, en hoe luidde de naam van zijn laatste vlam ook alweer?” vroeg Margriet, terwijl ze haar camera zorgvuldig opborg.

“Linda Montijn,” antwoordde Agnes en ze zat naarstig aantekeningen te maken. De rest had ze op band staan. Ze zag de kop al boven het artikel staan: Het roerige liefdeleven van een popster. Ook jeugdhotel De Witte Hengst kwam er niet zo best af in het interview, want Natasja had niets of niemand, in haar honger naar wraak, gespaard. Dat deze kritiek geheel en al onverdiend was, kon Natasja niets schelen. .

Tevreden stapte deze wat later in bed. Ze kwam in een heus popblad te staan! Haar eerste interview! En met een gelukkige zucht viel ze in slaap...

Met veel kabaal kwam de volgende ochtend de ronkende motor van Yoran en Edith tot stilstand bij de stallen, waar Yoran zijn gevaarte altijd stalde onder een afdakje. Edith en hij waren nog niet afgestapt

of Claudia kwam al op hen afgelopen.

Toch geen problemen? dacht Edith en ze zette haar helm af. Maar Claudia kwam hun lachend tegemoet en Edith zuchtte van opluchting. In problemen op de vroege ochtend had ze helemaal geen zin. “Wat loop jij in jezelf te lachen?” vroeg ze haar vriendin. “Je hebt gisteravond de romance van de maand gemist,” vertelde Claudia.

“Wie, wie?” wilde Edith nieuwsgierig weten. Yoran bromde: “Stelletje roddeltantes.”

“Roddeletantes!” stoof Claudia beledigd op. “Het is gewoon de waarheid. O, jullie hadden bij het optreden moeten zijn. Het was grandioos. En na afloop vielen Joey en Linda elkaar in de armen...” “En dat heb ik natuurlijk weer gemist,” mopperde Edith. “Dus het is toch nog wat geworden tussen Joey en Linda?” vroeg ze toen. “Het kostte Joey wel enige moeite Linda te overtuigen, maar het is hem uiteindelijk toch gelukt,” vertelde Claudia. “Ze zagen er gisteravond echt stralend uit, Edith. Ik hoop maar dat Joey ditmaal wat standvastiger is in de liefde dan daarvoor. Je las weleens verhalen... En ook al zou daar de helft van zijn verzonnen, meestal ligt er toch een kern van waarheid in.”

“Totdat ze de ware tegenkomen,” grijnsde Edith. “Dan worden dat soort figuren vaak de trouwste partners.”

“Laten we het hopen voor Linda,” sprak Claudia. “Want ze is een

fijne meid.”

“Meisjes, gaan jullie nog aan het werk?” klonk toen Yorans droge stem. “Want de kaboutertjes doen het niet.”

“Was dat maar waar,” lachte Edith en ze ritste haar motorjack los.

“Welnu, dan gaan we maar aan de slag, hè?”

“Yoran mocht anders eens bij zijn vader gaan klagen!” grijnsde Claudia en ze zag nog net hoe Yoran zijn vuist naar haar opstak. Lachend maakte ze dat ze wegkwam...

HOOFDSTUK 12

Linda werd die ochtend letterlijk bestormd met vragen. Haar collega's wilden allemaal weten wat er nu precies tussen haar en Joey was.

“Stiekemerd,” schold Elly. “Je liet ons allemaal denken dat je Pim wel aardig vond en Joey een kwal. En opeens komt madam stralend aan Joey's arm de discotheek inlopen met een gezicht van: kijk mij eens even!”

“Pim was alleen een aardige vriend,” legde Linda geduldig uit, want ze begreep dat ze er toch niet- onderuit kwam om alles te vertellen.

“Maar verder niets.”

“Jij jaagde op groter wild,” merkte Nathalie op.

“Zo ging het helemaal niet,” sputterde Linda. “Ik wilde Joey juist op een afstand houden, omdat ik geen zin had zijn zoveelste vriendinnetje te worden, maar hij liet zich eenvoudigweg niet verjagen.”

“Dus nu ben je toch zijn zoveelste vriendinnetje,” zei Josien. “En dat wilde je niet!”

“Niet zomaar een vriendinnetje voor een paar weken.” Linda bloosde. “Joey zegt dat hij echt van me houdt. Ook Pim vertelde me dat hij erg veranderd is. Ik hoop het maar, want ik geef een

heleboel om hem.” Ze keek de anderen verlegen aan.

Elly zei spontaan: “Dan wensen we jullie veel geluk. Jullie passen uitstekend bij elkaar, hebben dezelfde ambities en zo.”

“Maar wat ga je straks doen?” informeerde Josien. “Ik bedoel... over een week zijn ze hier weg en jij gaat na de vakantie weer naar school. Zul je hem dan nog zien?”

“Dit komende jaar zal blijken of onze liefde sterk genoeg is,” antwoordde Linda. “Joey en ik zullen elkaar inderdaad niet zoveel zien als we wel zouden willen, maar het is nu eenmaal niet anders. Ik moet eerst mijn school afmaken en Joey heeft ook nog veel verplichtingen, waardoor hij vaak van huis zal zijn. De tijd zal het leren, maar ik heb wel vertrouwen in de toekomst.”

Daarop schenen de meisjes tevredengesteld te zijn en ging men aan het werk.

Pas tijdens de lunchpauze zag Linda Joey weer. Hij nam haar teder in zijn armen en vroeg of ze zin had een eindje met hem te gaan rijden. Dat had Linda wel en Jantien gaf hun wat broodjes mee voor onderweg.

Terwijl Linda zich snel verkleedde, zadelde Joey de paarden en daarna gingen ze op weg.

“Heb je nog lekker geslapen na gisteravond?” wilde Joey weten en hij kon zijn ogen bijna niet van Linda's gezicht afhouden. Ze zag er weer geweldig uit, vond hij. En hij was trots op haar. Trots, omdat

ze zijn vriendin was en zo gelukkig had hij zich nog nooit eerder gevoeld.

“Ik heb geslapen als het bekende blok,” glimlachte Linda.

Ze reden de gele route en af en toe hielden ze halt om te genieten van een mooi plekje.

“Ik vind het jammer dat we hier aan het eind van de week alweer weggaan,” zei Joey toen ze waren afgestapt om even van de rust en de stilte te genieten. “Mij bevalt het verblijf op De Witte Hengst uitstekend, al is het geen vijfsterrenhotel.”

“Het is niet luxueus,” moest Linda toegeven. “Maar de jongelui die hier komen, verwachten dat ook niet. Wat andere faciliteiten betreft, zit je er weer uit de kunst.” Bah, over een tijdje zat ze weer op school! Linda kon het zich nauwelijks voorstellen. Als ze destijds niet in de derde was blijven zitten, dan was ze er nu af geweest.

“Wat zit je te peinzen?” klonk Joey's stem naast haar.

Linda legde haar blonde hoofd tegen zijn schouder en hij trok haar wat dichterbij. “Ach, over school,” zuchtte ze. “Ik zie er gewoon tegen op, dat is alles. Ik voel me helemaal geen schoolmeisje meer.”

“Dat jaar kom je ook wel door,” troostte Joey haar. “En als je inderdaad met zingen wilt doorgaan, is een goede opleiding nooit weg. Als je niet aan de bak komt, kun je altijd nog iets anders gaan doen.”

“Ik weet wel dat je gelijk hebt, maar ik ben bang dat we elkaar zo vreselijk weinig zullen zien,” antwoordde Linda een beetje verdrietig. Ze voelde Joey's hand stevig in haar schouder knijpen.

“Daar heb ik het net zo moeilijk mee als jij,” bekende hij. “Het liefst zou ik willen dat je met ons door het land zou trekken, als achtergrondzangeres of iets dergelijks.” Hij stopte even. “We hebben al eens eerder met de gedachte gespeeld twee achtergrondzangeressen aan te trekken voor onze liveoptredens. Misschien dat het er nog eens van komt.”

“Als je mij dan een kans geeft om ook auditie te doen,” zei Linda snel en haar ogen begonnen te glanzen. O, ze zou er heel wat voor over hebben samen met Pink & Purple te mogen optreden! Dat leek haar echt te gek.

“Voorlopig heb ik een andere verrassing voor je,” zei Joey toen plotseling en Linda ging overeind zitten.

“Een verrassing?” herhaalde ze. “Wat dan?”

Joey rommelde in de binnenzak van zijn spijkerjack en diepte een groezelig papiertje op. “Ziehier, mijn eerste duet,” sprak hij trots en hij overhandigde Linda het vodje.

Linda's ogen vlogen over de regels en Joey neuriede de muziek die hij voor het lied in gedachten had. Langzaam zag hij Linda's gezicht opklaren en ze riep enthousiast: “Maar dat is een geweldige song! Dat wordt vast een kanjer, daar ben ik van overtuigd. Wanneer heb

je dat gecomponeerd?”

“Vanmorgen, bij Claudia en David thuis,” vertelde Joey, niet zonder trots, want het was hem nooit eerder gelukt zo snel een lied te maken. Maar de woorden hadden zich als iets vanzelfsprekends in zijn hoofd gevormd en hij had ze alleen maar hoeven opschrijven.

“En jij zingt de andere partij,” zei Joey toen plots, zodat Linda hem aanstaarde.

“Ik?” riep ze. “Dat meen je niet!”

“Dat meen ik wel degelijk,” grijnsde hij. “Ik heb dat liedje voor ons samen geschreven. Het is een liefdesverklaring en je dacht toch zeker niet dat ik die met een onpersoonlijke studiozangeres ging opnemen? Nee, meiske, jij en ik gaan er een hit van maken!”

“O, Joey!” Linda viel hem om zijn hals. “Dat lijkt me eindeloos! Stel je voor dat het echt een hit wordt.” Haar hele gezicht straalde en Joey werd erdoor aangestoken.

“Dan zie je ook eens een studio van binnen,” zei hij en hij trok haar overeind. “Dus je hebt er wel zin in? Mooi. Die opnamen zullen wel wat tijd in beslag nemen, maar dan wachten we gewoon totdat jij een keer vakantie hebt van school. Daar kan je vader toch moeilijk wat tegen hebben.”

“Maar als het een hit wordt?” vroeg Linda en ze keek opeens bedrukt. Ze wist dat er dan van haar verwacht zou worden dat ze af en toe haar gezicht liet zien bij optredens.

“Daar valt wel het een en ander voor te regelen,” stelde Joey haar gerust. “Ten eerste maken we een videoclip, zodat je niet elke keer hoeft te komen opdaven bij allerlei popprogramma's en de rest zien we wel. Misschien dat je vader zijn toestemming geeft om eens per week met ons op te treden, als het liedje tenminste een hit wordt,” liet hij er schertsend op volgen.

“Daar kan hij toch niets op tegen hebben,” vond Linda. “Want normaal gesproken ga ik ook eens per week uit, dus...”

“Oké, tegen die tijd zien we wel weer.” Joey zag de toekomst zonnig in. Het duet met Linda zou ervoor zorgen dat hij haar toch regelmatig zou zien en daar ging het hem om.

Ze bestegen hun paarden en hand in hand reden ze langzaam terug naar De Witte Hengst.

“Als ik jou was, zou ik me maar snel gaan verkleden, want je pauze is al bijna voorbij. Ik verzorg de paarden wel even,” stelde Joey voor, zodra ze bij De Witte Hengst kwamen.

“Bedankt,” zei Linda en ze maakte zich uit de voeten. Joey had gelijk, het was al bijna tijd. Ze wilde niet dat Claudia het idee kreeg dat ze er de kantjes van afliep nu ze Joey had.

Pas aan het eind van de middag liep Linda Claudia tegen het lijf.

“Linda!” riep deze. “Jou zocht ik net...”

“O ja?” vroeg Linda verbaasd.

Claudia knikte. “Luister,” begon ze, “David en ik geven vanavond

een etentje voor Pink & Purple. Yoran en Edith zijn ook van de partij en we wilden jou natuurlijk niet overslaan. Je komt toch wel?” Ze keek Linda vragend aan.

Deze zei volmondig: “Ja, natuurlijk. Graag zelfs.”

“Mooi,” knikte Claudia tevreden. “Het wordt niets officieels of zo, dus je kunt gewoon in je spijkerbroek verschijnen, hoor. Je wordt om halfzeven verwacht, goed?”

“Prima,” antwoordde Linda, waarna ze met haar werk verder ging.

“Ik zie je vanavond wel,” zei Claudia en ze liep door, want voor het etentje vanavond moest ze nog gauw even naar het dorp om het een en ander in te slaan.

Precies om halfzeven kwam Joey Linda ophalen. Ze had zich niet overdadig opgetut, net als Claudia haar had aangeraden, want het was een informeel etentje. Joey echter was in het nieuw.

“Je ziet er... wat plechtig uit,” zei Linda, terwijl ze zijn nieuwe outfit kritisch bekeek.

“Wel chic, vind je niet?” lachte hij, nadat hij haar gekust had. “Vind je het mooi?” vervolgde hij.

“T,Heel mooi,” moest Linda toegeven, terwijl ze samen de trappen afliepen.

Bij Claudia en David klonken vrolijke stemmen. De anderen waren dus blijkbaar al gearriveerd en ze werden bijna naar binnengetrokken door Edith en Claudia.

“Hè, hè,” mompelde Edith. “Het wachten was op het erepaar.”
Linda bloosde.

Yoran, die achter Edith stond, zei vergoelijkend: “Let maar niet op Edith, hoor. Zo is ze nu eenmaal.” Wat hem een opstopper van Edith opleverde. “Zo word je nu na verloop van tijd behandeld,” zei Yoran quasi zielig tegen een grijnzende Joey. “Ik zou dus maar oppassen als ik jou was!”

“Ach, dwaas, kom alsjeblieft mee,” lachte Edith en ze sleurde Yoran haast de woonkamer in.

“Leuk stel vind ik dat,” zei Linda zacht tegen Joey en deze knikte. Hij vond de mensen die op De Witte Hengst werkten stuk voor stuk geschikt. Ze deden tenminste normaal en behandelden de groep als gewone, volwaardige personen in plaats van bezienswaardigheden. Nee, hij had het tot nu toe best naar zijn zin in het hotel. De anderen waren inderdaad al aanwezig en dronken wat voor de knappende open haard.

Onwillekeurig dacht Linda aan de laatste keer dat ze daarvoor gezeten had. Toen ze een blik op Joey wierp, en hij naar haar knipoogde, wist ze, dat hij aan hetzelfde dacht.

David en Claudia zorgden ervoor dat ook de nieuw aangekomen gasten iets te drinken kregen.

“Dat het vanavond maar weer een groot succes mag worden!” Yoran hield zijn glas omhoog en de anderen volgden zijn voorbeeld.

“Proost!”

Daarna gingen ze aan tafel.

Edith had Claudia geholpen met het bereiden van het avondmaal. Ze hadden eer van hun werk, want de complimentjes waren niet van de lucht.

“Jullie hebben jezelf overtroffen,” vond David en hij wreef tevreden over zijn buik, nadat ook de ijstaart was verorberd en er koffie op tafel kwam.

“Mogen we blijven?” vroeg Claudia plagend.

David keek eens naar Yoran. “Mag dat?” vroeg hij hem.

“Vooruit dan maar,” antwoordde deze genadig en er werd uitgelaten gelachen.

De sfeer was ontspannen en iedereen voelde zich op zijn gemak.

Over de tafel vonden Linda's ogen die van Pim. Gelukkig had hij niet moeilijk gedaan over haar relatie met Joey, integendeel. Hij zei dat hij blij voor hen was dat het uiteindelijk zo gelopen was.

Volgens Pim was Joey zijn wilde haren dank zij haar kwijt. Wel, daar hoopte Linda dan maar op, want ze was niet van plan hem te delen met iemand anders. Natuurlijk zou Joey altijd in de belangstelling staan, dat bracht zijn beroep nu eenmaal mee, maar Linda was niet jaloers op de fans.

Tegen halftien moest er een einde gemaakt worden aan het natafelen, want Pink & Purple werd om tien uur weer in de

discotheek verwacht, waar ze die avond voor de laatste keer optraden.

HOOFDSTUK 13

Natasja en haar vriendinnen hadden De Witte Hengst verlaten. Linda was blij geweest dat ze weg was, want het meisje had haar steeds giftige blikken toegeworpen. Ook richting Joey, maar deze had zich daar niets van aangetrokken. Linda was er gevoeliger voor. Hoe vaak Joey ook had gezegd dat ze het naast zich neer moest leggen, ze had Natasja niet kunnen negeren.

Daarna genoot Linda volop van haar relatie met Joey. Het afscheid was haar dan ook zwaar gevallen.

Pink & Purple was vertrokken en alles ging weer zijn gangetje. Joey belde Linda bijna elke dag.

Linda verheugde zich op het komende weekend, want de groep kwam vanwege het grote succes nog een keer optreden. Dan zag ze Joey sinds weken weer voor langere tijd. Nu moest ze het steeds doen met bliksembezoekjes.

Nathalie duwde haar een exemplaar van Hot Pop News onder de neus. “Moet je lezen,” zei ze vol walging. “Een 'interview' met onze geliefde Natasja.”

“Natasja?” herhaalde Linda verbaasd en ze nam het popblad van Nathalie over. “Ik wist niet dat die wat met popmuziek te maken had. Hot Pop News is toch een popblad? Al vind ik het persoonlijk

maar een snertblaadje, vol met roddel.”

“Het is ook een snertblad,” beaamde Nathalie volmondig. “Maar ik vond het bij het schoonmaken in de kantine. Nou, léés dan!”

Linda ging erbij zitten en haar ogen vlogen over de regels. Joey, haar geliefde Joey, werd afgeschilderd als de grootste versierder aller tijden en tot overmaat van ramp werd De Witte Hengst neergezet als een derderangs hotelletje, waar het qua organisatie een puinhoop was.

“Dit... dit is afschuwelijk!” Linda zag er wit van. “Dat stuk over Joey is pure nijd, dat staat als een paal boven water en er zullen heus nog weleens van die onzinnige verhalen over hem geschreven worden. Maar dat De Witte Hengst zo wordt afgekraakt... Nee, dat vind ik werkelijk vreselijk. Dat ze zoiets zomaar mogen schrijven.”

“Wat mogen schrijven?” David, die met twee hoofdstellen langsliep, keek de twee meisjes vragend aan. Linda zag er nogal ontdaan uit, vond hij en daarom wilde hij weten wat eraan schortte.

“Lees maar,” Linda wierp hem het gewraakte blad toe. “Natasja heeft haar verhaal op papier laten zetten. Je weet dat ze verliefd was op Joey, David. Maar dat ze zo kleinzielig was, had ik niet gedacht. En dan dat stukje over De Witte Hengst...”

Wat er over Joey werd geschreven, interesseerde David niet zoveel. Die was wel gewend aan dat soort onzin, dacht hij. En daarom vlogen zijn ogen meteen over de regels waarin De Witte Hengst werd afgekraakt als was het een aftands hotel zonder service, terwijl

niets minder waar was. Toen hij was uitgelezen, stond zijn knappe gezicht bepaald grimmig. “Maar hier ga ik werk van maken,” gromde hij. “Zo'n blad als dit komt in handen van duizenden jongeren en van die jongeren moeten wij het als jeugdhotel juist hebben. Als ze geloven wat hier staat, betekent dat een zeer slechte reclame voor ons. Bovendien snap ik niet waarom Natasja ons zo slecht afschildert. Wij hebben haar toch niets gedaan?”

“Ze heeft gewoon haar woede willen bekoelen, omdat Joey voor Linda koos en niet voor haar,” merkte Nathalie op.

“Ze is stapelgek,” zei David woedend. “Maar ik laat het hier niet bij zitten! Zijn ze daar nu helemaal niet wijs geworden?” Hij had al bijna spijt dat hij ermee had ingestemd dat Pink & Purple op De Witte Hengst mocht verblijven. Wat een ellende hadden ze zich hiermee op de hals gehaald. De goede naam van het hotel werd finaal door het slijk gehaald door een kwaad, jaloers meisje.

David liet het blad natuurlijk ook aan Yoran, Edith en Claudia lezen en iedereen was het er unaniem mee eens dat er stappen ondernomen moesten worden.

“Maar hoe?” vroeg Edith.

“Wacht maar af.” Davids gezicht stond donker. “Juffrouw Natasja is nog niet van me af en die redactie van dat popvod ook niet!”

“We laten het geheel aan jou over, Dave,” sprak Yoran. “Zoiets is jou wel toevertrouwd.”

“Heb jij ergens dat adres van die Natasja?” vroeg David aan Edith. “Ik kan het opzoeken,” antwoordde deze. “Loop maar even mee naar de administratie.”

Een kleine tien minuten later ging David op weg, met in zijn zak het huisadres van Natasja. Zijn woede was nog steeds niet gezakt, al was het wel wat minder toen hij in de stad waar Natasja in een nieuwbouwwijk woonde, eindelijk de juiste straat vond. Hij hoopte maar dat hij haar thuis zou treffen.

Eindelijk had David het juiste huis gevonden en hij parkeerde zijn auto in een parkeervak. Tot zijn verbazing waren de gordijnen in de huiskamer nog dicht. Kennelijk was het hele huis nog in diepe rust. David keek op zijn horloge. Het was bijna kwart over tien en hij hoopte niet dat de familie nog in bed lag. Nou, anders komt ze er maar uit, dacht David grimmig en hij sloeg het autoportier met een klap achter zich dicht. Hij was hier niet voor niets naar toe gekomen! Hij deed het witte tuinkekje open en belde aan. Zodra de deur openging, werd David begroet door een keffende Yorkshire terriër en een poedeltje.

“Ja, kalm maar, goed volk,” zei David en hij bukte zich om het tweetal te aaien. Meteen stopte het gekef en hij werd uitvoerig besnuffeld.

Vanachter de deur verscheen een slanke, al wat oudere vrouw in de deuropening. “Moet u bij ons zijn?” vroeg terwijl ze de honden met

een kort bevel naar binnen stuurde.

“Ik ben op zoek naar Natasja van Aalten,” zei David. “Als ik goed geïnformeerd ben. dan zou ze hier wonen.”

“Dat is mijn dochter,” antwoordde mevrouw Van Aalten. “Maar of ze al wakker is...?” Ze keek weifelend.

“Het is heel belangrijk,” hield David aan. “Zou u haar misschien voor me willen roepen? Ik ben David Freling en bedrijfsleider van het jeugdhotel waar uw dochter en haar vriendinnen enige tijd geleden logeerden.”

“Juist,” mompelde Natasja's moeder, die er natuurlijk niets van snapte. Maar ze ging toch naar boven om haar dochter te waarschuwen.

Natasja was al een poosje wakker. Naast haar bed lag nog steeds het blad met het gewraakte interview en het schaamrood was naar haar kaken gevlogen toen ze het had gelezen. Agnes had haar woorden totaal verkeerd weergegeven. Het was een afschuwelijk interview en had ze werkelijk zo zitten afgeven op De Witte Hengst? Ze had het er juist zo naar haar zin gehad.

Er werd op haar deur geklopt. Het was haar moeder. “Ben je al wakker, Tasja?” vroeg ze. “Er is ene meneer Freling voor je, van jeugdhotel De Witte Hengst. Hij wil je dringend spreken, zei hij.” De vlammen sloegen Natasja uit. David! En ze wist heel goed waarvoor hij hiernaar toe was gekomen, vanwege dat akelige

interview! “Zeg maar dat ik zo kom,” riep Natasja, terwijl ze koortsachtig nadacht over wat ze nu moest doen. David ontlopen, was onmogelijk, dus moest ze alles wat hij haar te vertellen had maar over zich heen laten komen, er zat niets anders op.

David zat in de ruime huiskamer op haar te wachten. Mevrouw Van Aalten had hem van koffie voorzien en was daarna weggegaan. Ze bemoeide zich niet met de privé-zaken van haar dochter en Natasja zou haar vast na afloop wel vertellen waarom deze David Freling haar was komen opzoeken.

“Hallo, David,” begroette Natasja hem timide toen ze tien minuten later gewassen en aangekleed beneden kwam.

“Dag, Natasja.” David keek het meisje vorsend aan. “Je weet waarschijnlijk waarom ik hier ben?”

“Ik vrees van wel,” antwoordde Natasja zacht. “Jullie hebben dat interview gelezen...”

“Juist!” Davids donkere ogen stonden op storm. “Hoe kon je hieraan je medewerking verlenen, Natasja? Aan zo'n... snertblad vol kletspraatjes en roddel? Hebben ze je goed betaald?”

Natasja staarde hem niet-begrijpend aan. Of ze er geld voor had gekregen? Hoe kwam hij daarbij? “Ik... ik heb geen cent gehad,” hakkelde ze. “En ze hebben mijn woorden totaal uit hun verband gerukt. Ik heb het zo helemaal niet gezegd... nou ja, een beetje, maar niet zo erg. Het... het spijt me, David. Ik had De Witte Hengst

erbuiten moeten laten, maar ik was zo kwaad op Joey dat het me allemaal niets meer kon schelen.”

“Dat excuus is wel rijkelijk laat,” meende David en hij nam een ferme slok koffie. “Het leed is al geschied. Je begrijpt dat we hier werk van gaan maken?”

Natasja sloeg haar hand voor haar mond. Aan deze mogelijkheid had ze nog niet eens gedacht. Wat zou haar vader daarvan zeggen? Als wethouder had hij een bepaalde stand op te houden en als men te horen kreeg wat zijn dochter allemaal had uitgespookt en er ook nog met een proces werd bedreigd... Hij zou uit zijn vel springen! “O, David, kunnen we het niet anders regelen?” smeekte ze. j, Ik zou willen dat ik het kon terugdraaien, maar dat kan nu eenmaal niet. Ik zei al dat ze mijn woorden totaal verdraaid hebben...”

“Ik eis een rectificatie. Joey Andersen is het gewend dat ze onzin over hem schrijven en hem kan het niets meer schelen. Maar dit soort nonsens bezorgt De Witte Hengst een slechte naam en dat zal rechtgezet moeten worden. Wij gaan naar die redactie van Hot Pop News en jij vertelt dat ze je woorden verdraaid hebben. En als ze in het volgende nummer niet zetten dat de geuite kritiek op onwaarheden berust, dan krijgen ze een proces aan hun broek!”

Er zat voor Natasja toen niets anders op dan met David mee te gaan. De redactie van Hot Pop News liet het tweetal met gemengde gevoelens binnen en toen David uiteen had gezet waarvoor hij

kwam, werden Margriet en Agnes erbij gehaald.

Met tegenzin bekende Agnes Natasja's verhaal hier en daar wat te hebben aangedikt en aangepast en uiteindelijk kreeg David zijn zin wat de rectificatie betrof.

“Als u in gebreke blijft betreffende die rectificatie komt er een rechtszaak van,” dreigde David nog bij het afscheid. Nadat hij en Natasja de deur achter zich dicht hadden getrokken, barstte de storm los over de hoofden van Agnes en Margriet.

“Hun verdiende loon,” vond David zonder medelijden.

Natasja zweeg. Ze voelde zich diep ongelukkig. Wat wilde David nu nog van haar?

“Ik breng je naar huis,” zei hij. “En ik hoop dat je je lesje hebt geleerd.”

“D... dank je,” stotterde Natasja en ze kon nauwelijks geloven dat ze er zo makkelijk van afkwam. “Nogmaals, het spijt me echt. Ik had het niet moeten doen.”

“Dat had je zeker niet,” was David het met haar eens en daar liet hij het bij. Hij zette Natasja bij haar huis af en ging terug naar De Witte Hengst.

HOOFDSTUK 14

Linda had haar zus Christa aan de telefoon. De twee zussen belden elkaar geregeld om te vragen hoe de ander het maakte.

“Zou je het leuk vinden als ik je het komende weekend kom opzoeken?” wilde Christa weten. “Ik wil die Witte Hengst van jou weleens bekijken enne...” Ze grinnikte even verlegen. “Pink & Purple zien optreden natuurlijk.”

“Dat vind ik hartstikke leuk,” antwoordde Linda. Tot nu toe had ze haar relatie met Joey nog geheimgehouden voor haar familie, maar nu Pink & Purple dit weekend weer kwam optreden, zou ze ermee voor de dag moeten komen. “Ik versier wel een slaappleats bij ons op de zaal, want er zijn nog enkele bedden vrij. Je vindt het toch niet erg om op een slaapzaal te slapen?” vroeg ze toen.

“Wel nee, jò,” antwoordde Christa meteen. “Je had eens moeten zien hoe we sliepen in die grote, koude tent toen we op werkweek waren! Maar vindt je baas het wel goed als ik blijf slapen?” wilde ze toen weten.

“Dat regel ik wel,” beloofde Linda. “Enne... Chris... je kunt dan meteen mijn nieuwe vriend ontmoeten.”

“Nieuwe vriend?” vroeg Christa verbaasd. “Daar heb je de laatste keer helemaal niets over gezegd.”

“Jullie hoeven toch ook niet alles te weten,” antwoordde Linda laconiek. “Ben je van plan met de bus te komen?”

Christa vertelde dat ze dat inderdaad van plan was.

“Bel dan nog even hoe laat je zaterdag aankomt,” zei Linda. “Dan kom ik je met de fiets halen, oké?”

“Prima,” vond Christa. “Want ik ken daar heg noch steg. Tot zaterdag dan, goed? Bye, bye.”

Toen ze hadden neergelegd, bleef Linda nog even met de hoorn in haar hand staan. Wat zou Christa opkijken als ze haar Joey voorstelde als haar vriend! Ze verkneuterde zich nu al om haar gezicht.

Linda vertelde het Joey toen hij die middag toevallig langskwam.

“Leuk, dan kan ik haar ook eens ontmoeten,” zei hij. “Is ze jonger dan jij?”

“Drie jaar,” antwoordde Linda. “En ze is een echte fan van jou. Ik waarschuw je alvast, ze is helemaal idolaat van je!” Linda keek hem plagend aan.

“Heb je haar verteld... van ons?” vroeg Joey.

Linda schudde haar hoofd. “Natuurlijk niet, dat is de grote verrassing,” lachte ze. “Chris valt compleet flauw als ze je ziet, let maar op.”

“Nou, dat hoop ik toch niet,” grinnikte Joey. “Misschien kunnen we je zus zaterdagavond mee uit eten nemen,” opperde hij. “Als we

maar weer op tijd terug zijn, want we moeten natuurlijk nog optreden.”

“Ach, nee, dan moeten we ons zo haasten en het wordt eigenlijk in de loop van de avond pas gezellig,” meende Linda. “Trouwens, als ik Christa ken, is ze al zenuwachtig genoeg bij het vooruitzicht dat ze een van haar favoriete groepen 'live' zal zien optreden.”

“Dan gaan we gewoon nog een keer samen,” besloot Joey. Ze liepen richting stallen, want Joey wilde gaan rijden.

Linda kon helaas niet met hem mee, want ze moest weer aan het werk. “Ik zie je straks wel weer,” zuchtte Linda.

“Niet zo somber,” lachte Joey. “Ik had graag gewild dat je me vergezelde, maar helaas kan dat nu eenmaal niet. Werk ze, Linda!” liet hij er plagend op volgen.

Linda stak haar tong uit. “Ik krijg je nog wel, pestkop,” bromde ze. Davids hoofd liep op datzelfde ogenblik om. Een poosje geleden had De Witte Hengst een advertentie geplaatst voor een vaste kracht in het winkeltje aan de binnenplaats. De afgelopen tijd hadden Yorans zus Katinka en, na haar vertrek, enkele vakantie- en uitzendkrachten de winkel bestierd, maar een goede, vaste kracht hadden ze daar niet aan overgehouden. En David had nu eenmaal zijn zinnen gezet op een vaste kracht, omdat er anders in de winkel van alles in de soep liep. De een kon niet rekenen, de ander hield de voorraadadministratie niet bij en een derde deed zichzelf te veel te

goed aan snoep en andere artikelen die het winkeltje te koop had. Zuchtend had David zich in zijn kantoor teruggetrokken en hij greep de lijst met de namen van sollicitanten, die Edith voor hem had opgesteld.

Het waren er maar vier en deze meisjes wachtten nu op de gang, totdat David hen binnen zou roepen.

“Als het deze keer maar wat wordt,” had David tegen Edith verzucht toen ze hem een kop koffie kwam brengen en vertelde dat alle meisjes gearriveerd waren.

Het eerste meisje dat binnenkwam, beviel David al op het eerste gezicht niet. Ze was groot, daar kon ze natuurlijk niets aan doen, maar ze praatte met zo'n geweldig plat accent, dat het David pijn aan zijn oren deed. Verder had ze al talloze baantjes gehad en David kreeg de indruk dat ze werken maar als een soort grapje beschouwde. Hoe meer baantjes, hoe meer lol, scheen ze te denken. Toen ze Davids kantoor weer verliet, kraste David haar naam door op de lijst. Zij werd het in geen geval, dacht hij.

De andere meisjes volgden en na het derde meisje woelde David verwoed door zijn haar en keek lichtelijk wanhopig. Want degene die hij zocht, had hij nog steeds niet gevonden.

Edith bracht hem een tweede kop koffie en keek hem medelijdend aan. “Wordt het weer niets?” vroeg ze belangstellend.

David schudde zijn donkere hoofd. “Ik vrees van niet,” antwoordde

hij mismoedig. “Er komt er nog eentje, maar de kans dat zij geknipt is voor onze winkel is wel erg gering. Afijn, vraag haar maar om binnen te komen. Des te eerder kan ik weer aan het werk!”

Edith deed wat haar gevraagd werd en na een bescheiden klopje op de deur kwam er een klein, donkerharig meisje met een heldere oogopslag binnenstappen. Al was ze dan klein van postuur, ze was aantrekkelijk genoeg om Davids aandacht te vangen.

“Hallo, ik ben Daniëlle van Loon,” stelde ze zich ongedwongen en met een lachje in haar donkere ogen, voor. Ze stak haar hand naar David uit en deze schudde hem.

“David Freling, prettig kennis met je te maken,” antwoordde David.

“Maar iedereen noemt me Danie,” ging ze verder.

“Eh... Danie,” herhaalde David. “Wel, ga zitten. Wil je soms ook koffie?” Aan de vorige drie sollicitanten had hij dit niet gevraagd, maar Daniëlle was heel anders. Hij mocht haar op het eerste gezicht en in zijn hart ontstond weer een vonkje hoop. Zou zij...?

“Graag, ik lust wel een kopje,” antwoordde Daniëlle, “Ik zit al zo'n anderhalf uur in de gang te wachten en het is alweer een flinke poos geleden dat het meisje van de administratie ons koffie kwam brengen.”

“Daar wordt meteen aan gewerkt,” zei David vlug en hij belde naar Edith om haar te vragen of ze misschien nog een kopje koffie wilde komen brengen.

Was dat een goed teken? vroeg Edith zich af, terwijl ze koffie voor het meisje neerzette en David een veelbetekenende blik toewierp. Van zijn gezicht viel echter niets af te lezen, dus trok Edith zich maar weer terug.

Algauw kwam uit het sollicitatiegesprek naar voren dat David eindelijk het meisje had gevonden, dat hij zo graag in het winkeltje wilde zien. Daniëlle was vrolijk, spontaan en hartelijk, allemaal goede eigenschappen voor een verkoopster, was Davids mening. Ze was momenteel nog werkzaam in een speelgoedzaak, maar had het daar niet zo naar haar zin, omdat er een paar collega's tussen zaten met wie Daniëlle het niet zo goed kon vinden.

“Twee roddelantes van het zuiverste water,” vertelde ze. “Echt, ik word er soms niet goed van! Over iedereen hebben ze wel wat te kletsen en omdat ik niet met ze meedoe, lig ik natuurlijk totaal uit de gratie. Ik wil er daarom het liefst zo snel mogelijk weg.

Bovendien lijkt dit hotel me het einde!” Haar bruine ogen sprankelden toen ze deze woorden uitsprak en David was verkocht. “Je hebt de baan,” zei hij tegen Daniëlle, die hem aankeek alsof ze hem wel omhelzen kon.

“O, heerlijk!” riep ze uit. “Ik heb er zo'n zin in! Eindelijk kan ik die speelgoedshop dan vaarwel zeggen. Dank je, dank je wel!”

David lachte. “Je hebt het geheel aan jezelf te danken, hoor,” antwoordde hij verlegen. “Ik vind je gewoon 'het' type voor de

winkel en ik hoop dat we in de toekomst prettig zullen samenwerken. Zullen we dan nu de winkel maar eens gaan bekijken?” veranderde hij toen van onderwerp. “Want die zal je wel interesseren.”

Toen ze langs de balie liepen om naar de binnenplaats te gaan, stak David, achter Daniëlles rug, zijn duim omhoog naar Edith. Deze wist dat Daniëlle de nieuwe aanwinst zou worden op De Witte Hengst.

Christa Montijn stond 's zaterdagsmorgens bij de bushalte te wachten tot ze haar zus zag aankomen. In de verte zag ze inderdaad iemand aan komen fietsen die op Linda leek. Ja, ze was het, constateerde ze, want ze had een extra fiets aan de hand. Ze begon te zwaaien en zag Linda breeduit lachen. Terugzwaaien kon deze natuurlijk niet, anders zou ze gevallen zijn.

“Sta je hier allang?” hijgde Linda toen ze haar zus had bereikt en haar de fiets overhandigde.

“Een paar minuten,” antwoordde Christa. “De bus reed sneller dan ik dacht.” Ze sjoerde haar weekendtas achter op de fiets en de twee meisjes stapten op. “Ik ben zo benieuwd naar het hotel,” kwetterde Christa opgewonden.

“Vergeet Pink & Purple niet,” plaagde Linda.

“Alsof ik dat zou kunnen!” riep Christa. “Ze zijn de hele week niet

uit mijn gedachten geweest. Mijn vriendinnen waren vreselijk jaloers toen ze hoorden dat ik ze zou zien optreden.”

“En ze lopen gewoon in het wild rond,” ging Linda verder met plagen, maar Christa gaf geen antwoord. Haar gedachten waren al bij het optreden van vanavond.

Eenmaal bij De Witte Hengst aangekomen, werd Christa laaiend enthousiast. “Wat leuk, wat enig!” riep ze steeds uit. “Je moet me alles laten zien, Lin.”

En dat deed Linda. Ze begon bij de stallen en eindigde in de kantine, waar Jantien de beide meisjes van thee voorzag.

“Ik zou hier ook zo willen werken,” riep Christa uit. “Jij boft maar.”

“Ho, ho,” grinnikte Linda. “Het is hard werken, hoor, vergis je niet. We krijgen het heus niet cadeau.”

Christa nam een slokje van haar thee en vroeg toen: “Wanneer stel je me nu eens voor aan die vriend van je? Of komt hij uit het dorp of zo?”

Linda schudde haar hoofd. “Nee, hij logeert dit weekend ook in De Witte Hengst,” vertelde ze. “Maar hij is er nog niet. Vanmiddag zul je hem wel ontmoeten.”

“Ik ben benieuwd,” mompelde haar zus. “Die laatste vreemde vogel met wie je kwam aanzetten, was nu niet bepaald een succes...”

Linda kleurde. Ze snapte nu ook niet meer wat ze destijds in Harmen Kroon had gezien. Maar het was echter een kortstondige

verliefdheid geweest, niet zoals nu bij Joey. Van hem hield ze met heel haar hart. “Houd op over Harmen alsjeblieft,” verzocht ze daarom. “Hij was gewoon een vergissing. Wacht maar tot jij met vriendjes thuiskomt.”

“Mij niet gezien, hoor,” pochte Christa. “Vrijheid blijheid!”

“Och, jij en ik spreken elkaar nog weleens,” zei Linda toegeeflijk. Ze benutten hun vrije tijd door een kanotocht te maken met nog enkele andere jongelui en daarna namen ze een duik in het zwembad.

Claudia en Edith maakten kennis met Christa en later op de middag stelde Linda haar aan David en Yoran voor.

“Jullie lijken sprekend op elkaar,” had David gezegd, maar Linda hoopte toch dat Joey het verschil wel zou zien!

Ze keek op haar horloge. De jongens van Pink & Purple zouden zo wel arriveren, vermoedde ze. Ze hadden die morgen ergens moeten optreden voor promotiedoeleinden, had Joey Linda toevertrouwd. Net toen ze met Christa naar boven wilde gaan om haar de slaapzaal te laten zien, reed de auto met daarin de leden van Pink & Purple, de binnenplaats op.

“Kom, Chris,” maande Linda haar zus. “Ik wil je even aan een paar lui voorstellen.” Ze sleurde Chris zowat mee.

Christa's ogen werden zo groot als schoteltjes, omdat ze uit de auto eerst Joey en toen Hugh, Olaf en Pim zag komen. “Lin,” fluisterde

ze, “daar zijn ze! O, ik bibber op mijn benen!”

Linda lachte en stak groetend haar hand op naar de jongens, die haar al hadden gezien. “Jongens, mag ik jullie mijn zus Christa voorstellen?” vroeg Linda. “Ze logeert hier een nachtje en vanavond komt ze naar jullie optreden kijken.”

Christa kreeg een hoofd als een boei toen de jongens hartelijk haar hand schudden. Daarna ging ieder zijns weegs en bleef alleen Joey staan.

“Christa,” Linda trok haar zus nog wat dichterbij, “en dit is nu Joey, mijn vriend!”

Christa verslikte zich en werd zo mogelijk nog roder dan ze al was. Stond Linda nu de draak met haar te steken of... Maar nee, want ze zag hoe Joey haar zus ten overstaan van iedereen in zijn armen nam en kustte! Linda! Met Joey! Ze kon het haast niet geloven. “Ik... ik...” stotterde Christa. “Waarom heb je me dat niet verteld?”

Linda grijnsde breed. “Ik wilde dat het een verrassing was,” antwoordde ze. “En dat was het, of niet soms?”

Christa herstelde zich weer een beetje. “Nou, dat kun je wel zeggen,” bracht ze uit. “Ik ben compleet overdonderd.”

“Schrok je zo van me?” plaagde Joey.

Christa stamelde verlegen: “Nee, integendeel.”

Aan het eind van de middag was ze toch al aan het idee gewend. Ze genoot van elke minuut op De Witte Hengst, maar het meest van

het optreden dat die avond werd gegeven. Dat was wel het hoogtepunt van de dag.

Christa had de volgende dag helemaal geen zin om weg te gaan, maar Joey en Linda hadden andere plannen, dus er zat niets anders op.

“Volgende week komen we thuis langs,” zei Linda tegen haar zus voordat de bus aankwam, die haar naar het station zou brengen.

“Zeg dat maar vast tegen mam.”

“Dat zal ik doen,” beloofde Christa. “Ze zal wel opkijken, dat kan ik je verzekeren.”

“Ze zal er ook wel aan wennen,” sprak Linda luchtig. “Nou, wel thuis!”

En de bus vertrok met een hevig zwaaiende Christa op de achterbank.

Wandelend gingen Joey en Linda weer terug naar De Witte Hengst, want het was mooi weer en ze genoten van de omgeving. “Aardig kind, je zus,” was Joey's mening. “Ja, hè?” knikte Linda trots.

Zwijgend liepen ze verder en opeens greep Joey Linda stevig vast en hij fluisterde in haar oor: “Linda Montijn, ik houd steeds meer van je.”

“O ja?” Linda keek plagend naar hem. Ze was zo ontzettend gelukkig, ze had er geen woorden voor. Ze was benieuwd wat de toekomst hun brengen zou, maar eerst zou ze straks een plaat gaan

opnemen, samen met de man van wie ze dolveel hield. En verder zag ze wel.

Met de armen om elkaar heen slenterden ze verder. In de verte doemde het hotel voor hen op. De Witte Hengst, die voor de zoveelste keer geluk had gebracht...

Edith zat thuis aan de schrijftafel en kauwde op haar pen. Ze had natuurlijk al veel eerder moeten terugschrijven, maar het was er niet van gekomen. Voor haar lag een velletje luchtpostpapier en ze had al geschreven: Lieve Katinka... Er was ook zoveel wat ze haar aanstaande schoonzus wilde schrijven, dat ze niet wist waar ze beginnen moest. Natuurlijk als eerste dat ze van de partij zouden zijn wanneer Katinka met Scott zou trouwen. Meneer Bianchi had hun een gedeelte van het geld dat de reis zou gaan kosten, geschonken, alvast als cadeau voor hun eigen huwelijk. Tenslotte hadden Claudia en David ook een reisje aangeboden gekregen toen ze trouwden... Verder vertelde Edith over Pink & Purple, want ook Katinka was een fervent aanhangster van de groep. Ze sloot diverse foto's bij, zodat Katinka met eigen ogen zou zien hoe het geweest was. De romance tussen Joey en Linda werd uitvoerig beschreven en het roddelinterview met Natasja. Ten slotte kwam Daniëlle aan de beurt. We hebben nu eindelijk een waardige opvolgster gevonden voor jou, Tinka, eindigde Edith. Danie is een enige meid en heel

spontaan. Ik ben benieuwd wat we met haar gaan beleven...

Ja, en wat ze allemaal nog met Daniëlle op De Witte Hengst gingen beleven, wist Edith toen nog niet... En dat was maar goed ook!